

Satans barn III

"Sexkongressen för kulturell fascism"

Vem gav oss de nya krigsmonstren?

A-POST

Hieronymus Bosch, De jordiska nöjenas lustgård, ca 1500, detalj

Ny Solidaritet
Internationell tidning för statsmän, fysisk ekonomi, veteranskap, kultur

Årg. 31 nr 1 27 juli 2004

Den bisarra baronessan

**Lyndon LaRouche:
Natten de kom för att döda mig**

www.nysol.se

Vem formar vår kultur

Med lanseringen av pamfletten "Children of Satan III" eskalerade Lyndon LaRouche den politiska offensiven mot den imperialistiska neokonservativa krigsfraktionen inom Cheney-Bush-administrationen. De två tidigare pamfletterna i serien "Satans Barn" har spridits i miljonupplagor, både inne i USA och internationellt.

LaRouches internationella ungdomsrörelse, med flera hundra heltidsaktivister, har varit huvudstyrkan i att få ut pamfletterna i cirkulation. Dessa ungdomar spelar en avgörande roll som det intellektuella ledarskapet i en politisk kraft, med förmåga att vända den nuvarande självsynen som en generation utan framtid, till att bli en generation med ansvaret att bygga en produktiv framtid.

"Satans Barn I", som släpptes våren 2003, pekade ut vicepresident Dick Cheney, försvarsminister Donald Rumsfeld, vice försvarsminister Paul Wolfowitz och Richard Perle som den drivande kraften bakom Bush-administrationens krigspolitik mot Irak. Den pekade även ut Leo Strauss' och Carl Schmidts nazistiska filosofi, som inspirationskällan till den nuvarande imperiepolitiken. Poängen var att Bush själv i stort sett är en idiot, en nickedocka styrd av Cheney och hans anhang. "Satans Barn II", med titeln "The Beast-Men" (Odjuret), visade på att Cheney-gruppens monstruösa "odjurs"-mentalitet går tillbaka till greve Joseph de Maistre (från Martinisternas frimurararkut). De Maistres sociala teori var att tortyr och användning av bödlar är det starkaste sammanhållande bandet i ett samhälle. Teorin förverkligades då de Maistre under Lord Shelburnes kontroll såg till att den franska revolutionen dränktes iblod. Han erkände själv att inspirationen kom från ingen mindre än den ökande spanske storinvisorn, Tomas de Torquemada.

Pamfletten kom ut i december 2003. Några månader senare började de avskvärdade tortyrbilderna från Abu Ghraib-fängelset läckas ut till medierna. Hela världen kunde se vad Cheneys "Beast-Men" hade gjort. Många högt uppsatta personer i den amerikanska militären och underrättelsetjänsten, hade tyckt att "Beast-Men"-pamfletten var överdriven, även om de inte gillade Cheney. Nu erkände de att de hade haft fel. LaRouche hade haft skrämmande rätt.

För oss här i Sverige, synes lösningen helt enkelt vara att hoppas på att Bush och Cheney ska förlora valet i november. Problemet är: det kommer inte att fungera. Hotet om fascism i USA kan bara avstyras, om USA går tillbaka till den politik som fördes av president Franklin D. Roosevelt, något som LaRouche i dag är ensam om att förespråka. Det var bara tack vare Roosevelts filosofiska ledarskap som fascismen kunde besegras i både USA och Europa. Roosevelt stödde sig på just det som många européer beundrar USA för, nämligen den sanna patriotismen i Oavhängighetsförklaringen (att alla människor har rätt till "liv, frihet och strävan efter lycka" – inte "egendom", som John Locke felaktigt ville ha det till), och att det står i

den amerikanska konstitutionen att regeringen ska försvara den allmänna välfärden.

Om inte USA snarast går tillbaka till ett ledarskap i Roosevelts anda, så kommer USA att upphöra att existera som modell för en suverän nationalstat. Detta hot om en ny fascism kan avstyras, om det första steget blir att avsätta Cheney.

Men ledningen för USA:s demokratiska parti tycker att det är bäst om Cheney ställer upp till omval tillsammans med Bush, eftersom han är en belastning för Bush, och

system som Sverige och alla nationerna i Europa är en del av, är ett system med svaga regeringar och starka banker. I svåra finansiella kriser som den vi nu upplever, räcker det inte med en halvfeodal skendemokrati för att rädda befolkningen från helvetet. Vi här i Europa måste förstå, att de principer som finns unikt inskrivna i den amerikanska konstitutionen, ger USA:s president makt att försvara nationens intressen, när de hotas av bankerna. Det är denna makt, brukad av presidenter som Abraham Lincoln och Franklin D. Roosevelt, som fin-

Rouchekampanjen upp den politiska striden på en mycket högre nivå med "Satans Barn III". Nu handlar det om vad som hämt med den amerikanska nationen som har gjort att den kunnat sjunka så lågt att ett fenomen som Cheney kunnat dyka upp. Pamfletten vänder sig särskilt till 40-talisterna, som har blivit hjärtvattad genom en full operation som har riktats mot dem ända sedan andra världskrigets slut: det som LaRouche kallar "Sexkongressen för kulturell fascism".

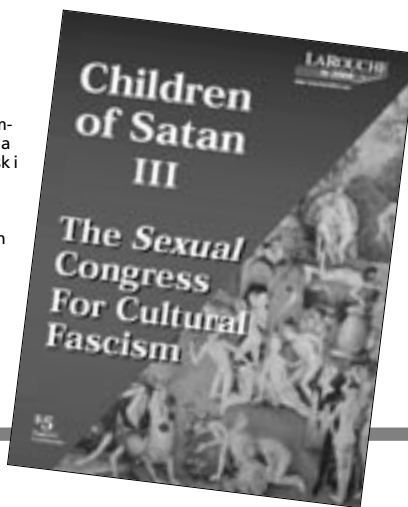
Det som Kongressen för kulturell frihet gjorde gick långt utöver att bara försöka påverka den kulturella smaken i en viss riktning. Den hade som mål att förstöra sanningsebegreppet, den enda grunden för legitim auktoritet, och fördumma människorna och göra dem till lydiga verktyg för finansoligarkens politik. Den sk. Frankfurtskolans samhällsvetare sa, att om man hävdar att något "är sant" så är man i praktiken en fascist, som försöker trycka på "sin sanning" på andra, när det egentligen finns lika många sanningar som det finns människor! Paradoxalt nog är det precis när du fråntas det verktyg som sanningsebegreppet är, som du får svårt att försvara dig mot de åsikter som trycks på dig!

Kreativitet var en form av vansinne, sa man. När kreativiteten sålunda hade frigjorts från förnuftet, rycktes grunden undan från det produktionsinriktade samhället. Och det var det som var poängen: att skapa en tro på det utopiska, icke-fungerande "postindustriella" samhället!

Här står vi alla inför en utmaning. Kan vi göra upp med modernismens och existentiellismens kulturella paradigm, som har tagit ifrån oss sanningsebegreppet och lämnat oss på den postindustriella soptippen? Kan vi tänka den kreativa lägan igen i den klassiska kultur som den europeiska renessansen gav oss, och som är grunden för den suveräna nationalstaten? Om inte, går vi in en ny mörk tid tillmötes där all idé om sanning är borta, och synen på människan som skapad till Guds avbild har ersatts av en bestialisk människosyn, där mänsklig boskap jagas och slaktas som de styrande oligarkerna behagar. Din och Dina barns framtid avgörs av det val som Du, personligen, gör.

Det är den utmaningen som *Ny Solidaritet* nu besvarar med detta temanummer. □

Den politik som bl.a. har kommit till uttryck i de USA-styrda fångelserna i Irak är "satanisk i bokstavlig mening", menar LaRouche. Beteckningen "Satans barn" är en polemik som slår särskilt hårt mot den neokonservativa kretsen kring vicepresident Cheney. Många av dem betecknar sig som fundamentalistiska "troende".

då blir det lättare för demokraterna att vinna i november. Detta är inte bara omoraliskt och opportunistiskt, utan också en mycket farlig taktik.

Man måste komma ihåg att den drivande kraften bakom Cheneys politik för ständiga krig, är det sammanbrott som pågår inom det amerikanska och internationella finanssystemet. Det är ett sammanbrott som redan nu har drivit nästan alla småstata politiker, från höger till vänster, till att förespråka exakt samma ekonomiska politik som fördes av Hitlers finansminister Hjalmar Schacht, nämligen brutal budgetbesparing och nedmontering av det sociala skyddsnetet, allt från skolor och sjukvård till A-kassa och pensioner.

Det var precis så den fascistiska politiken infördes i Europa för 70 år sedan, och nu är det i full gång igen! Den som inte ser de historiska likheterna, gör bäst i att lära sig snabbt. Den som inte lär av historien är dömd att upprepa den.

De europeiska nationalstaternas suveränitet måste försvaras. Men det räcker inte. Ingen europeisk stat har i dag de nödvändiga befogenheterna inskrivna i sina grundlagar för att kunna förhindra den privata bankoligarkin från att, i samarbete med de från staten självständiga centralbankerna, driva igenom en fascistisk politik, som svar på den ekonomiska och finansiella krisen.

Det anglo-holländska parlamentariska

ansoligarkin är så rädd för. En seger för Roosevelt-andan i USA, är därför en seger för alla länder.

När utdelningen av "Satans Barn III" nu när miljonstrecket, har effekten av de två tidigare pamfletterna redan exploderat på den amerikanska politiska arenan. En ännu större skandal än Nixons "Watergate" 1974 är i rullning. Cheney har drivits till hysteriska reaktioner. Till Vermontdemokraten Patrick Leahy, i senatens justitiekott den 22 juni, slängde han ur sig: "Go fuck yourself". Interjuvat i tv försvarade vicepresidenten inte bara sitt utbrott, utan förklarade också att "det kändes bra".

Detta är bara toppen på ett jättelikt isberg av skandaler som omger vicepresidenten. Förutom anklagelser om krigsförbrytelser i samband med tortyrskandalen, pågår minst fyra federala förundersökningar som gäller brottsmisstankar i samband med Cheneys roll som vd för företaget Halliburton.

Allt detta har lett till att krafter inom det republikanska partiet har börjat tala öppet om möjligheten att dumpa Cheney inför valet i november.

Med Cheney kanske på väg ut, för La-

Ny Solidaritet presenterar i detta temanummer, ur "Satans Barn III":

- Vilken verkan gör kulturen – sid. 3
- Kongressen för kulturell frihet – sid. 8
- Brittiska fabianer och amerikanska fascister – sid. 13
- Den bisarra baronessen – sid. 16
- samt**
- Natten de kom för att döda mig – sid. 16
- Att rädda en civilisation i kris – sid. 20

Ny Solidaritet

ISSN 0345-8350

Organ för Europeiska arbetarpartiet – EAP
chefred., ansv. utgiv.: Astrid Sandmark **redaktion:** Göran Haglund, Chris Märlin **adress:** Box 11918, 161 11 Bromma tel. 08-98 30 10 fax 08-98 30 90 e-post: larouche@nysol.se pg. 57 50 45-0 bg. 160-6268 **Köpenhamn** EIR, Postboks 2613, 2100 Kbh Ø, Tlf. 35 43 60 40 **pren:** helår 250,- (stödren. helår 500,-), halvår 130,- **samarbetsavtal:** Executive Intelligence Review News Service (EIRNS) **hemsida:** www.nysol.se **tryck:** Tabloidtryck, Nortalje 2004

De två första pamfletterna i serien "Children of Satan" utgivna av Lyndon LaRouches presidentvalskampanj. Du kan läsa dem via hemsidan www.nysol.se

Vilken verkan gör kulturen?

av Lyndon H. LaRouche,
demokratisk presidentkandidat, USA

Omsvängningen bort från president Franklin D. Roosevelts ledarskap, i riktning mot det katastrofala tillstånd som USA nu befinner sig i, inleddes, som vi har visat i tidigare publicerade skrifter, som ett led i en operation i vilken John Foster Dulles' bror Allen, sedermera chef för USA:s Central Intelligence Agency, spelade en avgörande roll, i slutet av andra världskriget. Detta är en roll som han spelade, under sitt livs senare decennier, tillsammans med bland andra James Jesus Angleton. Dulles och Angleton är typiska för de personer som spelade en avgörande roll i att en del av det nazistiska SS underrättelseapparat fördes in i det som senare skulle bli Nato-systemet.

Att viktiga element i den nazistiska SS-apparaten på detta sätt införlivades i vårt underrättelseystem efter kriget, var resultatet av en process som hade inletts när ledande nazister, däribland en grupp kring Hermann Göring, förstod att nazisternas nederlag i Stalingrad, tillsammans med den amerikanska flottans seger vid Midwayöarna, förbedade slutet för Adolf Hitler-skedet i Nazityskland.

Till dessa nazistiska kretsar hörde Dulles' kontaktperson i Genève François Genoud, Walter Schellenberg och nazisternas f.d. ekonomiminister Hjalmar Schacht och hans Otto "Scarface" Skorzeny, vilka var f.d. nazister under anglo-amerikanskt beskydd i Europa, som användes bland annat för operationer utförda med hjälp av Spaniens fascistdiktator Franco.

Genom bland annat den berömda "rättgången" omlokaliseras betydande delar av nazistapparaten till Nord- och Sydamerika, där kretsarna som byggts upp kring ättlingar till dessa nazistiska resurser nu utgör ett hot mot säkerheten på det västra halvklotet, inbegripet USA:s inre delar.

Samtidigt, vilket falangistideologen Blas Piñars nuvarande ledarställning bland kvarlevande nazister i Europa och Amerika visar, utövar de delar av den nazistiska SS-apparaten som räddades kvar med Dulles' och andras hjälp, ett aktivt inflytande och säkerhetshot, i Nazistinternationalens nuvarande skepnad, i både Europa och Amerika generellt.

Dessa nazister var själva bara en del av problemet. Som vi har dokumenterat i tidigare skrifter om "odjursmännisko"-fenomenet, tjänade fascistorganisationerna som 1922-45 tog över västra och centrala Kontinentaleuropa som de politiska verktygen för ett nätverk av privata finanshus, ett nätverk som fördes samman mot bakgrund av det odukliga internationella finans- och valuta-system som hade införts efter första världskriget, genom Versaillesfördraget. Denna apparat, som var heltigenom kontrollerad av dessa finanskretsar, förs i konspirationer mot lämpligen in under kategorin Synarkistinternationalen. Nazisterna var bara ett av många varumärken i det varierade utbud av politiska konspirationer till både

"höger" och "vänster" som hade skapats av denna Synarkistinternational.¹

När det stod klart för de tyska ledarna att slutet troligen var nära för Hitler, så tidigt som första hälften av 1942, inriktade sig den inre kretsen nazister runt Hermann Göring på att rädda kvar nazistystemets finansiella kärna och vissa ledande personer, för att de skulle kunna spela en roll i världen efter kriget.

Tanken var att skapa ett universal-fascistiskt system, ett imperiesystem, en ny version av romarriket, som antingen skulle undanröja alla nationalstater, eller suda upp dem i ett imperiesystem.

Modellen är den som våra dagars Michael Ledeen har kallat "universalfascistisk", vil-

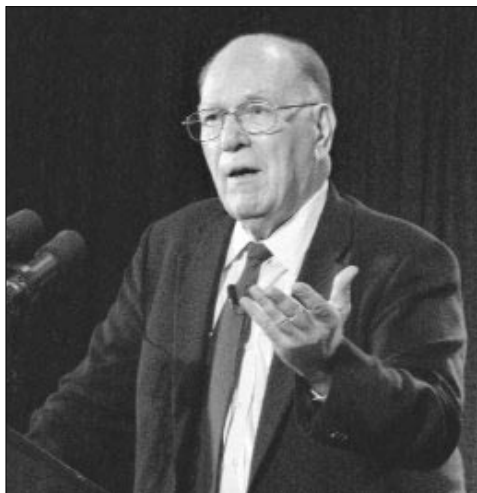
Franklin D. Roosevelt gjorde mer än någon annan individ vid 1900-talets mitt för att stoppa Synarkistinternationalens offensiv för att skapa ett fascistiskt, av Hitler lett världsimperium.

ket är hans namn för, i praktiken, Allgemene SS. Dessa nazistiska och andra varianter av filosofiskt existentiellistiska element samlades ihop för att bilda ett kontinentaleuropeiskt fascistiskt nätverk, som gick hand i hand med det anglo-amerikanska nätverket som hatade Franklin D. Roosevelt, och som var inblandat i Henry Lucases redan då påbörjade projekt "A New American Century".

Inlemmandet av dessa element i ett gemensamt, anglo-amerikanskt dominerat nätverk, som var ett slags "Högerinternational", skedde helt och hållet under ledning av "Bilderbergarna" eller liknande uttryck för det fascistiska internationella finansmannasyndikatet. Samma Synarkistinternational, som hade skapat Hitler, producerade också den subversiva fiende till oss som senare dök upp med sådana etiketter som "Congress for Cultural Freedom".

Om du vill sälja nazismen i dag, förpacka den då i en burk med en orwellsk etikett, till exempel "Project Democracy".

Bakgrunden till sambandet mellan synarkismen och Congress for Cultural Free-

Lyndon LaRouche sätter fokus på den amerikanska befolkningens kultur: Hur har den kunnat gå med på att landet fått förstöras, moraliskt och ekonomiskt? Hur har den kunnat släppa fram en "Beast-Man" som Cheney?

dom innehåller följande, särskilt relevanta historiska inslag.

I likhet med medgrundaren till det som blev Mussolinis, Hitlers och Francesco Francos fascism, den pro-sataniske greve Joseph de Maistre, och i likhet med förelöparen till Adolf Hitler, Friedrich Nietzsche, kännetecknas de onda krafter som tar sig uttryck både som fascism och som anhängare av Allen Dulles och den filosofi som den s.k. Congress for Cultural Freedom representerar, av sitt hatiska "Silenos"-rop mot framstegstanken i den europeiska civilisationen. Maistre uttryckte sitt hat mot 1400-talets renässans, genom sin dyrkan av den sataniske antisemiten Tomás de Torquemadas framtoning som en odjursmänniska. Den Kristushatande antisemiten Nietzsche vände tillbaka till den frygiske Dionysos' hedniska djuriskhet.

Om vi ska kunna förstå synarkismen i dag, måste vi först förstå att fascismen, då liksom nu, leder sitt ursprung tillbaka till det martinistiska frimureri som organiserade det franska Skräckväldet ihop med Lord Shelburnes London. Detta är samma frimurarorden som frambringade Napoleon Bonaparte, och de utbytbara delar som går under namnen Talleyrand och Fouché. Det tar sig i dag också uttryck i den form av fascism som släpptes lös av de sammansvurna finansmännen i 1900-talets Synarkistinternational, som gav oss Mussolini, Hitler och Franco.

För att kunna förstå detta envist återuppväckande hot mot den moderna civilisationen, måste vi rikta uppmärksamheten mot de historiskt specifika särdrag hos denna europeiska civilisation som först kom i dagen i Grekland genom det som Sokrates skulle ha kallat "barnmorskorna", vilka en stor egyptisk tradition höll med.

Det onda arv som Congress for Cultural Freedom (CCF) är ett uttryck för i dag, är en potentiellt livshotande infektion som är det främsta specifika hotet mot en speciell typ av kultur, den specifika kulturen hos en europeisk civilisation som i sina ursprungliga bästa drag kan spåras, som Platon gjorde, till Thales, Solon och Pythagoras.

När den saken ställs i detta historiska ljus, kan alla den globalt utbredda europeiska kulturens problem, från antikens Grekland och framåt, identifieras på det rätta elementära sättet. En frågeställning höjer sig i betydelse över alla de andra: Hur identifierar, eller för-

kastar, denna europeiska civilisation förekomsten av en grundläggande principiell skillnad mellan människan och djuren? Hur fungerar denna föreställning, principiellt och i praktiken? Vilka viktiga lärdomar kan den verkligen tänkande amerikanen, den som jag vänder mig till här, dra av historien, den riktiga historien? Vad kan den lära honom, eller henne, om den viktiga fråga som ställs av CCF:s och dess gelikars inflytande?

Är du människa eller apa?

Ett närmare nutida studium av de astrofysiska principerna bakom arkitekturen i de stora pyramiderna i Gizeh har levererat klara vetenskapliga belegg för Egyptens bidrag till den speciella storhet som det som vi i dag kallar Thales', Pythagoras', Solons och Platons klassiska grekiska kultur nådde upp till. Den av detta klassiska arv präglade europeiska civilisationen har tagit sig sitt typiska uttryck i den moderna idén om en suverän nationalstatsrepublik, som föddes ur den renässans som strålade ut från Italien under 1400-talet. Denna nya institution, den suveräna nationalstaten, som hade krävts av sådana tidigare ledande personer som Dante, och vars grundläggande principer hade beskrivits av kardinal Nicolaus Cusanus, växte fram under 1400-talet, och blev den mest effektiva formen av institutionell maktutövning för en förbättring av mänsklighetens villkor.

Det utmärkande för det moderna Europas tillkomst i kampen för att befria sig från den medeltida imperialismens ultramontana form, är att, i hägnet av Filippo Brunelleschis konstruktion av Florensdomens kupol, gav det föråldrade imperiearvet för första gången vika för en idé om en gemenskap av suveräna nationalstater, var och en förpliktad att verka för mänsklighetens gemensamma bästa.

Detta var samma uppställda mål som hade eftersträvat sedan Solons tid i Athen, enligt den klassiska sokratiske grekiska, och kristna, agape-principen.

Olyckligt nog, så som illustreras av den pro-sataniske Tomás de Torquemadas roll, slog de från Venedig styrda ultramontana reaktionära krafterna tillbaka mot denna renässans med djurisk, mördande kraft. Så fick vi perioden 1511-1648 med religiösa och andra krig som inte upphörde förrän den

franske kardinalen Mazarin lyckades få till stånd den storartade Westfaliska freden 1648.

Principen för denna Westfaliska fred är den bedrift som det civiliserade moderna Europa har vilat på ända sedan dess, fram till våra dagar.

Tyvärr var konflikten som hade bilagts i detta fredsfördrag därmed inte slut. Ett nytt hot mot civilisationen uppstod när en ny imperiepretendent, det anglo-holländska liberala partiet, steg till rangen av världsimperiemakt 1688-1763, i form av Lord Shelburnes med fleras brittiska Ostindiekompani. Den all skarpare konflikten mellan detta kompanis imperiemakt och patrioterna som samlades kring de nordamerikanska koloniernas främsta intellekt, Benjamin Franklin, är den konflikt som alla viktigare, långvariga globala konflikter har varit en fortsättning av, från 1763 fram till i dag. Även om det brittiska Ostindiekompaniet har gått i graven, har dess efterlämnade arv fortsatt att påverka det globalt utsträckt Europas historia, ungefär som en smittsam epidemisk sjukdom, ända in i våra dagar. Verkningsarna av detta arv har fortsatt att forma de globala konflikterna, från 1763 fram till i dag.

För att riktigt kunna förstå vad arvet från Allen Dulles med flera försätter att representera, som ett stående fascistiskt hot i världen i dag, måste vi sätta fingret på martinismens ursprung, och dess avläggare, som till exempel synarkismen. Det som vi känner till som 1900-talets fascism, eller synarkism, och som vi bekämpade under president Franklin D. Roosevelts ledarskap, var ett led i ett ständigt pågående försök att kullkasta de principer för civiliserade relationer mellan suveräna nationalstater som hade antagits i Westfaliska freden 1648.

Det som ömsom kallades "det venetianska partiet", ömsom den empiristiska "Upplysningstiden" i 1700-talets England och Frankrike, uppstod som ett nytt försök att bli en världsomspännande efterträdare till det romerska riket. Denna imperieroll etablerades i och med det brittiska Ostindiekompaniets triumf i freden i Paris 1763. Den martinistiska frimurarorden som släppte lös 1790-talets franska Skräckvälde och Napoleon Bonapartes tyranni var själv ett verktyg för det imperiala brittiska Ostindiekompaniets Lord Shelburne (1737-1805) och USA-fientliga krafter på den europeiska kontinenten.

Den martinistiska orden var ett verktyg som hade skapats med den ursprungliga avsikten, hos kompaniets Lord Shelburne och hans lakej Adam Smith, att undergräva de engelsktalande nordamerikanska koloniernas sak och att ruinera och krossa det liberala Londons mäktigaste rival på kontinenten, den storartade traditionen från Ludvig XI, Mazarin och Colbert som var det bästa Frankrike hade vid den tiden.

Ledande amerikanska patrioter i det tidiga Cincinnatussällskapets tradition hade fått en allt klarare insikt i att det var så det förhöll sig, särskilt efter det att John Quincy Adams fick upp ögonen för detta, samtidigt som han faktiskt skapade den fungerande formen av USA:s State Department.² Mot den bakgrunden lanserade John Quincy Adams, när han senare blev USA:s president och ledamot av den amerikanska kongressen, det som skulle bli Abraham Lincolns presidentskap och den tradition som jag själv, som presidentkandidat i USA i dag, är en upplöst talesman för.

Som jag redan varit inne på, sträcker sig den moderna europeiska civilisationens rötter mycket långt tillbaka. Det var från pyramidernas Egypten och grundaren av forntidens Israel, Moses, som den europeiska civilisationen fick en rigorös föreställning om att människan på ett grundläggande, princi-

piellt sätt är skild från djuren. Det första verkligandet av det som kom att kallas den europeiska civilisationen skedde huvudsakligen som en effekt av just denna, med den förallmänligade mosaiska mänskliga naturen förknippade idé, i formandet av den klassiska traditionen i det som nu kallas den grekiska antiken.

Även om den mänskliga naturen överallt är densamma, och det därmed finns en nödvändig, långsiktig tendens för nationerna att enas om gemensamma principer för hur man skall förhålla sig till varandra, har utvecklingen av en europeisk kultur, med det namnet, och rotad i den grekiska antikens historia, en tydlig historiskt specifik prägel, från början fram till i dag. Det betyder att kompetenta tänkare måste behandla den inre utvecklingen i de forntida europeiska kulturernas utlöpare från Solons Athen och framåt, som en historiskt specifik process av konvergerande kulturell utveckling, som måste studeras som ett eget särskilt ämne.

Det mest grundläggande, centrala inslaget i denna historia är den långa kampen, från Solons Athen och framåt, mellan strävan att upprätta en nationalstat som är en verklig medborgarrepublik, och den motsatta strävan, som vi finner till exempel hos Sparta under Lykurgos' författning, hos de babyloniska, persiska, romerska och bysantinska imperierna, och hos det under medeltiden ultramontant styrda, av Venedig dominerade Europa. CCF-projektets uppbackare representerar den senare imperieimpulsen, en impuls som pekar i riktning mot ett avskaffande av suveräna nationalstater, det som vi nu ser i den sanslöst utopiska offensiven för att driva hela jordklotet in i den imperiala "globaliseringens" fördärv.

Frågan som därmed ställs av arvet från CCF, i synnerhet, är hur den funktionella, konstitutionella skillnaden mellan människor och apor är beskaffad.

Denna principiella skillnad definieras på följande sätt.

Den egyptiska vetenskapen, som pythagoreernas, Thales' och Platons vetenskap var ett återsken av, såg på matematiken på ett för-aristoteliskt sätt, som hade sitt ursprung i astronomin, ett fysikalisk-geometriskt synsätt, snarare än en aprioristisk matematik som till exempel Euklides'. Denna för-euklidiska, och till sin natur anti-euklidiska naturvetenskapliga metod benämndes vid den tiden "kunsken om sfärerna". Utifrån denna föreställning om en fysikalisk geometri, grundad på ett begrepp om "sfärer", snarare än en aprioristisk, rent formell geometri, kunde man experimentellt bevisa en grundläggande fysikalisk princip, en princip som inom vår tids matematik benämns "potens" (grek. *dynamis*). Carl Gauss' angrepp 1799 på Eulers och Lagranges bedrägeri, i Gauss' första formulering av algebraens fundamentalsats, är en i grund och botten geometrisk framställning av det matematisk-fysikaliska potensbegreppet.

Typiska bevis för detta potensbegrepp var dubbleringen av linjen, kvadraten och kuben. Till detta lades också, och framför allt, föreställningen om konstruktionen av en serie platonska kroppar, som beskrevs av Platon, och som senare har behandlats av kardinal Nicolaus Cusanus³ och hans efterföljare, Luca Pacioli och Leonardo da Vinci, och av den uttalade efterföljaren till alla dessa, den moderna astronomins fader, Johannes Kepler, vilken slog an tonen för Fermats, Pascals, Huygens', Leibniz' och Jean Bernouillis enastående bedrifter.

Den experimentellt grundade upptäckten och viljemässiga användningen av sådana fysikaliska principer, var ett uttryck för den bevisbara, absoluta skillnaden mellan en människa och ett djur, skillnaden mellan

Pyramidernas Egypten. "Det var från pyramidernas Egypten och grundaren av forntidens Israel, Moses, som den europeiska civilisationen fick en rigorös föreställning om att människan på ett grundläggande, principiellt sätt är skild från djuren."

människa och apa. Dessa principer var av två allmänna kategorier, dels principer rörande människans påverkan på naturen, dels principer rörande de samhällsprocesser varigenom människosläktet ökar sin arts makt i och över naturen.

Den mest betydelsefulla innebörden av detta är annars människosläktets prometeiska sätt att föra upptäckten av denna sin makt (experimentellt påvisbara universella principer) vidare från en person till en annan, och därmed från generation till generation.

Förmedlandet av den reproducerbara handlingen att göra sådana upptäckter av universella principer, är det enda sätt på vilket människosläktet har kunnat öka sin potentiella relativa befolkningstäthet, från det fåtal miljoner individer som en art människoapor kan komma upp till, till mer än sex miljarder nu levande människor.

Dessa principer har framför allt följande tre särdrag.

1. En giltig universell fysikalisk princip kan i sig aldrig förnimmas av sinnena, men dess experimentellt påvisade allmängiltiga verkan är ett verksamt existerande föremål för tanken. Med andra ord: effekten av principens tillämpning måste kunna beskrivas matematiskt, men själva principen är ingen matematisk formel, utan snarare ett sammanhållet, odelbart föremål för tanken, på samma sätt som föreställningen om ett oreducerbart föremål för våra sinnesförmålor är föremålets idé.⁴

2. Det "sfäriska" synsättet, som pythagoreerna med flera anslöt sig till, delade således in den mänskliga erfarenheten av den fysiska världen i osynliga, men verksamma principer, och dessa principers synliga, d.v.s. med sinnena förnimbara effekter. Inom den moderna matematiska fysiken uttrycks denna ontologiska distinktion av de komplexa talen, ett begrepp som infördes av Carl Gauss och förfinades av hans efterföljare Bernhard Riemann.

3. En universell fysikalisk princip är aldrig bara ett sätt att förklara naturen (betraktelse), utan den är en metod för att verksamt handla för att förändra naturen på sätt som blir möjliga först genom den verksamma förståelsen av denna upptäckta universella fysikaliska princip. Den uttrycker en avsikt, antingen hos universums Skapare, så som Kepler beskrev den av honom själv upptäckta universella gravitationens princip, eller hos människan när hon handlar på ett sätt som liknar Skaparens. Vi måste förmoda att, åtminstone så här långt, alla principer i universum fanns till före människans medvetande; men, när människan upptäcker att hon kan använda en sådan förut befintlig

princip, så förändrar människan genom sitt handlande, som en avsikt, det sätt på vilket det universum vi handlar inom är beskaffat.⁵

Prometheusprincipen i historien

I de samhällen däremot där ett relativt fåtal håller de andra som mänsklig boskap, är det styrande skiktet i detta samhälle, i likhet med den romerske kejsaren Diocletianus före dem, noga med att se till att samhället inte får utbilda dem som är menade att vara dömda till att vara mänsklig boskap, över deras givna plats i livet.

Det betyder, att det samhälle som har bestämt sig för att hålla människor som mänsklig boskap, eller kanske apor, inte vill tala högt om den tankeförmåga som höjer människan över djuren.

I den europeiska civilisationen från antikens Grekland och framåt har det systemiska uttrycket för denna önskan att hålla ett stort antal människor som mänsklig boskap varit det som kallas "filosofisk reduktionism", så som detta kommer till uttryck i traditionen från de motsärande till pythagoreerna som kallas eleater, sofister och radikala euklidister, eller våra dagars filosofiska empirister, positivisterna och existentalister, som till exempel Nietzsche, nazisten Martin Heidegger och hans meningsfränder Hannah Arendt, Theodor Adorno och Karl Jaspers.

Den här frågan skildras berömt i den antike grekiske dramatikern Aischylos' "Den fjättrade Prometheus". De ondskefulla gudarna på Zeus' Olymp tillfångatog den odödliga Prometheus, kedjade fast honom vid en klippa och plågade honom oupphörligt, för att få honom att ge upp avsikten att ge kunskap om universella fysikaliska principer till de människor som Zeus avser att hålla som ingenting mer än avhumaniserad, mänsklig boskap.

Denna fråga, illustrerad av Aischylos' bild av den fjättrade Prometheus, har visat sig vara den viktigaste frågan i hela den europeiska civilisationens historia, ända tillbaka till den civilisationens grundande i antikens Grekland.

Det handlar om den enskilda personens rätt att upptäcka, och att äga experimentell kunskap om bevisbara universella fysikaliska principer, och att använda dessa kunskapsprinciper för att förändra människans förhållande till naturen på ett sätt som ökar människosläktets potentiella relativa befolkningstäthet. Det handlar med andra ord om rätten att känna till och göra bruk av den

Moses krossar stentavlorna.
Målning av Rembrandt.

Solon, lagstiftare i Athen 594 f.Kr.,
började den långa historiska striden
för att införa en riktig nationalstats-
republik, i motsättning mot t.ex.
Sparta under Lykurgos' styre.

Florensdomen. Brunelleschis kupol är en av renässansens monumentala bedrifter. I hägnet av domen "gav det förrände imperierivet för första gången vika för en idé om en gemenskap av suveräna nationalstater, var och en förpliktad att verka för mänsklighetens gemensamma bästa."

sanning som den sataniske olympiske Zeus och hans oligarki hatar så intensivt. Människosläktet har rätt att njuta framåtskridandets välsignelser, rätt att förbättra den mänskliga individens villkor i det ordets vidaste och djupaste bemärkelse. Det är *agape*-begreppet, formulerat av Platons Sokrates, som står mot de historiskt skildrade personerna Glavkon och Thrasymachos, i Platons "Staten".

Kunskapen om experimentellt påvisbara universella fysikaliska principer, som förs vidare från en person till en annan, från generation till generation, är ett uttryck för att den förgängliga individens roll i samhället har en odödlig karaktär. Som Platon bestämt hävdar, och som den kristne aposteln Paulus understryker i Första korintierbrevet 13:e kapitlet, är den så förstådda *agape*-principen den högsta lagen i moraliskt och annat hänseende för människors beteende. Det sätt på vilket Jesus Kristus uttrycker Skaparens kärlek till mänskligheten, som *agape*, är den mest fundamentala naturrättsliga principen i civilisationsutövningen. Mot det onda som John Locke stod för, satte Leibniz således *agape*, som principen för strävan efter lycka, över all annan lag.

Den centrala principen i USA:s författning, och avsiktsdeklarationen i 1776 års Oavhängighetsförklaring, slår således fast Leibniz' begrepp "strävan efter lycka" som vår högsta författningsrättsliga princip.

Benämningen "satanisk" skall förstås, i sin praktiska innebörd, som ett uttryck för ett elakartat förnekande av den enskilda individens likhet med Skaparen, och därmed av varje människas liv som okränkbart.

Fångvakterna i USA-styrda fångelser i Irak som har betett sig som odjur, är exempel på personer som, precis som lägervakterna i nazisternas koncentrationsläger, har sänkt sig till att likna omänskliga, bestialiska vilddjur. Det vanliga försöket att tolka USA:s federala författning som en "affärsjuridisk lagsamling", särskilt bland dem som handkappas mentalt av den tyngande traditionen från Sydstatskonfederationen, till exempel den radikale "lexikonpositivisten" Antonin Scalia,* är ett uttryck för samma "sataniska" fenomen, människors förnedring till egendom (till exempel "aktieägarintresse"). Att behandla en annan människa utifrån ett sådant "värde för aktieägarna" (egendom i Lockes mening), vilket man nu gör i det "reformerade" sjukvårdssystemet efter avskaffandet 1973 av Hill-Burton-lagen, är därför ett i grund och botten sataniskt beteende. Detta sataniska drag är det utmärkande för sådana ondskefulla celebriteter i

det brittiska Fabiansällskapet som H.G. Wells, Bertrand Russell, deras kumpan Aleister Crowley, och deras trollkarlslärlingar Aldous och Julian Huxley. Inflyttandet från Wells, Russell med flera har smugit sig in som ett sataniskt inflytande i USA:s intellektuella och övriga beteende.

På detta naturrättsliga område är det inte handlingen i sig som är juridiskt viktig. Det viktiga är avsikten som kommer till uttryck i handlingen – det som inom juridiken kallas "uppsåt". Här måste vi definiera "uppsåt" på det sätt som Kepler definierade Skaparens avsikt, så som den visar sig i den universella gravitationsprincip (Keplers, inte empiristen Galileos) som styr solsystemets komposition. Okunighet om det uppsåt utifrån vilket en handling kan dömas, befriar till viss del från skuld, såsom till exempel är fallet med en person som saknar förmåga eller vilja att skilja på rätt och fel. I mänskligt beteende är det den avsikt som personen bestämmer skall vara meningen med sitt liv, som avgör hur samhället måste bedöma graden av faktisk skuld till, och botemedel mot, ett brott mot en naturrättslig princip.

Vi förstår detta bättre om vi betraktar den experimentellt validerade upptäckten av en universell fysikalisk princip, till exempel Keplers heltigenom självständiga upptäckt av gravitationsprincipen, som ett uttryck för Skaparens avsikt. Vår avsikt måste vara att uppmuntra sådana former av vetenskapligt framåtskridande som leder till upptäckter av Skaparens avsikt, och vi måste se oss som moraliskt, författningsrättsligt förpliktade till avsikten att följa denna kurs, och förverkliga innebörden av sådana upptäckter, så effektivt som möjligt.

Innebörden av denna distinktion, och dess betydelse, framstår klarare, när vi tänker på de vilslna personer som vägrar förstå att 1776 års amerikanska Oavhängighetsförklaring och portalparagrafen till den federala författningen är verkställningsbara avsikter som måste ligga till grund för all tolkning av alla andra delar av denna författning, dess tillägg och federala lagar. Varje stiftad lag, varje affärskontrakt som strider mot dessa avsikter, som till exempel Scalias onda tolkning av "aktieägarvärde", måste rivas upp, nästan axiomatiskt, även retroaktivt. Eller, varje avtal som ingåtts i synbar god tro, måste rivas upp på de punkter som upptäckts bryta mot naturrätten.

Det faktum att en person, i USA:s och andra länders historia, hade varit egendom (t.ex. en slav) på grund av tidigare bestämning, eller från födseln, behandlades till exempel enligt en tolkning av John Lockes slaverivänliga lära, som hade förkastats av andan och bokstaven i Oavhängighetsförklaringen. Ett annat exempel är de skulder som godtyckligt tvingades på länderna i Central- och Sydamerika, med hjälp av de nya regler

som infördes 1971 med de flytande växelkurserna, till skillnad från skulder som låntagaren ådrar sig av fri vilja; dessa skulder skulle rätteligen upphävas av varje med naturrätten överensstämmande domslut. Inget avtal är i sig oantastbart, såvida ingenting i villkoren strider mot naturrätten.

En riktig nationell författning, som vår egen Oavhängighetsförklaring, tillsammans med den federala författningens portalparagraf, får sin auktoritet från avsiktsförklaringar som uttrycker föreställningen att lagar stiftade av människan måste vara förenliga med samma vetbara avsikter som kan tillskrivas Skaparens lagar. I denna sak måste mänskligheten hålla sig själv och sina nationer ansvariga för att valla suveräna staters nationella lagstiftning in i färör av avsedda effekter som är förenliga med samma föreställning om avsikt som rätteligen kan tillskrivas universella fysikaliska lagar.

I hela denna och andra härmed sammanhängande frågor måste den mänskliga individens och samhällets rätt att få del av det vetenskapliga och tekniska framåtskridandets fördelar drivas som en fråga om naturrätt.

Den rättsprincip inom statskonsten måste betraktas med utgångspunkt från den absoluta skillnaden mellan människa och apa.

(Om du säger nej till vetenskapligt och tekniskt framåtskridande, som de maskinstormande ludditerna gjorde, då kan du ansöka om att få juridisk status som apa: En domare med skämtlymne skulle kanske bifalla din ansökan.) Människans natur är hennes likhet med universums Skapare, i den meningen att människans förmåga att upptäcka och använda universella fysikaliska principer är en egenskap som den mänskliga naturen bara delar med Skaparen, och att varje undertryckande av denna rättighet, av Zeus eller någon annan kraft, är sataniskt till sin innebörd.

Det betyder, att det enda rättvisa samhället är ett samhälle som befämjar vetenskapligt och tekniskt framåtskridande, i en förändring av både naturen och människans arbete för att åstadkomma detta.

För att tala med den fysisk-ekonomiska vetenskapen, innebär detta att arbetet utvecklas och tillämpas på ett sätt som åstadkommer en ökning av mänsklighetens potentiella relativa befolkningstäthet, per capita och per kvadratkilometer. De två besluktade begreppen ekonomisk tillväxt och fysikalisk lönsamhet begränsar sig därför till fysikaliska mått, snarare än, och ofta i motsättning till, de finansiella räkningskapernas penningmått. Försöken att kedja fast samhällets fysikaliska praxis vid budgetkontoret, d.v.s. ocker, är i grund och botten

en form av satanism, och har ofta visat sig vara just det i många praktiska fall. Den enda riktiga vinsten är det som innebär ökad godhet för mänskligheten som en varelse skapad till Guds likhet.

Det viktigaste att tänka på är därför behovet av att befämja utvecklingen av den tankeförmåga hos individen som åstadkommer revolutionära förändringar i samhällets praxis vilka får till följd att samhällets nettoproduktivitet per capita och per kvadratkilometer ökar.

Den största ökningen av arbetets produktivitet, per capita och per kvadratkilometer, tog till exempel sin början när 1400-talets renässans lanserade den moderna formen av suverän nationalstat, vars principer finns beskrivna bl.a. i Cusanus' "Concordantia catholica" och "De docta ignorantia". Det var när fler nationer uppnådde moderna former av suveränitet, till exempel Indien och Kina, genom rätten att sköta sina angelägenheter på ett sätt som liknade den europeiska formen av modern suverän nationalstat, som det blev möjligt att åstadkomma det som redan har åstadkommit, till följd av den amerikanske presidenten Franklin D. Roosevelts anti-kolonialpolitik, och större förutsebara förbättringar av dessa folks villkor med ett förnyande av den presidentens avsikter i dag.

Detta är den politik som i dag skänker oss inte bara en möjlighet att undslippa hotet om en världsomspännande ny överk tid som nu kastar sin skugga över världen, utan också ljusare framtidsutsikter för mänskligheten som helhet.

Det onda arvet från Shelburne

Genom sin iscensättning av det s.k. sjuårskriget på den europeiska kontinenten, lyckades det brittiska Ostindiekompaniet styra bort Frankrikes uppmärksamhet från världen i stort, till strider på kontinenten, tillräckligt mycket för att det kompaniet skulle kunna sno åt sig kontrollen över det som vi nu kallar Kanada, Indien och en del andra platser. Freden i Paris 1763, som lagfäste detta resultat, gjorde därmed det brittiska Ostindiekompaniet (snarare än den brittiska monarkin som sådan) till ett de facto globalt, till namnet brittiskt imperium.

Det system med s.k. "oberoende central-

* Antonin Scalia är ledamot av USA:s Högsta domstol.

banker" som då infördes med Bank of England i huvudrollen, har satt sin prägel på både Englands och den europeiska kontinentens historia, ända fram till i dag. Då kallades det "Venedigpartiet". Den slemmiga massa av finansoligarkiska intressen som i praktiken hade utövat en imperiemakt med hjälp av medeltidsalliansen mellan Venedig och det normandiska ridderskapet, hade så att säga reinkarnerat sig, från 1600-talets slut och framåt, som en ny, anglo-holländsk "venetiansk" finansoligarki, med sätte i kustområdena i det protestantiska norra Europa. Maktthavarna i kompaniets imperium talade holländska, engelska och så vidare, men de tänkte venetianskt, som Francesco Zorzi (Giorgi), Giovanni Botero, Paolo Sarpi, Galileo Galilei, Antonio Conti, Voltaire och Giannaria Ortes hade lärt dem att tänka.

Mot denna fond steg Lord Shelburne upp som den rent ut sagt diaboliska, allt mer inflytelserika gestalten i detta kompani. Shelburne och kretsen av hans egna lakejer, däribland Adam Smith, Edward Gibbon och den raktigenom pro-sataniske Jeremy Bentham, spelade en avgörande roll i att bereda väg för konsolideringen av kompaniets imperium som en permanent efterträdare till det avsmalnade romarriket.

Shelburnes roll och regler drog upp huvuddragen i den världskonflikt med centrum i Europa som i hög grad har bestämt det lopp som världshistorien har följt, från den tiden fram till i dag.

Det som bekyrnade Shelburne och hans krets var faror, såväl yttre som inre, som kunde hota detta imperiums eviga fortbestånd. Framför allt var de rädda för den amerikanska revolutionen, som en modell som kunde smitta av sig till Europa. I övrigt fortsatte de på den väg som slagit så väl ut i sjunde- och åttonde århundradet, som en politik för att hålla Europas nationer i luven på varandra, som ett sätt att förhindra uppkomsten av en stark kontinentaleuropeisk makt som kunde välta den av Bank of England företrädda imperiemakten över ända. I detta sistnämnda sammanhang var Shelburne-kretsen framför allt inriktad på att krossa USA:s bundsförvanter i frihetskriget 1776-83, Karls Spanien och Ludvig XI:s Frankrike, i första hand den ekonomiska makt som den i Frankrike alltjämt levande colbertistiska traditionen representerade.

President Abraham Lincolns seger över Lord Palmerstons resurs, de upproriska slavägarna i den amerikanska Sydstatskonfederationen, blev ett betydande hot mot detta brittiska imperiums fortsatta världsherravälde.

Det segerrika USA hade inte bara stigit fram som en nationalstat och kontinental makt som inte längre kunde krossas med angrepp utifrån och inre undergrävning, de metoder som Storbritannien ditintills hade använt. Den amerikanska ekonomiska modellens häpnadsväckande framgångar, under perioden 1861-76, fick också stormakter som Alexander II:s Ryssland, Bismarcks Tyskland och andra, inklusive Japan, att under och efter 1870-talet på väsentliga punkter kopiera Hamiltons, Careys och Lists amerikanska nationalekonomiska system, som det föredragna alternativet till det brittiska systemet.

Resultatet blev att pro-brittiska krafter gjorde en massiv ansträngning för att undergräva Lincolns republikanska parti, utöver det inflytande man redan hade inom det demokratiska partiet, som traditionellt var för slaveriet. Samtidigt smidde prinsens av Wales, sedermera kejsaren, kung Edward VII, ränker för att utlösa det som vi kallar det första världskriget, vilket ledde till det därpå följande anstiftandet av det som blev det andra världskriget, av de brittiska medelparna till den på kontinenten baserade Synarkist-internationalen.

Under andra världskriget var det kretsen kring H.G. Wells och Bertrand Russell som levererade den starkaste avsikten för imperiets bevarande efter krigsslutet, genom t.ex. Russells offentliga gillande av Wells' "Open Conspiracy" från 1928 och Russells nyckelroll i införandet av krigsföring med kärnklyvningsvapen som ett verktyg för att införa en form av imperialism som då kallades "världsregering", och nu "globalisering". Detta är de nu aktuella formerna för hur det under Shelburnes ledning utvecklade imperieperspektivet tänks fortsätta. Den av premiärminister Tony Blairs kumpan, vicepresident Dick Cheney förespråkade doktrinen för "permanent krig" i form av "preventiv, kärnvapenladdad krigsföring", är den form i vilken den av Wells och Russell förespråkade imperiepolitiken nu uppträder.

Under hela efterkrigstiden fram till i dag har "The Sexual Congress for Cultural Fascism" varit ett komplement till utvecklingen av kärnvapen, som ett led i samma imperiala avsikt att krossa och utrota den suveräna nationalstaten som institution.

Tanken bakom denna "Sexual Congress for Cultural Fascism", kopplad till CIA-projektet i samband med tidningen *Commentary* och andra, har varit att rycka undan grunden för den suveräna nationalstaten USA: dess anslutning till det "amerikanska ekonomiska system" som är förknippat med det konstitutionella grundandet av republiken USA och med USA:s uppstigande till rangen av varaktig världsmakt under presidenterna Abraham Lincoln och Franklin D. Roosevelt.

Att USA efter Lincoln kunde korrumpas på detta sätt berodde på en politisk allians mellan den med London llerade finansoligarkin, med sätte på Manhattan, och resterna av den slavägande Sydstatskonfederationen. Den legendariska konflikten mellan New York- och Ohio-republikanerna är ett utslag av detta. USA togs över med hjälp av mordet på president William McKinley och det inflytande som två presidenter med djupa rötter i Sydstatsstriderna utövade på samhällslivet i USA under de därpå följande tre decennierna: Theodore Roosevelt och Ku Klux Klan-entusiasten Woodrow Wilson. Det var genom inflytandet från denna kombination, som slöt upp kring The Teddy & Woody Show, som början till USA:s roll i Versaillesfördraget efter första världskriget och lanseringen av det som blev "The Sexual Congress for Cultural Fascism" tog form.

När vi blickar tillbaka på USA:s historia efter Franklin D. Roosevelts död, kan vi förstå hur det kom sig att vissa transatlantiska engelsktalande partners stödde Wells och Russell i den vikt de lade vid ansträngningarna att krossa och utrota USA:s traditionella anslutning till vetenskapligt och tekniskt framåtskridande, i utvecklingen av den grundläggande ekonomiska infrastrukturen, och i jordbrukets och industrins produktionsmetoder och sysselsättning. För att kunna besegra USA måste imperialisten dra ut den typiskt amerikanska anslutningen till det vetenskapliga och tekniska framåtskridandets fördelar ur amerikanen, på det sätt som detta utdragningsförfarande har varit i full gång under de senaste fyra decennierna.

Detta mönster för hur det brittiska strategiska synsättet förändrades efter hälselösa utvecklingen i USA 1861-76, signalerades av bildandet av kretsen kring Thomas Huxley, och av de därmed besläktade kretsarna kring George Bernhard Shaw och andra kända namn i Fabiansällskapets historia. Huxleys egen *Zauberlehrling*, H.G. Wells, en nyckelperson i förberedelserna för första världskriget, är ett typiskt exempel. Det gemensamma onda uppsåt som Wells och Bertrand Russell enades bakom efter första världskriget har fortsatt att ta sig uttryck i efterkrigstidens värld, långt efter det att Wells och Russell gått hädan.

Roosevelts ledarskap i USA:s ekonomiska återhämtning, och den roll som USA

Allen Dulles, CIA-chef 1953-62. Han härtade in ledande nazister i det som skulle bli Nato, och uppmontrade en fascistisk kultur som ett "vapen" mot kommunismen.

spelade i kriget under hans ledarskap, visade att de tidigare försöken att krossa den amerikanska patriotiska karaktären hade misslyckats. Nu, bestämde de, skulle de utrota den. Projektet Congress for Cultural Freedom, och den närbesläktade "Frankfurtskolan", liksom Fabiansällskapet, exemplifierade undergrävningssmetoder man bestämde sig för att använda för att uppnå detta.

"Ny mörk tidsålder"-syndromet

De som, i likhet med skällgumsarna Cheney och Tony Blair, har kommit att inta nyckelpositioner i den anglo-amerikanska makten, utmärker sig, allmänt talat, inte genom sin intelligens, inte ens sin mentala hälsa. Den mest lättlurade av dem, den stackars presidenten George W. Bush, skulle väcka sympati som en ömkansvärd, löjlig person med mindre än ordinarie intellekt, vore han inte så förbannat tarvlig. Om de så skulle erövrade hela världen, så som de har konspirerat om att erövra och plundra Irak, skulle de ändå misslyckas på mer eller mindre exakt det sätt som intelligenta professionella observatörer i USA och andra länder tolkar lärodomarna av den fortsatta asymmetriska krigsföringen i Irak. Deras framgång, om den skulle inträffa, betyder bara att hela planeten skulle gå in i lång ny mörk tidsålder för mänskligheten, under vilken världsbefolkningen skulle krympa ihop till avsevärt mycket mindre än en miljard dystra själar, eller kanske ännu mycket mindre.

Dessa tyranner in spe skulle få Djinns Khan att gråta av förtvivlan över den dåliga kvaliteten på monster som världen tydligen är kapabel att producera i dag. De är inga riktiga ledare, inte ens onda sådana; de är bara vrickade och slemmiga.

Det finns ingen seger för någon, varken för USA, Storbritannien eller någon annan, om de får fortsätta att utöva sin sammantagna nuvarande makt över en stor del av världens policybeslut. Dessa sittande regeringar är fiaskon, katastrofer ända från början. Frågan är, om vi skall välja att låta vår eftervärld följa med dem till helvetet.

Det är inget speciellt märkvärdigt med att förutsäga att en ny mörk tidsålder blir konsekvensen om det som Cheney och Blair representerar i dag inte dumpas. Människan skiljer sig från djuren genom individens utveckling av den kreativa kognitiva förmåga som förmågan till klassiska vetenskapliga och konstnärliga kompositioner kommer från. För i tiden, då de flesta män och kvinnor levde under mer eller mindre föråddade förhållanden som formligt mänsklig boskap, lyckades ett relativt fåtal undslippa det gängse vanisnetet, och bli de kreativa personligheter som skapar förutsättningar för ett möjligt framåtskridande, även under karga förhållanden för samhället i stort. Det som "The Sexual Congress for Cultural Fa-

scism" har försökt göra, och i hög grad redan har gjort, är att riva upp till och med de relativt begränsade arrangemang under vilka tillräckligt många kreativa individer skapades för att hålla samhället i ett hanterbart tillstånd av någorlunda kontinuerligt framåtskridande. *Commentary*-stollarnas och deras gelikars försök att utforma det perfekta programmet för att förhindra återkomsten av ett allmänt vetenskapligt och kulturellt framåtskridande, har lyckats alldeles för väl. En fortsättning av den föreslagna formen av imperialism, eufemistiskt kallad "globalisering", skulle betyda ett formligt utrotande av all kvarvarande, institutionaliserad förmåga att organisera en återhämtning av mänsklighetens potentiella relativa befolkningstäthet, ända tills det nuvarande maktssystemet hade dött ut på grund av sina egna, självförvållade effekter.

Genom hela den europeiska civilisationsens historia har de förhållandevis mest effektiva sätten att förråa åtminstone en stor del av befolkningen, alltid varit förknippade med en formell metod att tänka och argumentera, som kallas reduktionism. Ett exempel på detta är olika härledning av det

som i dag kallas euklidisk geometri, ett bristfälligt sätt att se på geometri som infördes för att eliminera den metod för vetenskapliga upptäckter som var förknippad med Thales, pythagoréerna och Platon, den metod som var förknippad med "kunskap om sfäerna". Alla effektiva former av systematisk korruption av den europeiska tankens potential att göra vetenskapliga upptäckter, har haft den euklidiska geometrins taktik som utgångspunkt och modell. Beroende på tid och plats tar sig taktiken mer eller mindre radikala former, men grundprincipen är samma lurenrejeri som den s.k. euklidiska geometrins, som infördes för att ersätta "kunskap om sfäerna".

I den klassiska, för-euklidiska vetenskapssynen var den form av geometri som var förknippad med pythagoréerna, liksom med Platon, och senare med till exempel Kepler och Bernhard Riemann, inte en abstrakt geometri, utan snarare en fysikalisk geometri, ett fysikalisk-geometriskt synsätt som underförstått försvarades av Carl Gauss' skrift 1799 mot d'Alemberts, Eulers och Lagranges reduktionistiska finter, ett försvar som senare utvecklad till Riemanns sätt att se på de komplexa talen.

Kärnfrågan i det fula trick som Euler, Lagrange m.fl. kopierade, var att de anamade den form av euklidisk geometri som är känd som den cartesiska modellen, en abstrakt apriori-modell av rum, tid och materia, som grundar sig på de obevisade, men godtyckligt förfäktade definitionerna, axiomen och postulaten i en euklidisk eller liknande form av skolgeometri. Det är en geometri som utsluter det sätt som universella fysikaliska principer tar sig uttryck i form av komplexa tal, och i stället ersätter dessa grundläggande fysikaliska principers reella existens med en linjär matematisk approximation. Därmed är både själva upptäckten och metoden bakom det faktiska beviset för

den upptäckta principen, bannlysta från klassrummet och läroboken. Därmed är själva idén om hur en universell fysikalisk princip upptäckts mer eller mindre bannlyst till och med bland de förmodat högt utbildade i samhället.

Samma brott begår den sluge plagiatorn Galileos elaka elev Thomas Hobbes, som bannlyser klassisk ironi och konjunktivens därmed besläktade roll från språket! Jag förklarar denna kritiska punkt.

I muntlig kommunikation, särskilt i klassisk poesi och drama, framställs principiella begrepp för publiken, vilka den publiken inte har något namn för i sin tidigare kända vokabulär. Det är sådana förut okända begrepp som alla klassiska former av drama och poesi i grund och botten försöker förmedla. Bryggan, som leder över till att det förut okända begreppet kan ges ett namn, och förmedlas, är klassisk ironi.

Odjursmänniskor. USA spelar en katastrofal roll i världen i dag, under Dick Cheneys nickedocka George W. Bush, och hans vapenbroder Tony Blair. De vill införa en grotesk, global anglo-amerikansk karikatyr av romarriket.

Klassisk ironi begagnar sig av skapandet av en paradox (t.ex. en "tveetydighet"), som utmanar åhöraren att göra en upptäckt av ett slag som är jämförbar med en experimentell upptäckt inom naturvetenskapen, t.ex. Keplers upptäckt av en universell gravitationsprincip. Personen i publiken motiveras, och stimuleras till att upptäcka den nya idén, genom att utmanas av paradoxen som författaren eller talaren ställer upp. Identifieringen av denna paradox blir nu det utsägarbara namnet på den nyupptäckta idén, på samma sätt som namnet på upptäckaren ofta knyts till föreställningen om den ifrågavarande upptäckten som ett identifierbart objekt för kommunikation.

Elven måste göra en upptäckten av det tankeobjekt som vi kallar princip, så som den ursprungliga upptäckaren upplevde sin upptäckt, för att själv kunna bilda sig ett eget tankeobjekt (*Geistesmasse*). På så vis införlivas idén i vokabulären genom den klassiska ironins mekanismer, på samma sätt som en universell fysikalisk princip upptäckts och lever vidare i naturvetenskapens arbete och undervisning, genom identifieringen av denna princip som ett avgränsat tankeobjekt.

En upptäckt princip är inte en matematisk utsaga med vars hjälp idén om en princip konstrueras. En upptäckt princip är en fysikalisk princip som existerar utanför den förut kända matematiken. Den är ett helt, odelat objekt för tanken; den matematik som med rätta kan förknippas med uttrycket för denna princip, är inte själva principen, utan snarare det spår den lämnar efter sig i sin rörelse. Man härleder inte en princip ur matematiken; man härleder en ny matematik, på det sätt som Riemann beskrev det, ur upptäckten av ett objekt för tanken som vi kallar en universell fysikalisk princip, en princip vars bana kan avbildas i en pånyttskapad, berikad matematik.

Att sänka nivån på undervisning och kommunikation till att handla om system för deduktiva och induktiva härledningar ur föregivet självklara definitioner, axiom och postulat, är det effektivaste sättet att förvandla förmodat välutbildade befolkningar till personer som är okunniga om, och fientligt inställda till ett verkligt kreativt tänkande.

Människor som förråts på det sättet är som de människor vilka Zeus förbjöd Prometheus att utbilda i deras egen kreativa tankeförmåga. Till och med de högt utbildade i samhället förleds därmed att sänka sig i sitt mentala beteende till att likna mänsklig boskap.

I antikens Grekland användes sådana metoder för reduktionistisk hjärntvätt av den eleatiska skolan, och senare av sofisterna,

vilkas sätt att tänka och bete sig var orsaken till att Athen dukade under i samband med det peloponnesiska kriget.

Det som görs i dag mot befolkningen i USA, i de mer radikala programmen som "The Sexual Congress for Social Fascism" står för, är en extrem radikal version av samma sorts "fördomning" av en hel generation som vi förknippar med de gamla sofisterna i Athen.

En vanlig effekt av en sådan "fördomning" av massor med människor till att likna mänsklig boskap, är en ökad tendens till spridning av bindgalna religiösa och andra kulturer, av den sort som finns bland de religiösa fanatikerna på den amerikanska högkanten i dag. Upplysningstidens bruk av reduktionistiska metoder på 1700-talet producerade till exempel såväl fysikern Francis Quesnays som Adam Smiths galenskap. Quesnays "laissez-faire"-idéer byggde på inställningen att lantgodsets vinst inte producerades av den mänskliga boskapens arbete, utan av den magiska kraften i godsägarens rätt till sitt "aktieägarvärde". Detta speciella stycke galenskap, förespråkade av Quesnay och Turgot, plagierades av Shelburnes Adam Smith i form av den "osynliga handen", den hand som Cheney och hans kumpaner sticker ned i din egen ficka, till exempel. I sådana fall blir godtyckligt hopsatta grupper av ord "som jag har bestämt mig för att tro på", hur godtyckligt som helst, hur fantasifullt som helst, ett substitut för sanning. Resultatet är en form av massvansinne, som påminner oss om flagellanternas utjutelser under 1300-talets "nya mörka tid".

Kristendomens verkliga idéer framgår tydligt, bortom allt tvivel, om man inte bara läser, utan återupplever Nya Testamentets historiskt specifika erfarenhet mot bakgrund av det platoniska inflytandet som genomsyrade de utbildade skikten, däribland aposteln Paulus, och även Filon från Alexandria, i den tidens hellenistiska kultur. Sålunda komponerade J.S. Bach sina Matteus- och Johannespassioner, för att församlingsarna skulle få återuppleva denna historiskt

specifika erfarenhet vid ett lämpligt tillfälle. Att Kristus offrades av den tidens romerska ockupationsmakt i Judéen, i likhet med många av hans apostlar som handlade i Kristi efterföljd, liksom Jeanne d'Arc och pastor Martin Luther King, utgör kärnan i tron på kristendomen som en lära om Skaparens kärlek till en mänsklighet som denne Skapare anser är kapabel till frälsning, eftersom den är den ädlaste skapade varelsen i hans Skapelse, en varelse skapad till Hans egen avbild. Kristendomen är en tro som bygger, inte på sataniskt hat uttryckt av en Störinkvisor eller en John Crowe Ransom-"fundamentalist", utan på den kärlek till mänskligheten som Platons Sokrates talar om som *agape*.

Den dånande hatkakafonin däremot, som spys ut av den onaständiga unionen av krigiska pseudo-katoliker och protestantiska neo-flagellanterna, har, liksom Störinkvisitorn Tomás de Torquemadas antisemitiska utfall, ingenting med kristendomen att göra, men en hel del med det mer eller mindre sataniska fördärv som kraftigt har ökat i djup och vidd genom den elakartade irrationalitet som uppamats av den kulturella omvandlingen i Nord- och Sydamerika, och på andra håll, de senaste fyrtio åren.

Med tanke på effekterna som redan kunnat ses av en regim ledd av den "troende" vicepresident Cheney, kan ingen förnuftig person uppriktigt hävda att det program som vi har fördömt här, är annat än sataniskt i bokstavlig mening.

Det enda botemedlet är att säga till de tongivande institutioner som bär ansvaret för den förda politiken att helt enkelt "Lägg av!" Förr eller senare kommer det förstas en renässans, som det gjorde efter den "nya mörka tid" som Venedig och dess normandiska bundsförvanter lät sänka sig över 1300-talets Europa.

Den mänskliga naturen är gudomlig i den mening; befriad från förtryck kommer mänskligheten, eftersom människan är god av naturen, att hitta fram till sin försoning med sin Skapare.

I det avseendet kan Satan inte segra på sikt; det rakt motsatta resultatet är till slut garanterat, eftersom det ligger i människans natur att arbeta för att uppnå det.

Vad jag vill säga är därför att den annalkande "nya mörka tiden" inte är så oundviklig som de stackars svagsinta kommentatorerna misstänker. Den är inte oundviklig, om vi bestämmer oss för att förhindra att den inträffar.

Vi har kommit till en tidpunkt i mänsklighetens utveckling då principen bakom 1648 års Westfaliska fred konsequent måste tillämpas för att åstadkomma en världsordning bestående av en gemenskap av fullkomligt suveräna nationalstatsrepubliker, vilka var en bekänner sig till principen "den andres väl". Vi i USA måste varmt rekommendera denna förändring till våra medmänniskor i Storbritannien, till exempel: "Lägg av! Ni har hållit på alldeles för länge; titta vart det har lett oss! Imperier i alla former, styra av vem det vara må, är ett uttryck för den dödligaste av mänsklighetens alla moraliska barnsjukdomar." Varje persons, och varje nations, egentliga egenintresse är inte det som han eller hon kan ta med sig från livet, utan det som hans eller hennes utvecklade begäring tillför mänskligheten i stort. Alla föds vi, och kommer att dö, förr eller senare. Låt oss följaktligen vara visa; låt oss inte hoppas på att få behålla det som, under alla omständigheter, dörs med oss, utan värdera det som består, särskilt det som har blivit till på grund av att vi har levat.

En underbar person, Gertrude Pitzinger, en av de förra seklets stora sångerskor, som hade blivit vår vän under det föregående decenniet, bjöd in min hustru och mig, sin bror, och en vän, att tillbringa några timmar tillsammans, en kort tid innan hon skulle dö. Hon lade upp dessa timmar på så sätt att hon bad min hustru Helga, som är känd i Tysk-

land som en person med utomordentligt goda insikter i de tyska klassikerna, att gå till vår världens bibliotek, och hämta en bok som innehöll en dikt som fru Pitzinger ville att Helga skulle läsa för oss. Sedan valde fru Pitzinger ut en inspelning av ett av hennes egna framföranden av en tonsättning av den dikten. När samvaron gick mot sitt slut, utbrast fru Pitzinger med en särskilt känslig belåtenhet: "Jag har levat för att sjunga dessa sånger." Kort därefter dog hon.

En stor konstnär, upp vuxen under enkla förhållanden i Olmütz, den ort där Lafayette en gång hölls fångslad för att göra britterna till lags, med en extraordinär begåvning, en i kretsen av sin tids största konstutövare, kunde nöjd sammanfatta sitt liv: Jag har levat för att ge detta. Hennes framförande av Brahms "Fyra allvarliga sånger" och Schumanns "Frauenliebe" hör till våra dyrbaraste minnen av henne. Hon var, i Schillers och min hustrus tycke, och även mitt, en skön själ, som gav mycket, mycket mer än hon tog, på det sätt som varje patriot som samtidigt är en världsmedborgare borde göra.

Detta, enkelt sammanfattat, är det slags sakernas tillstånd i världen som vi borde vara tillfreds med att bygga. Det är på tiden att en ny president i USA, som är djupt hänförelsen sådana saker, träder fram som samlingspunkten för en värld som, vid det här laget, borde ha fått mer än nog av att leva med den dårskap som jag har pekat på här. Låt oss samla världens suveräna folk, kring den typ av gemensam strävan som president Franklin D. Roosevelt inte skulle behövt skämmas för. Låt oss ge något gott, och i tid, till den framtida mänskligheten, innan vi i vår tur går vidare.

Noter

1. Av USA:s militära underrättelsetjänst under andra världskriget även betecknad som "Synarkistisk; Nazi-kommunistisk", ett nätverk vars då ingick sådana betydande synarkistiska resurser som de Menil i Houston, Soustelle i Mexico och Soustelles f.d. lärare Paul Rivet, i Ayacucho i Peru. USA:s underrättelsetjänst i Paris kallade det också för Banque Worms-konspirationen. Soustelles senare operationer, inklusive mordförsöken mot Frankrikes president Charles de Gaulle från baser i Francos fascistiska Spanien, är typiska för detta nätverk.

2. Att det amerikanska Federalistpartiet föll samman berodde närmast på att president John Adams' administration begick misstaget att låta sig luras av ett bedrägligt propagandastycke, Sir John Robisons "The Roots of the Conspiracy", som spreds i USA av det franska Skräckväldets kontrollör Jeremy Bentham brittiska Foreign Office. Tolken av Alien & Sedition Acts, som gjordes i spridningen av Robisons bluff, är typisk för den dumheten. President Adams' tolerans av sin hustru, Abigail Adams', dåraktiga, ständiga tirader mot den mest klarsynte av de amerikanska ledarna vid den tiden, Alexander Hamilton, exemplifierar den förvirring som ledde till det federalistiska och de demokratisk-republikanska partiernas självförfädda undergång.

3. T.ex. "De docta ignorantia".

4. Jämför Herbarts och Bernhard Riemanns överensstämmande men skilda användningar av det tyska ordet *Geistesmasse* (ung. "tankeobjekt").

5. Detta synsätt bygger på en uppfattning minst lika gammal som den antika grekiska kulturen, nämligen att universum är uppbyggt av tre specifika, samverkande klassifikationer av universella fysikaliska principer: icke-levande, levande och kognitiv, där den sistnämnda visserligen är universellt förefintlig, men en kraft som är unik för den mänskliga individen, bland de förgångliga individerna av levande arter. Det klassiska grekiska synsättet fick sin nutida formulering genom den store ryske biogeokemisten Vladimir I. Vernadskijs arbete, och i hans definitioner av biosfären och noosfären. Det är människans upptäckt och användning av universella fysikaliska principer som överensstämmer med uppfattningen att man och kvinna i lika mån är skapade till Guds avbild, som i Första Mosebokens första kapitel.

Hur dörren till efterkrigstidens värld öppnades för en fascistisk "Kulturkampf"

Kongressen för kulturell frihet

av Steven P. Meyer och Jeffrey Steinberg

Gänget bakom det kalla kriget, flumkulturen och Cheney: Fabianerna Shaw (t.v.) och Russell (t.h.). Mellan dem de amerikanska fascisterna Luce och Dulles.

Theodor Adorno och Max Horkheimer ledde tillsammans, i slutet av 1940-talet, de studier av "den auktoritära personligheten" som tjugo år senare skulle användas för att styra in studentgenerationen som hade gjort revolt 1968, till den s.k. ungdomskulturens "rock, sex och droger". De gjorde det från USA, där deras Institut für Sozialforschung, säte för dens.k. Frankfurt-skolan, fick en tillflykt när Hitler tog makten i Tyskland.

1950 erbjöds de att komma tillbaka till Tyskland för att, från sitt återöppnade institut, ombilda och "avnazifiera" det tyska skolväsendet och kulturlivet, allt under överinseende av ockupationens överstahållare, den amerikanske synarkistbankieren John J. McCloy.

Adorno och Horkheimer fick därmed en central roll i det övergripande projektet att förstöra den europeiska och amerikanska kulturen inifrån. Projektet gick under det hycklande namnet "Congress for Cultural Freedom" (Kongressen för kulturell frihet, i det följande förkortat CCF).

Långt ifrån att "avnazifiera" gick CCF:s arbete, och arbetet på andra av det tidiga kalla krigets "Kulturkampf"-fronter, ut på att utplåna de sista resterna av den europeiska klassiska kulturen, och ersätta den med en kultur genomsyrad av perversiteter, djuriskhet och pessimism. Det gjordes lustigt nog under sken av att "bekämpa den gudlösa kommunismen" och andra former av "auktoritarianism".

Uppdraget som Kongressen för kulturell frihet hade, var i själva verket att bereda vägen för ett nytt synarkistiskt angrepp på det moderna nationalstatssystem som USA under president Franklin Delano Roosevelt hade varit det senaste och mest lyckade exemplet på. Franklin D. Roosevelt hade gjort mer än någon annan person i mitten av 1900-talet för att stoppa den synarkistiska offensiven för att skapa ett världsomfattande, av Hitler lett fascistiskt imperium. När Franklin D. Roosevelt dog en förtidig död i april 1945 ändrades allt. Till och med den sovjetiske diktatorn Josef Stalin fattade vad FDR:s död betydde, och sa: "Den stora drömmen har gått förlorad." Roosevelt hade lovat att han skulle se till att världen efter kriget skulle befrias från den europeiska kolonialismens bojor. Som den f.d. amerikanske utrikesministern Henry A. Kissinger skulle framhålla i sitt tal den 10 maj 1982 på Chatham House i London, stod FDR och hans bundsförvant under kriget, Winston Churchill, i denna fråga på motsatta sidor om barrikaderna.

I CCF:s uppdrag ingick att se till att ingen framtida FDR någonsin skulle kunna dyka upp igen i USA eller Europa. CCF skulle försäkra sig om detta genom att skapa en sådan kulturell öken av konformistisk fördumning, och jakt på sinnliga njutningar, att

varje enstaka genialisk person lätt skulle kunna isoleras och knäckas.

Att Lord Bertrand Russell fanns med som en av CCF:s fem hedersordföranden, var en indikation om detta uppdrag från CCF:s begynnelse. Russell, mannen bakom Truman-doktrinen (efter Roosevelt och före Eisenhower) för "införandet av en världsuregering genom kärnvapenterror", hade skrivit en bok 1951 som hette "The Impact of Science on Society" i vilken han presenterade sin framtidsvision. Den boken (som utkom i svensk översättning 1952 under namnet "Vetenskap och samhälle") var en mycket klarare formulerad, och mera avslöjande "avsiktsförklaring" än någonting som CCF någonsin skulle publicera i sitt eget namn. Russell skrev:

"Jag tror att den fråga som kommer att politiskt få den största betydelsen är masspsykologin. ... Dess betydelse har i oerhörd hög grad ökat genom de moderna propagandametodernas utveckling. Den inflytelserikaste av dessa är vad man kallar 'uppföstran'. Religionen spelar en viss roll, ehuru den blivit mindre; pressen, filmen och radion spelar däremot en allt större roll."

Russell fortsätter:

"Det centrala i masspsykologin är konsten att övertyga. Om man jämför ett av Hitlers tal med ett tal av exempelvis Edmund Burke, kommer man att märka vilka stora framsteg denna konst har gjort sedan 1700-talet. Vad som förklarar de tidigare misslyckandena var, att folk hade läst i en bok att människan är ett förnuftigt djur, och sedan utformade de sina argument med denna utgångspunkt. Vi vet nu att rampljus och en blåsorkester gör mer för att övertyga folk än vad den elegantaste kedja av slutledningar kan göra. Det finns förhoppningar om att i sinom tid vem som helst kommer att bli i stånd att övertyga

vem annan som helst, om vederbörande bara kan infånga motparten tillräckligt ung och av staten förses med nödiga penningmedel och annan utrustning."

Han fortsätter:

"Denna vetenskap kommer att göra stora framsteg, när den tas upp på allvar av vetenskapsmännen under en vetenskaplig diktatur. ... Framtidens socialpsykologer kommer att ha till sitt förfogande ett stort antal klasser med skolbarn på vilka de kommer att pröva olika metoder att framkalla en orubblig övertygelse om att snö är svart. Man kommer snart att göra diverse rön. Först kommer man att finna att hemmets inflytande utgör ett hinder. För det andra att man inte kan utträta mycket, om inte inläringen börjar före tio års ålder. För det tredje att verser, som tonsätts och sjungs ofta, är ett mycket effektivt medel. För det fjärde att uppfattningen att snö är vit måste ges en stämpel av sjuklig smak för det excentriska. Men jag föregriper utvecklingen. Det blir framtidens vetenskapsmäns sak att precisera dessa grundsatser och upptäcka exakt hur mycket det kostar per styck att få barn att tro, att snö är svart, och hur mycket mindre det skulle kosta att få dem att tro att den är mörkgrå."

Russell avslutade med ett förbehåll:

"Ehuru denna vetenskap kommer att bli flitigt studerad, kommer den att vara strängt begränsad till den styrande klassen. Populäsen kommer inte att få lov att veta hur dess övertygelser uppstått. När tekniken blivit fulländad, kommer varje regering, som haft hand om uppföstran under en generation, att kunna hålla sina undersåtar under säker kontroll utan hjälp av arméer eller poliser."

I samma bok förespråkade Russell också folkmord i en omfattning som får Hitler att

framstå som modest. Russell förfasade sig över den snabba folkökningen bland de mörkhyade raserna, och föreslog en lösning:

"För närvarande växer världens befolkning med ungefär 58 000 individer om dagen. Kriget har hittills inte haft någon större inverkan på denna ökning, som fortsatte tvärs igenom bägge världskrigen. ... Kriget har såsom jag för ett ögonblick sedan påpekat hittills varit en besvikelse i detta avseende, men kanske det bakteriologiska kriget kommer att visa sig effektivare. Om en ny digerdöd kunde spridas över världen en gång varje generation, skulle de överlevande kunna yngla fritt utan att världen bleve alltför överfull. ... Tillståndet skulle kunna kännas en smula otrevligt, men än sen?"

Paradigmskiftet efter FDR

FDR:s förtidiga död den 12 april 1945 placerade en dåligt rustad, råbarkad partigångare, Harry Truman, på den amerikanska presidentposten. Inom loppet av några månader släppte Truman, under kraftiga påtryckningar från en grupp pro-brittiska synarkister, helt i onödan atombomber på Hiroshima och Nagasaki, vid en tidpunkt då en japansk kapitulation redan var nära förestående. Så inleddes kärnvapenterrorns epok, en epok som H.G. Wells och Bertrand Russell hade talat sig varma för i decennier, som vägen till en fabiansk världsdiktatur.

Strax efter krigsslutet skrev Russell, som snart skulle bli hedersordförande i CCF, en beryktad artikel i septembernumret 1946 av *Bulletin of the Atomic Scientists*, där han förespråkade att USA i föregripande syfte skulle släppa en atombomb på Sovjetunionen. Före dess, men efter bombarna mot Hiroshima och Nagasaki, hade Russell ut-

Kongressen för kulturell frihet höll sin grundningskonferens i Titaniapalatset i Västberlin, i juni 1950.

tryckt liknande tankegångar i brev till sin älskarinna Gamel Brenan:

"Det finns en sak och endast en sak som kan rädda världen, och det är en sak som jag inte skulle drömma om att förespråka. Det är att Amerika borde föra krig mot Ryssland under de kommande två åren, och upprätta ett världsimperium med hjälp av atombomben."

Roosevelts död hade lämnat vägen öppen för de synarkistiska elementen inom USA:s krigstida underrättelsestrukturer att sluta sin "separatfred" med ledande nazister, vilka under efterkrigstiden skulle enrolleras i ett korståg mot Sovjetunionen, helt i linje med Russells planer. För att avlägsna alla eventuella hinder för synarkismens återkomst efter kriget, vinnlade sig individer som Allen Dulles, Whitney Shephardson, John Foster Dulles, William Draper, John J. McCloy och Averell Harriman om att under och efter kriget rensa ut alla FDR-trogna personer från underrättelse tjänsterna, och från ockupationsmyndigheten som inrättades i Tyskland efter kriget.

Inom loppet av dagar efter presidentens död sparkades utan vidare en hel kontingent officerare i Office of Strategic Services (OSS) som var stationerade i Europa, däribland hela befälsstrukturen för OSS i Italien. OSS-dokument avslöjar att ett möte hade hållits i södra Frankrike, med Allen Dulles, Shephardson och andra, där man hade dragit upp listan över vilka som skulle sparkas, innan Roosevelt hade dött. Senare svartlistades samma officerare från all fortsatt tjänstgöring i det amerikanska underrättelseväsendet, och utsattes för förtal i medierna och andra förföljelser. Deras brott: de hade motsatt sig bröderna Dulles' landsförädliska "separatfred", som gjorde det möjligt för ledande nazister som Hjalmar Schacht, Otto Skorzeny, Licio Gelli, Klaus Barbie och otaliga andra att införas i det kalla krigets underrättelsecirkus på västsidan.

I Tyskland, under McCloy och "general" William Draper, som under kriget var styrelseordförande i investmentbolaget Dillon Reed, återfick de tyska militär-industriella storföretagen sin forna ställning, en skandal som skildras i boken "All Honorable Men" från 1950, av James Stewart Martin, som inom ockupationsmyndigheten var ansvarig för avvecklingen av storföretagen. Martin visade att amerikaner som Allen och John Foster Dulles, Draper, Harriman och J.P. Morgan-intressena, i förbund med brittiska, franska och belgiska banker och storföretag, under kriget i hemlighet hade gjort affärer med de nazistiska bankir- och företagsbaronerna, och hade hjälpt till att smörja det tyska krigsmaskineriet, till och med efter det att USA officiellt gick in i kriget efter Pearl Harbor. Bröderna Dulles hade länge samarbetat med Schacht, och med den

beryktade Kurt von Schröder, vars Stein Bank i Köln finansierade Himmlers SS, genom företagsgrupper som den s.k. Keppelkretsen.

Men det var inte bara det fascistiska ledargarnityret som undslapp galgen i Nürnberg. Den fascistiska *kulturen* anammades som det vapen som skulle sättas in i det kalla krigets idéstrider, och Kongressen för kulturell frihet var det utvalda anglo-amerikanska verktyget för den "om-nazifiering" som skulle ske på det kulturella planet.

Schizofreni och nekrofil

En av Theodor Adornos specialiteter var musik. Som lovande ung konsertpianist hade han studerat i Wien för den atonale kompositören Arnold Schönberg. 1946, då han var i USA och jobbade med Frankfurtskolas "kulturpessimistiska" agenda, skrev den f.d. Komintern-resursen, som nu levde gott på pengarna från Rockefellerstiftelsen och andra anglo-amerikanska *fondi*, en ökad bok, "The Philosophy of Modern

"Den moderna musiken ser total glömska som sitt mål. Den är de skeppsbrutnas kvarlämnade förtvivalade budskap. ... Den strävar mot att behärska de schizofrena dragen med det estetiska medvetandet. Därmed hoppas den kunna styrka att vansinnet är den verkliga hälsan. ... Allmän nekrofil är den sista perversionen med stil."

–Theodor Adorno

Music", en nästan oläslig smådeskrift mot den klassiska kulturen. Till skenet en kommentar till Igor Stravinskys och Schönbergs musikstycken, förklarade Adornos bok meningen med den moderna musiken:

"Det som den radikala musiken förnimmer är människans oförklarade lidande. ... Den seismografiska registreringen av den traumatiska chocken blir samtidigt lagen för musikens tekniska struktur. Den förbjuder kontinuitet och utveckling. Det musikaliska språket dras mot sina ytterligheter: mot å ena sidan åtbörder av chock som påminner om kroppskonvulsioner, och å andra sidan mot ett kristalliniskt stillastående av en ångestfylld människa som stelnat i sin rörelse. ... Den moderna musiken ser total glömska som sitt mål. Den är de skeppsbrutnas kvarlämnade förtvivalade budskap."

Adorno fortsatte:

"Det är inte så att schizofrenin uttrycks direkt i den; men musiken inpräntar på sig själv en attityd som liknar den sinnessjukes. Indivi-

"Jag tror att den fråga som kommer att politiskt få den största betydelsen är masspsykologin. ... Det finns förhoppningar om att i sinom tid vem som helst kommer att bli i stånd att övertyga vem annan som helst, om vederbörande bara kan infånga motparten tillräckligt ung och av staten förses med nödiga penningmedel och annan utrustning. ... Framtidens socialpsykologer kommer att ha till sitt förfogande ett stort antal klasser med skolbarn på vilka de kommer att pröva olika metoder att framkalla en orubblig övertygelse om att snö är svart."

– Bertrand Russell, 1951

den framkallar sin egen upplösning. ... Han föreställer sig löftesuppfyllelsen genom magi, men ändå inom den omedelbara verklighetens område. ... Den strävar mot att behärska de schizofrena dragen med det estetiska medvetandet. Därmed hoppas den kunna styrka att vansinnet är den verkliga hälsan."

För att efterkrigstidens europeiska och amerikanska samhälle skulle fullständigt vittra sönder – annars skulle nämligen den auktoritära impulsen inte kunna besegras – måste, enligt Adorno, alla former av skönhet utplånas. I stället förordade han en strikt kulturell diet bestående av "topplistolåtar" och andra degenererade former av "masskultur" som, menade han, med tiden skulle utlösa olika former av psykiska sammanbrott, i stor skala.

Adorno räknade upp dem: 1. avpersonalisering, störd kroppsuppfattning; 2. hebefreni, som han beskriver som "den sjuka individens likgiltighet för det yttre"; 3. katatoni ("ett liknande beteende är vanligt hos patienter överväldigade av chock"); och 4.

smärta"; Christopher Isherwood, författare till "Berlin Diaries" (senare iscensatt som "Cabaret"), som hyllade den av knark och perversioner genomsvadade Weimarkulturen, som hade hjälpt Hitler till makten; och Alexander Korda, skyddsling till Frankfurtskolas grundare Georg Lukacs, senare en ledande person i Storbritanniens Special Operations Executive (SOE) och en ledande filmproducent i Hollywood.

Det s.k. "British Set", framför allt Isherwood, var förbindelsen till Hollywood för de perversa brittiska författarna W.H. Auden och Stephen Spender, vilka skulle spela viktiga roller i CCF och, senare, i 1960-talets ungdomskulturprojekt, i förbund med sådana kulturella ikoner från Frankfurtskolan som Herbert Marcuse och Erich Fromm.

Adorno hade skrivit sina anvisningar i "Philosophy of Modern Music" om hur man skapar ett samhälle bestående av nekrofiler, genom att pervertera musiken och kulturen, samtidigt som han jobbade ihop med Horkheimer om "The Authoritarian Personality". Detta projekt var den mest ambitiösa kartläggning av den amerikanska befolkningen som någonsin hade gjorts. Det ingick i det större "Studies in Prejudice"-projektet, som finansierades av American Jewish Committee, och skulle "bevisa" att det amerikanska folket, trots sina heroiska uppföringar för att besegra Hitler och Mussolini, egentligen var fascistiskt och antisemitiskt, och att det behövdes avancerade psykologiska manipulationsmetoder för att rena populäsen från dessa otäcka, "auktoritära" impulser. De två vassaste vapnen i denna kulturella lobotomi: Konformitet och Eros, eller det som vi nu känner som den "politiska korrekthetens" tyranni.

Författarna till "The Authoritarian Personality" visade allt i bokens avslutande kapitel, där de summerade sina rön och skrev ut sitt recept för samhällets omvandling. Man hör ekot från Bertrand Russells snarlika recept för att förära människoflocken till färdigt psykologisk impotens, i orden som skrevs av författarna till "The Authoritarian Personality":

"Det förefaller uppenbart, att modifieringen av den potentiellt fascistiska strukturen inte kan lyckas med enbart psykologiska medel. Uppgiften är jämförbar med att befria världen från neuroser, eller kriminalitet, *eller nationalism* [var bet.]. De är produkter av hela samhällsorganisationen och kan förändras endast om detta samhälle förändras. Det är inte psykologens sak att tala om hur sådana förändringar skall åstadkommas. Det är ett problem som kräver alla socialvetares insatser. Det enda som vi skulle insistera på är att psykologerna får ha ett ord med i laget i de rådsförsamlingar eller rundabordskonferenser där problemet dryftas och åtgärder planeras. Vi anser att den vetenskapliga förståelsen av samhället måste inbegripa en förståelse

nekrofil. Adorno förklarade:

"Allmän nekrofil är den sista perversionen med stil."

Adorno sammanfattade sin argumentation för exploateringen av "toppliste"-låtar:

"Vår tids auktoritära karaktär är utan undantag konformistisk. ... Sist och slutligen har denna musik en tendens att bli omtyckt av alla, eftersom den sammanfaller med mannen-på-gatans smak."

Adorno levde som han lärde. På 1940-talet hade han begett sig till Hollywood, där han slog sig ihop med Igor Stravinsky om att skriva filmmusik. I Hollywood hörde Adorno och Stravinsky till det s.k. "British Set", en samling degenererade avantgardistiska kulturpersonligheter. Dit hörde också Aldous Huxley, som i sitt skönlitterära och övriga författarskap propagerade för användning av hjärntvätt och personlighetsförändrande droger för att pacificera hela samhällen, och skapa "koncentrationsläger utan

se av hur samhället påverkar människor, och att det kan finnas samhällsreformer, till och med stora och genomgripande sådana, som må vara önskvärda i sig men som inte nödvändigtvis förändrar den fördomsfulla personlighetens struktur. För att den fascistiska potentialen skall förändras, eller ens hållas i schack, måste det ske en ökning i folks förmåga att se sig själva och att vara sig själva. Detta kan inte åstadkommas genom manipulation av människor, hur väl grundade i den moderna psykologin manipulationsverktygen än må vara. ... Det är här som psykologin kan spela sin viktigaste roll. Metoder för att övervinna motstånd, utvecklade främst på individualterapiens område, kan förbättras och anpassas för användning med grupper eller rentav för användning i masskala."

Författarna avslutar med detta mycket avslöjande påstående:

"Vi behöver inte ta för givet att vädjan till känslor passar för dem som strävar i fascistisk riktning, medan den demokratiska propagandan måste hålla sig till förnuft och återhållsamhet. Om rädsla och förstörelselusta är fascismens stora känslomässiga källor, passar *eros* framför allt för demokratin."

Eros var precis det vapen som Frankfurtskolan och deras kolleger i Kongressen för kulturell frihet satte in, under de följande 50 åren, för att skapa ett kulturellt paradigmskifte bort från synen på människan som skapad till Guds levande avbild (*imago viva Dei*), kärnfamiljens betydelse och nationalstatens överlägsenhet över alla andra former av samhällsorganisation. De omvandlade den amerikanska kulturen, steg för steg, enligt en erotisk, pervers modell, som ligger bakom den nu rådande "politiska korrekthets" tyranni, som tolererar att människor

"Pengarna till både symfoniorkesterns turné och tidskriftsutgivningen kom från CIA, och det var inte många utanför CIA som kände till det. Vi hade placerat en agent i en organisation för intellektuella, som var baserad i Europa och hette Kongressen för kulturell frihet. En annan agent blev redaktör på *Encounter*."
– Tom Braden, CIA, 1967

förstör sig själva med knark, uppmuntrar sexuella perversioner och förhållbar våld. För Frankfurtskolans "anti-auktoritära" revolutionärer var det yttersta motmedlet mot den förhatliga västerländska jude-kristna civilisationen, att riva ner den civilisationen, inifrån, genom att spotta ut generation efter generation av nekrofliler.

Men "Kulturkampf"-projektet, som ytterst siktade på att radera ut varje spår av ett europeiskt renässans- eller republikanskt tänkande i USA, skulle först släppas lös, med dödlig verkan, mot den redan upprivna befolkningen i Västeuropa, som hade två decennier av depression, fascism och krig bakom sig.

"Kulturkampf" i Paris

I april 1952 gav sig CCF ut på sin jungfrufärd i masshjärtvätt för att sprida kulturpessimism, med en månadslång festival i Paris, döpt till "1900-talets mästerverk". I trettio dagar bjöd CCF på hundra symfonier, konserter, operor och baletter, skrivna av mer än sjuttio 1900-talskompositörer! Bostonsymfonikerna öppnade festivalen med ett långsamt framförande av "Våroffer", av Adornos medarbetare Igor Stravinsky.

Bland lärare i Paris fanns också Adornos lärare, de ledande atonalisterna Schönberg och Alban Berg, Paul Hindemith och Claude Debussy. Verk av Gustav Mahler, Bela Bartok, Samuel Barber, Erik Satie, Francis Poulenc och Aaron Copland framfördes också, för att bara nämna några.

Paris fick för första gången uppleva Al-

Theodor Adorno. Tillsammans med sin kollega Max Horkheimer hade han en central roll i projektet att förstöra den europeiska och amerikanska kulturen.

H.G. Wells och Bertrand Russell. Kärnvapenterrorn som behärskade världen under efterkrigstiden hade de propagerat för i decennier, som ett sätt att införa en fabiansk världs-diktatur.

ban Bergs "Wozzeck", Benjamin Britzens "Billy Budd" och Gertrude Steins och Virgil Thomsons "Fyra helgon i tre akter", med Alice B. Toklas närvarande (hon brukade dela ut muffins fyllda med hasch).

CCF drev offensiven vidare på detta område. 1954 anordnades två tillställningar: en festival på Palazzo Pecci i Italien som nästan uteslutande ägnades åt atonal musik och tolvtonsskalan, och i april det året en internationell konferens i Rom "1900-tals-

hade grundats för att kanalisera CIA-pengar till CCF, finansierade också Museum of Modern Art i New York.

Hela Paris-tillställningen stod under det amerikanska utrikesdepartementets beskydd, Frank Wisner på CIA drog i trådarna och hela kalaset betalades av CIA genom Fairfieldstiftelsen.

Synarkister startade CCF

Frances Stoner Saunders, som skildrar CCF:s historia i boken "The Cultural Cold War", kom fram till att idén att grunda CCF kom från två grupper av privatpersoner, som kort därefter skulle få framträdande positioner i det kalla krigets underrättelsestrukturer.

Den ena gruppen var samlad runt Allen Dulles, som var gammal vän till *Time-Life-Fortune*-imperiets grundare och chef, Mussolini-beundraren Henry Lucas, som hade en grupp aktivister och planerare omkring sig som kallades "Park Avenue Cowboys". Dulles och hans grupp jobbade på att inrätta en permanent amerikansk underrättelseorganisation efter kriget. Gruppen bestod av Dulles, Frank Wisner, C.D. Jackson, Kermit Roosevelt, Tracy Barnes och Richard Helms, samt Royall Tyler, som skulle gå vidare till att bli chef för Världsbanken.

CCF grundades 1950 under Frank Wisners beskydd. Wisner ledde vid den tiden det amerikanska utrikesdepartementets Office of Policy Coordination, som sedan överfördes till CIA och blev dess avdelning för hemliga operationer. Allen Dulles' personliga förbindelse till underrättelsefolket som ledde CCF:s arbete på fältet, från dess internationella huvudkontor i Paris, var Tom Braden, som satt på CIA:s avdelning för internationella organisationer. Braden hade varit chef för Nelson Rockefeller's Museum of Modern Art 1947-49, innan han gick över till CIA.

När tiden var inne, 1967, var det också på Bradens lott det föll att låta CCF "komma ut" som en front för CIA. I en uppmärksam artikel i *Saturday Evening Post*, med rubriken "Jag är glad åt att CIA är 'omoralisk'", skrev Braden:

"Jag minns den enorma glädje jag kände när Bostonsymfonikerna vann större gillande för USA i Paris än John Foster Dulles eller Dwight D. Eisenhower hade kunnat köpa med hundralot. Och sedan var det *Encounter*, tidskriften som gavs ut i England och var vidg åt tanken att kulturella prestationer och politisk frihet hängde ihop. Pengarna till både symfoniorkesterns turné och tidskriftsutgivningen kom från CIA, och det var inte många utanför CIA som kände till det. Vi hade placerat en agent i en organisation för intellektu-

ella, som var baserad i Europa och hette Kongressen för kulturell frihet. En annan agent blev redaktör på *Encounter*. Agenterna kunde inte bara lägga fram förslag om anti-kommunistiska program för organisationernas officiella ledning, utan de kunde också peka på möjligheter att lösa de oundviktiga budgetproblemen. Varför inte undersöka om pengarna man behövde kunde erhållas från 'amerikanska stiftelser'? Agenterna visste ju att de CIA-finansierade stiftelserna var rätt generösa i frågor som rörde det nationella intresset."

C.D. Jackson var en av Henry Lucas "Cowboys". Han kom till *Time-Life* 1931 som annonschef. Under kriget blev han vice chef för de allierade styrkornas avdelning för psykologisk krigföring. Efter kriget kom han tillbaka till *Time-Life* som vice vd.

Jackson lämnade *Time-Life* för att hjälpa Dulles med olika underrättelsejobb. Han blev bl.a. ordförande för National Committee for a Free Europe, som var en föregångare till CCF och som betalade flera av CCF:s medarbetare. Han var också med om att skapa Radio Free Europe, ett CIA-projekt som sköttes genom National Committee for a Free Europe.

När Eisenhower blev president 1953 blev Jackson särskild rådgivare till presidenten i frågor rörande psykologisk krigföring. Här biföll han de viktigaste CCF-projektet och hjälpte personligen till att skapa American Committee for Cultural Freedom, vars styrelse han till slut invaldes i. Jackson matade Henry Lucas tidsskrifter med artiklar till stöd för CCF:s aktiviteter.

Den andra gruppen privatpersoner var samlad runt Charles "Chip" Bohlen. Hemma hos honom i Washingtonförtroendet Georgetown hölls regelbundna möten med Isaiah Berlin, den brittiske "filosofen" som var inblandad i spionskandalen kring Kim Philby i början på 1950-talet, och den amerikanske diplomaten George Kennan. Denna andra grupp kallades "sovjetoleterna".

Bohlen hade vistats flera år i Ryssland och utsågs efter kriget till USA:s ambassadör i Frankrike, där han hjälpte till att leda CCF:s internationella sekretariat. Han var mentor för Nicolas Nabokov, den landsflyktige ryske kompositören som blev CCF:s generalsekreterare.

George Kennan var chef för amerikanska UD:s politiska planeringsavdelning fram till 1950. Han medverkade i inrättandet av den hemliga underrättelsemekanismen som hade det yttersta ansvaret för CCF. Han var därefter, som forskare vid Princeton University, en inflytelserik deltagare i många av CCF:s internationella symposier. Det var han som skrev den berömda "Mr. X"-artikeln i *Foreign Affairs* 1947, som ringde in det kalla kriget. Hans filosofi var att USA borde överträffa Sovjetunionen i att ljuga och bluffa, för sanning och ekonomisk hjälp var, enligt hans uppfattning, värdelösa i en strid som denna!

Kennan var mannen bakom inrättandet av USA:s Psychological Strategy Board, PSB, vars handlingar fortfarande är hemligstämplade. PSB inledde sitt arbete den 4 april 1951. Dess uppgift var att samordna den psykologiska krigföring som bedrevs av CIA, försvarsdepartementet och utrikesdepartementet. En officer i PSB, Charles Burton Marshall, riktade skarp kritik mot PSB för dess arbetsmetoder och verksamhet. Han hävdade att PSB leddes av en självutnämnd elit på ett totalitärt sätt "som påminner om Pareto, Sorel, Mussolini med flera... Individer betyder ingenting. Den förmodade eliten utgörs av den till antalet begränsade grupp som har förmåga och intresse av att manipulera dogmatiska spörsmål."

I maj 1952 övertog PSB ansvaret för "Packet", som var kodbeteckningen för CIA:s program för att påverka "opinionsbildare" i andra länder. Under PSB fördes nu in American Committee for Cultural Freedom; Moral Rearmament (Moralisk uppriktning), som under kriget var en tummelplats för synarkistisk verksamhet, med Rudolf Hess och andra ledande nazister som med-

Och vad hände i Sverige?

av Ulf Sandmark, EAP:s partiledare

Den säregna självmordsdrivande kultur, som Sexkongressen för kulturell fascism skapade för det kalla kriget, blev snart den dominerande kulturen i Västeuropa. Sverige var inte med i Nato och inte heller ockuperat, men nästan lika hårda nypor användes för att påtvinga svenskarna den sinnesjuka modernismen och existentiellismen.

Denna bisarra kultur, som hade gjort en paus under beredskapsåren, hade funnits i konstnärskretsar sedan Strindbergsstriden och slagit igenom med Stockholmsutställningen 1930, men blev från 1950-talet en staltig styrd kultur.

Svenska folket fick uppleva hur "finkulturen" alltmer dominerades av obegripliga tavlor, teaterstycken och musik. Modern konst kunde man undvika genom att inte titta på tavlorna på väggarna i offentliga byggnader, men med den moderna musiken var det värre. Eftersom få ville höra eländet infördes systemet att varje konsert skulle ha ett nykrivet stycke just före pausen. Ingen skulle komma undan denna medvetet fula musik genom att antingen komma för sent eller smita hem i pausen. Dessutom prackades den moderna olåten på den klassiska kanalen P2 när musikradiokanalerna startade.

Det tydligaste exemplet på den påbudna nihilismen och existentiellismen, som predikade livets meningslöshet, historielöshet, framtidslöshet och en allt överskuggande

livspessimism, var Ingmar Bergmans filmer. Varje år fick svenska folket ta ställning till en ny sinnesrubbad Bergmanfilm, som gjordes populär med några artistiskt kamouflerade porrscener. Denna "svenska synd" gjordes känd i hela världen allteftersom pornografin blev värre.

Samtidigt som "finkulturen" blev alltmer obegriplig, lanserades en lallande, skrällande och iögonfallande "populär" kultur med skivspelarna, statens nya propagandamedium TV och nya radiokanaler, svensktoppen och tio i topp.

Samma sak hände med skolan. Utbildningen breddades helt riktigt men tömdes på innehåll. Det var Fabiansällskapet, H.G. Wells och Bertrand Russells övermänniskoidéer som slog igenom med hjälp av svenska "övermänniskor" som Alva och Gunnar Myrdal. Kulturen skulle göras obegriplig eller innehållslös, utom för den informerade eliten. Det var samma förmynderi "för människornas bästa" som Myrdalarna hade utövat genom att, i "folkhygienens" namn, låta sterilisera eller låsa in tusentals människor.

Inom socialdemokratien är det mycket tyst om ideologin bakom Myrdalarnas "sociala ingenjörskonst", liksom om deras lärjunge Olof Palmes ungdomstid. Det som Dulles gjorde efter Roosevelts död, när han enrollerade nazistnätverk i CIA och Nato, har sin parallell i den svenska kommunistjakten i det kalla krigets begynnelse. Kommunisterna kartlades av facket ombud för det nazistyrda inrikesspionerande IB. Här, och i andra antikommunistiska internationella CIA-projekt, uppstod Olof Palmes samarbete med den socialdemokratiska arbetarrörelsen i Sverige.

Den s.k. terrorbalansens hot om ömsesidigt garanterad kärnvapenförtäring skrämden en alltmer maktlös och

skräckfylld befolkning till att fly in i den svenska 1950-talsidyllen, med nya prylar, kärleksfantasier och en självcenterad existentiellism.

Sverige hade ett gynnsamt läge med en oskadd befolkning och ekonomi på högvarv. Marshallhjälpen, återuppbyggnaden av Europa och det av Roosevelt på konferensen i Bretton Woods skapade internationella finanssystemet höll spekulanterna i schack och tillät att den reala ekonomin prioriterades. Det skapade en snabb tillväxt och välfärd för första gången för breda lager av den svenska befolkningen.

Men den moderna kulturen skapade en konflikt, som fortfarande är olöst. En kultur som stimulerar till självmord kan inte producera en sådan välfärd. Var finns den kärlek, fantasi och tankemöda som är grunden till uppfinningar och naturvetenskapliga upptäckter?

All produktion och konsumtion har gjorts till en fråga om funktion, avkladda på alla högre estetiska värden.

Den nihilistiska funktionalismen upphöjde det fula till högsta norm och gamla kulturskatter röjdes undan i alla svenska städer, där man hade råd att bygga Domusvaruhusens fyrkantiga köptempel. Livets milstolpar blev den nya bilen, TV-apparaten, campingbordet eller den nya lägenheten i ett andefattigt konsumtions-samhälle, som medel- och överklassens ungdomar sedan revolterade mot genom att börja hata industriell produktion och yrkesarbete.

Den haschdimmig västerrevolten fortsatte in i alltmer inävt änt flum och tillväxtfientlig ekologism, och när nu en ny, likaledes nihilistisk, nyliberal högerväg blommat upp och kraschat med IT-bubblan, återstår inte mycket av den produktionsförmåga som skapar välfärden.

LaRouches nya ungdomsrörelse accepterar inte att gå under i denna postindustriella samhällskris. Dessa ungdomar tänker stoppa den fascistiska ekonomiska nedskärningspolitiken, genom att riva upp dess fascistiska kulturella rötter.

I. Bergman: "Ångest på er!"

W.H. Auden, Stephen Spender och Christopher Isherwood. Perversa författare som jobbade åt den brittiska underrättelsetjänsten genom att spåra upp särskilt fördärvade och sårbara rekryter inom kulturlivet i Europa och Nordamerika. Auden och Spender var viktiga i CCF, och senare i 1960-talets s.k. ungdomskultur.

lemmar; Crusade for Freedom, som slussade vidare pengar den tog emot från Dulles' National Committee for a Free Europe; Radio Free Europe; och Paix et Liberté.

I ett PSB-dokument från juni 1953 förklarades allt detta vara nödvändigt för att "bryta ned en världsomfattande indoktrinering som sker med hjälp av mönster som har utrustat kommunismen och andra mot USA:s och den fria världens målsättningar fiendliga läror med en intellektuell grundval."

C.D. Jackson, som jobbade ihop med Dulles och Henry Luce, blev den delfiske potentaten för dessa program. Hans detaljerade dagboksanteckningar från Vita huset visar att PSB-folket var tvungna att fråga honom först innan de kunde sätta sina planer i verket. Jackson träffade regelbundet Tom Braden för att ge sitt godkännande till CCF:s verksamhet.

Ordförande för CCF:s verkställande utskott var Denis de Rougemont, en schweizare som före kriget hade fört in nazifilosofen Martin Heideggers arbeten i Paris, genom sin tidning *Hic et nunc*.

Hur Dulles ledde CCF

CCF löd, som tidigare sagts, under Frank Wisners Office of Policy Coordination. Där gick det under kodbeteckningen QKOPE-

Mediemogulen Henry Luce, en brinnande fascistvän, grundade *Time* 1923 som ett organ för de amerikanska synarkisterna, grupperade runt J.P. Morgan-intressena.

RA. Wisner fick rapporter från CIA:s man på CCF-kontoret i Paris, Michael Josselson. Wisner fick också rapporter om den franska arbetarrörelsen, från Lawrence de Neufville på CIA. Den f.d. trotskisten James Burnham anställdes som konsult till Wisner och fungerade som förbindelseman mellan CIA och de franska intellektuella.

Kassör var Irving Brown, som också drev olika CIA-projekt under täckmantel av den europeiska fackföreningsrörelsen. Brown kom till Europa 1944 som officiell representant för den amerikanska fackliga landsorganisationen AFL. Arkivmaterial som nyligen har kommit fram från den amerikanska narkotikapolisen pekar på att Brown i mitten av 1960-talet var misstänkt för knarksmuggling, alternativt penningtvätt i samband med knarksmuggling (som var en inkomstkälla för hemliga operationer). Brown hade samröre med ökända kriminella i Frankrike och folk från den italienska maffian.

Fairfieldstiftelsen och flera andra stiftelser instiftades av CIA, som ett sätt att dela ut pengar. När programmen väl var sjönsatta gick Ford- och Rockefellerstiftelserna in och tog över en stor del av finansieringen, tillsammans med andra amerikanska familjestiftelser. Den f.d. överståthållaren i Tyskland, John J. McCloy, skrev själv i mit-

ten på 1960-talet till Fordstiftelsens ordförande McGeorge Bundy och bad om hjälp med den fortsatta finansieringen av CCF, efter det att CIA hade avslöjat sin tidigare koppling till CCF, genom Tom Bradens artikel i *Saturday Evening Post*.

I det första stora avslöjandet av CIA:s hemliga operationer, boken "The CIA and the Cult of Intelligence", som kom 1974, skrev Victor Marchetti, som hade haft en hög befattning i CIA, att CIA hade varit lite för entusiastiskt i sin användning av frontstiftelser:

"CIA:s kulturälskande, optimistiska, ystra operatörer begick allvarliga taktiska misstag i sin finansiering av dessa 'privata' institutioner. Byrån blev med tiden invecklad med så många grupper att direkt kontroll och bokföring inte alltid var möjlig. Byrån bröt dessutom mot en grundregel i allt underrättelsearbete genom att inte noga skilja varje organisations verksamhet från alla de andras. När således de första avslöjandena av CIA:s inblandning gjordes i början av 1967, upptäckte driftiga journalister att betalningsarrangemangen och de förmedlande stiftelserna var så sammanflätade och överutnyttjade att ännu fler grupper som hade fått CIA-pengar kunde spåras upp."

1954 ersattes Tom Braden på CIA:s avdelning för internationella organisationer av Cord Meyer som Dulles' personliga förbindelseman till CCF. Meyer hade varit redaktör för Yaleuniversitetets litterära magasin.

Den amerikanska grenen av CCF

Den amerikanska grenen av CCF, American Committee for Cultural Freedom (ACCF), grundades 1951. Den drivande kraften var Sidney Hook, som blev dess första ordförande. Hook jobbade vid den tiden som konsult åt CIA, och han stod i kontakt med CIA-chefen Walter Bedell Smith och med PSB-chefen Gordon Gray.

Hook hade studerat på Institut für Sozialforschung i Frankfurt, under sin marxistiska ungdom på 1920-talet. Hans "Från Hegel till Marx" var i princip hans föreläsningan-

teckningar från Frankfurtskolans grundare Karl Korsch, som vid den tiden jobbade ihop med Komintern, och senare med Bertrand Russell i lanseringen av det lingvistiprojekt som nu är förknippat med MIT-professorn Noam Chomsky. När Frankfurtskolan skulle flyttas över till USA vid tiden för Hitlers maktövertagande i Tyskland, var det Hook och hans mentor (och styrelsekollega i CCF) John Dewey som skaffade fram pengar och politiskt stöd för emigrantinväsningen, genom Columbiauniversitetet och New School for Social Research, vilken senare blev säte för fascistfilosofen Leo Strauss, och för Martin Heideggers älskarinna Hannah Arendt, som var en av Frankfurtskolans och CCF:s ideologer.

Irving Kristol, redaktionschef på American Jewish Committees tidning *Commentary*, var ACCF:s första verkställande direktör. I en självbiografisk essé 1995 framställde Kristol sig själv som neokonservatismens fader. Han nämnde CCF-grundaren Lionel Trilling, Leo Strauss och Nashville Agrarian-poeten John Crowe Ransom! bland dem som gjort störst intryck på honom.

Till ACCF:s tidningar hörde också *New Leader*, utgiven av styrelsemedlemmen Sol Levitas, och *Partisan Review*, utgiven av styrelsemedlemmen Philip Rahv.

Tidningen Encounter

Tidigt 1951 reste Frank Wisner till London för att träffa sina kolleger i det brittiska Secret Intelligence Service (SIS). Beslutet man fattade var att starta en intellektuell tidskrift åt CCF.

Amerikanerna och britterna skulle ha gemensam uppsikt över den från London utgivna tidskriften, som skulle heta *Encounter*, och man skulle finansiera den tillsammans. Irving Kristol utsågs av Sidney Hook att leda tidskriften tillsammans med den brittiske fabianen Stephen Spender.

Spender, född 1909, blev föräldralös i de tidiga tonåren. 1928 började han studera vid Oxford. Där fängades han in av flera kända författare, som han inledde ett nära förhållande med. Enligt levnadstecknaren David Leeming blev T.S. Eliot och Virginia Woolf

”Under nästa generation kommer det att finnas en farmakologisk metod att få människor att älska sitt slaveri och skapa en diktatur utan tårar – ett slags smärtfria koncentrationsläger för hela samhällen. Människor kommer att bli bestulna på sina friheter, men de kommer säkert att gilla det, eftersom de kommer att ledas bort från varje önskan att göra uppror – med hjälp av propaganda, eller hjärntvätt, eller hjärntvätt förstärkt av farmakologiska metoder. Och detta verkar vara den slutgiltiga revolutionen.”

– Aldous Huxley, 1961

hans surrogatföräldrar; W.H. Auden och Christopher Isherwood blev surrogatstorebröder. Isherwood och Auden, båda homosexuella, jobbade för den brittiska underrättelsetjänsten, och spanade på den europeiska och amerikanska kulturscenen efter särskilt degenererade och sårbara rekryter.

Spender lämnade Oxford utan examen, och reste omkring i Europa, där han hade otaliga pedofilförhållanden och en tid bodde i Weimar. Han blev en välskild poet och essäist, och hans dikter innehöll anspelningar på hans förhållanden. ”Vad som än händer”, skrev han, ”kommer jag aldrig att vara ensam. Jag kommer alltid att ha en gosse, en tågbiljett, eller en revolution.”

Spender jobbade för den brittiska kontrollkommissionen i Tyskland efter kriget och tillbringade sedan en stor del av sin tid i USA, där John Crowe Ransom och Allen Tate (”Fugitives”/Nashville Agrarians) tog honom under sina vingars beskydd. Han deltog, tillsammans med sin ”storebror” W.H. Auden, på den stora CCF-festivalen i Paris 1952, där de båda hade litterära debatter med Tate och dennes Nashville Agrarian-kollega William Faulkner. Långt senare skulle Spender bli vän med ”beatnik”-poeten Allen Ginsberg, LSD-förespråkaren som blev en guru i 1960-talets s.k. ungdomskultur.

Med tiden utökade CCF sin egen tidskriftsfamilj med *Kenyon Review*, *Sewanee Review* och *Poetry* – samtliga utgivna av ”The Fugitives” och deras krets; *The Journal of the History of Ideas*, som stöddes av Henry Luce; *Partisan Review*; *Paris Review* och *Daedalus*.

Kristol flyttade till London i början av 1953 för att börja sitt nya jobb, och Sidney Hook följde med för att lägga fast den redaktionella politiken och hjälpa till i starten. I juni var *Encounter* i sjön med ett anslag på 40 000 dollar från Fairfieldstiftelsen. Artiklarna var skrivna av Robert Huxley, Allen Tate, Lionel Trilling, Robert Penn Warren, W.H. Auden, Thornton Wilder, Jayaprakash Narayan, Mircea Eliade, André Malraux och Guido Piovene.

Malcolm Muggeridge, en medlem av CCF:s styrelse, skötte förbindelserna med brittiska MI-6. Han skaffade pengar till detta projekt från filmregissören Sir Alexander Korda och från Lord Victor Rothschild, som fortsatte att stödja *Encounter* till mitten av 1960-talet. Frederic Warburg, på Secker & Warburg, lät sitt förlag stå som utgivare av tidskriften. Warburg var förläggare åt George Orwell, som också var rätt aktiv i CCF.

Warburg var kassör åt British Society for Cultural Freedom (BSCF), som hade grundats av T.S. Eliot, Isaiah Berlin, Lord David Cecil och Richard Crossman, det brittiska Labourpartiets ledare. Det brittiska Information Research Department gjorde en inbetalning till ett privat konto hos Secker & Warburg; från detta konto tog BSCF ut pengar och betalade till *Encounter*. Med underrättelsejargong fick Spender sin lön utbetald genom en ”trippelpassning”.

Kristol publicerade många skrifter från Labourpartiet i *Encounter*, däribland Hugh Gaitskell, Roy Jenkins, Richard Crossman, C.A.R. Crosland, Rita Hinden och Denis Healey. Många av dem var aktiva

deltagare på CCF:s internationella seminarier. CCF gav ekonomisk hjälp till Rita Hinden för en expansion av Fabiansällskapets tidning *Venture*. När Labourpartiet vann valet 1964 var det ett halvdussin regelbundna *Encounter*-skribenter som blev ministrar i Harold Wilsons nya regering.

CCF:s eget Komintern

Samarbetet mellan den brittiska eliten och deras amerikanska kolleger, som till slut skulle utnyttja i CCF, hade sin upprinnelse i en USA-turné som Arthur Koestler gjorde 1948. Koestler var en erfaren underrättelseoperatör med ett brokigt förflutet.

Född i Budapest 1905 var han som yngling en medhjälpare till Vladimir Jabotkin-

Sidney Hook var den första ordföranden för den amerikanska grenen av CCF, American Committee for Cultural Freedom – här utmanad vid 1970-talets början på New York University, av anhängare till Lyndon LaRouche.

sky, sionisten som öppet stödde Mussolinis fascism. 27 år gammal gick han in i kommunistpartiet och reste till Ryssland, där han skrev ”Om vita nätter och röda dagar”, som betalades av Komintern.

Därefter opererade Koestler i Tyskland, och förvisades till Paris när Hitler tog makten. Där jobbade han för Komintern-agenten Willi Munzenberg, och blev expert på hur man infiltrerar och neutraliserar politiska organisationer. 1936 skickades han av Munzenberg på ett spionuppdrag till Spanien, där han sattes i fängelse som politisk fånge. Trots att det var känt att han jobbade för den sovjetiska underrättelsetjänsten, var det britterna som ingrep för att få Koestler frigiven. 1938 gick han ur kommunistpartiet och åkte till Paris. Under andra världskriget satt han fängslad i Frankrike och nedskrev i fängelset sitt avståndstagande från kommunismen, ”Natt klockan tolv på dagen”. Den boken blev ett av Dulles’ med fleras favoritpropagandastycken, som spreds genom Kongressen för kulturell frihet.

När han släpptes ur fängelset tog han sig till England och gick in vid Informationsministeriet, och fick brittiskt medborgarskap. När britterna i februari 1948 inrättade sitt Information Research Department, för att slåss på den hemliga sidan av det kalla kriget, blev Koestler en officiell rådgivare och en av deras viktigaste agenter. De köpte in 50 000 exemplar av Koestlers ”Natt klockan tolv på dagen” och delade ut dem i Tyskland. I USA trycktes boken av Henry Luce’s *Time*.

Under 1948 bestämdes det att Koestler skulle åka till USA, med det amerikanska underrättelseväsendets samarbete. Uppdraget var att konsolidera ett nätverk av personer som skulle värva amerikanska intellektuella, varav många hade varit kommunist-sympatisörer, till att hjälpa den anglo-amerikanska eliten i det kalla kriget. Koestler reste först till Paris för att diskutera sin USA-resa med André Malraux och Charles Bohlen, samme Charles Bohlen som var en av initiativtagarna till CCF, och nu var nyutnämnd amerikansk ambassadör i Paris. Under båtresan över Atlanten hade han många och långa samtal med John Foster Dulles. James Burnham, som skulle bli den gränsen på William Buckleys *National Review*, var hans ständiga följeslagare på resan.

Koestler etablerade ett samarbete med CIA, och tillsammans riktade de in stöten mot det som man på State Department kallade den ”icke-kommunistiska vänstern”, d.v.s. intellektuella och fackligt aktiva som var besvikna på kommunismen, men fortfarande höll fast vid socialismens ideal. I Europa var det socialdemokratiska som var måltavlan. I USA riktade de också in sig på många anhängare av president Roosevelts New Deal.

Tillsammans med Michael Josselson, som var CIA:s man på CCF-kontoret i Paris, och Melvin Lasky, planerade Koestler i smyg kongressen i Berlin 1950 då CCF skulle grundas. Koestler skrev också CCF:s grundningsmanifest, som röstades igenom

annalkande förskjutning i det man lade huvudvikten vid, från tillväxt av per capita-inkomst till livskvalitet, social rättvisa och frihet som det rätta måttet på utveckling.”

Daniel Bell skulle senare skriva ”The Coming Post-Industrial Revolution”, som ringde in konsumtionssamhället, och markerade slutet på det ”amerikanska systemets” produktiva ekonomi. Det ”post-industriella samhället” var det perfekta medlet för den spirande sex-, drog- och rockkulturen, som var det långsiktiga målet med CCF:s och dess anglo-amerikanska synarkistiska uppbackares kulturella krigföring.

Noter

1. Rörelsen Nashville Agrarians grundades 1930-31 som en amerikansk fasciströrelse. Industri och vetenskap hade kommit att bli synonymt med USA, men det ”riktiga” Amerika var det agrara Amerika, det på slaveriet grundade lova livet i den amerikanska Södern, menade man. Rörelsen grundades av en författarmaffia som kallade sig ”The Fugitives”, som ville återuppväcka den gamla sydstatskulturen, inklusive Ku Klux Klan, och stödde de fundamentalistiska religiösa rörelserna. Nashville Agrarian-rörelsens grundningsmanifest skrevs av poeten och litteraturkritikern John Crowe Ransom, gediget rotad i sydstats- och Klan-traditionen.

Läs mer om The Fugitives och Nashville Agrarians i den följande artikeln.

2. Om Fabiansällskapet står följande i Nationalencyklopedin: ”Fabian Society, sammanfattning av brittiska intellektuella socialister med reformistisk inriktning, grundad 1883-84 genom utbrytning ur den mera revolutionära *Social Democratic Federation*. Namnet togs efter den romerske fältherren Fabius Cunctator (”dröjaren”), vars försiktiga taktik slutligen bragte Hannibal på knä. Fabianerna, som anknöt till Robert Owen och Ferdinand Lassalle, ville genomföra socialismen genom stegvisa reformer utan klasskamp och revolution. De ville utveckla arbetarskyddsstiftningen, införa ålderspensioner samt förbättra bostadsförhållanden och utbildning. Samhället skulle kontrollera nyckelindustrierna, men den privata äganderätten skulle bestå och den ekonomiska makten vara decentraliserad.

Bland de ledande fabianerna var G.B. Shaw, Sydney och Beatrice Webb, Annie Besant och H.G. Wells. År 1889 publicerades samfundets mest kända skrift, *Fabian Essays in Socialism* (utg. av G.B. Shaw). Den följdes 1952 av *New Fabian Essays* (utg. av R.H. Crossman). F. har spelat en viktig roll för labourpartiets ideologiska utveckling men också påverkat arbetarrörelsen på kontinenten och i Skandinavien. Någon massrörelse har F. aldrig varit – 1946 nåddes höjdpunkten med 8 400 medlemmar – utan sammanslutningen verkar huvudsakligen genom forskning och opinionsbildning i ekonomiska och sociala frågor.”

Om Fabius Cunctator, död 203 f.Kr., har Nationalencyklopedin vidare följande att säga: ”Sitt tillnamn erhöll han då han som diktator efter det svåra nederlaget vid Lacus Trasimense 217 f. Kr. konsekvent undvek att möta Hannibal i strid – en taktik vars riktighet bekräftades av den nya katastrofen vid Cannae året därpå, då F. frånträtt befälet.”

Läs mer om Fabiansällskapet i den följande artikeln.

Litteraturhänvisningar

”Benito’s Birthday”, *Time*, 6 aug. 1923.
Coleman, Peter, ”The Liberal Conspiracy”, The Free Press, New York 1999.
Fortune, nr 1 1934.
Minnicino, Michael, ”The Frankfurt School and Political Correctness”, *Fidelio*, nr 1 1992.
Saunders, Frances Stonor, ”The Cultural Cold War”, New Press, New York 2000.
Swanberg, W.A., ”Luce and His Empire”, Charles Scribner’s Sons, New York 1972.
White, Carol, ”The Plot to Destroy Civilization: The New Dark Ages Conspiracy”, New Benjamin Franklin House, New York 1980.
Zepp-LaRouche, Helga (red.), ”The Hitler Book”, New Benjamin Franklin House, New York 1984.

Mot Franklins, Lincolns och FDR:s USA –

Brittiska fabianer och amerikanska fascister

av Stanley Ezrol tillsammans med Jeffrey Steinberg och Anton Chaitkin

Boken "The Mind Possessed: A Physiology of Possession, Mysticism and Faith Healing", skriven av den brittiske psykiatern William Sargant, kom ut 1974. Den var en uppföljare till hans studie "The Battle for the Mind: A Physiology of Conversion and Brainwashing", som kom ut 1957 och var ett slags manual för hur man kunde få till stånd ett "kulturellt paradigmskifte" i riktning mot ett existencialistiskt, irrationalistiskt mörkertidsamhälle, vilket var precis det som Kongressen för kulturell frihet hade på sitt program.

I studien 1957 hade Sargant skrivit:

"Många personer kan fås att tro på olika saker, om hjärnfunktionen har blivit tillräckligt nedsatt genom avsiktligt eller oavsiktligt framkallad rädsla, vrede eller upprymdhet. Det vanligaste resultatet av sådana störningar är en tillfälligt nedsatt omdömesförmåga och förhöjd suggestibilitet. De olika gruppsmanifestationerna inordnas ibland under rubriken "flockinstinkt", och uppträder mest spektakulärt i krigstid, under svåra epidemier och i andra tider av gemensam fara, som ökar oron och därmed suggestibiliteten hos såväl individer som hos massan."

Sargant var en välkänd psykiater på det brittiska Tavistockinstitutet, som i två decennier, från 1950-talets mitt och framåt, arbetade med Cybernetics Group/MK Ultra-projektet kring användning av psykedeliska droger och andra former av hjärntvätt för masspåverkan.

De traumatiska händelserna under 1960-talet – från Kubakrisen 1962 som var nära att leda till en global kärnvapenförintelse, till mordet på president John F. Kennedy den 22 november 1963, och den genomskinliga mörklägningen; till morderna på Malcolm X, Martin Luther King och Robert F. Kennedy; till storstädernas rasupplopp och massslakten i USA:s krig i Sydostasien – gjorde de stora barnkullarna som hade fötts efter andra världskriget, och som hade varit en optimistisk framåtblickande generation, till en generation av flummare och knarkare, som hade tappat all kontakt med verkligheten och levde från den ena sinnliga njutningen till den andra.

När krutröken från 1960-talet till slut skingrades stod denna generation – de som nu kallas 40-talisterna där med en ny uppsättning våldsamt irrationella axiomatiska trosuppfattningar; de flesta av dem trodde på en radikal miljöpolitik, och ännu fler trodde på konsumtionens välsignelser och "de globala marknadskrafternas" magi.

Sådana idéer skulle inte ha haft en chans bara tio år tidigare, när Amerika fortfarande var ett produktionsorienterat samhälle. Men det var innan detta samhälle drabbades av de stora "traumatiska chockerna" under åren 1962-71.

Dionysier i USA

Boken "The Mind Possessed" föregicks av omfattande fältstudier av dr Sargant och hans team; de undersökte primitiva religiösa kulturer, bland annat ett brett spektrum av irrationalistiska, till namnet kristna samfund som var särskilt vanliga på landsbyg-

Fundamentalistisk religiös irrationalism gör människor mer lättpåverkade, upptäckte Tavistockpsykiatern William Sargant.

Ovan ett väckelsemöte med Promise Keepers i USA.

T.h. hippies i 1970-talets Kalifornien.

den i den amerikanska Södern. Detta var Elmer Gantrys Amerika, där de nyfrälsta låg och vred sig på golvet och "skällde som hundar" på väckelsepredikanternas tälmöten.

Sargant pekade på likheterna mellan sådana primitiva människor, som stod under inflytande av medicinmän, fundamentalistiska predikanter och hedniska gudar, och offren för 1960-talets rock-, drog- och sexkultur. Med hänvisning till skildringarna av hur den hedniske guden Dionysos firades i antikens Grekland, skrev dr Sargant:

"Många av dansarna föll nästan i trans, och visade tecken på ökad suggestibilitet i slutet av en lång och intensiv period av repetitivt och monotont dansande. De påminde mycket om fans till The Beatles eller andra 'popgrupper' efter ett långvarigt dansande."

Sargant hade faktiskt upptäckt den nyaste formen av fundamentalistisk religiös irrationalism, "Beatlemania".

En av de tydligaste lärdomarna av Sargants studier, och annat profileringsarbete som bedrevs av sådana Cybernetics Group-aktörer som Margaret Mead och hennes man Gregory Bateson, som gärna experimenterade med LSD, var att det effektivaste sättet att sprida irrationalistiska kulturer var att utgå från redan befintliga rörelser och subkulturer.

I USA:s fall hade de brittiska "liberal-imperialistiska" hjärnskrynkla och deras "amerikanska Tory"-lierade en 300 år lång historia av medvetet uppmuntran av sådana irrationalistiska rörelser att falla tillbaka på.

En "Gud som föraktar människorna"

När president Abraham Lincoln 1864 hade slagit ner det av britterna anstiftade och understödda sydstatsupproret, steg USA fram som den ekonomiskt mäktigaste nationen i världen. Storbritannien måste ge upp hoppet om att kunna besegra sina forna nordamerikanska kolonier militärt. Alternativet man valde var långsiktig kulturell undergrävning.

De traumatiska händelserna under 1960-talet – från Kubakrisen 1962 till mordet på president John F. Kennedy och de senare morderna på Malcolm X, Martin Luther King och Robert F. Kennedy; till storstädernas rasupplopp och kriget i Indokina – gjorde de stora barnkullarna som hade fötts efter andra världskriget, och som hade varit en optimistisk framåtblickande generation, till en samling flummare och knarkare, som hade tappat kontakten med verkligheten.

En av de viktigaste formerna av kulturell krigföring som riktades mot USA:s republikanska, anti-imperialistiska tradition, genom Fabiansällskapet och dess senare avläggare, Kongressen för kulturell frihet, var att man återupplivade och uppmuntrade de religiösa väckelserörelserna och liknande former av undergrävning, framför allt en romantisering av livet i de pro-brittiska, feodalt styrda utbrytarstaterna i den amerikanska Södern, där mottot var John Lockes "liv, frihet, egendom". En medeltidssvärmisk katolsk version av samma motto, som förknippades av de brittiska fabianerna G.K. Chesterton och Hilaire Belloc, översattes senare som "tradition, familj, egendom".

I början av 1900-talet drog man i gång en massiv kampanj i USA för att återuppliva det rasistiska Ku Klux Klan. Kampanjen sponsrades direkt från Hollywood, med den första riktiga långfilmen, D.W. Griffiths "The Birth of a Nation" (förlaga till "Borta med vinden"), och med entusiastiskt stöd från den dåvarande presidenten Woodrow Wilson, som såg till att filmen under stort mediepådrag visades i både Vita huset och Högsta domstolen.

Samtidigt drog britterna i gång en kampanj för att återuppväcka sydstatsandan, den här gången inte med målet att spränga Unionen, utan att få USA att överge arvet från G.W. Leibniz ("liv, frihet, strävan efter lycka") och den amerikanska författningens påbud att regeringen måste verka för det gemensamma bästa.

Den främsta institutionen genom vilken britterna förde sin nya strategi, var Fabiansällskapet, som opererade i förbund med Cecil Rhodes' Round Table och andra institutioner. Fabiansällskapet bildade den "liberalimperialistiska" flygeln inom det brittiska labourpartiet, med Lord Shelburnes "utilitaristiska" whigs på 1700-talet som förebild. Tony Blairs neokonservativa "New

Labour" är en fortsättning helt i Fabiansällskapets anda av den tidigare strategin. Det är därför som Blair passar så perfekt ihop med Dick Cheney och hans imperialistiskt sinnade amerikanska neokonservativa.

I 1700-talets början, innan de nordamerikanska kolonierna ännu gjort sig fria från det brittiska imperiet, blev en lärjunge till Sir Isaac Newton och John Locke, den berömda teologen och väckelsepredikanten Jonathan Edwards, med stöd från de stora jordägarna i Connecticutdalen, den främste filosofiske motståndaren till det dåvarande ledarskapet i Massachusetts Bay Colony, de av G.W. Leibniz inspirerade Increase och Cotton Mather.

Under den stora religiösa väckelse som svepte genom kolonierna i New England 1737-41 målade Jonathan Edwards upp bilden av Gud som ett slags vredsig monster, och sa åt de församlade att foga sig och lyda. Annars, sa han, kommer Gud "inte bara att hata er, utan han kommer att hysa det djupaste förakt för er: den enda platsen som kommer att passa för er, är under hans fötter, att trampas på som smutsen på gatorna."

Edwards svamlade inte bara om att församlingsborna när som helst kunde kastas ner i det brinnande Gehenna eller bli mosa-de, utan också om att Gud oförklarligt hade tagit till sig det kristna Europa, men judarna, som han förut hade favoriserat, afrikanerna, Nordamerikas "vildar" och andra hela nationer och folk hade han överlåtit till Djävulen.

Edwards gifte bort sin dotter till Aaron Burr, rektor för College of New Jersey, som senare blev Princeton University. När svärsonen dog utsågs Edwards själv till rektor för detta College. Hans dotterson, Aaron Burr junior, skulle bli den mest lede förrädaren i Amerikas historia, näst efter Dick Cheney. Han var USA:s andre vicepresident; han mördade mannen bakom det amerikan-

ska ekonomiska systemet, Alexander Hamilton; han var en sydstatskonspirator; och han grundade det som skulle bli Chase Manhattan Bank och New Yorks demokratiska parti.

När Increase och Cotton Mathers efterträdare, Benjamin Franklin, hade lett den amerikanska nationen genom ett revolutionskrig och drivit igenom författningen, underblåste fanatiska kulter av Edwards' kaliber det vansinne som ledde till inbördeskriget. Som Lincoln uttryckte det i sitt andra installationstal: terrorister som John Brown återopade sig på Gud när de hackade ihjäl farmarfamiljer för att stoppa slaveriet, och lika fanatiska grupper hämtade stöd i Bibeln för sitt försvar för slaveriet.

Ku Klux Klan och en bredare rörelse mot de styrande i Washington organiserades i den amerikanska Södern, av de gamla sydstatsgeneralerna Albert Pike, Nathan Bedford Forrest och andra, till försvar för en agrar livsstil i vilken normala förståndsgävar inte var ett krav.

Under drottning Viktorias och hennes son, sedermera kung Edward VII:s långa regenttid utvecklade amerikaner som jobbade ihop med fabianska kretsar, t.ex. William James (1842-1910), nära förbindelser med fabianska institutioner som "Cambridge Apostles", Royal Colonial Institute och den därmed förbundna Scottish Rite Freemasonic Lodge (numera Chatham House/Royal Institute for International Affairs), Society for Psychical Research och den av H.G. Wells inspirerade tidskriften *New Republic*.

William James var grundare och prefekt för Harvarduniversitetets psykologinstitution. Från den positionen hjälpte han till att stegra det religiösa vansinnet till nya höjder, utöver det tidiga 1700-talets religiösa väckelse. I en berömd föreläsningsserie i Edinburgh, som gavs ut med titeln "Varieties of Religious Experience", förklarade han att den skräckfyllda "religiösa upplevelse" som Jonathan Edwards hade talat om, kunde förstärkas med droger. "Galenskap i gränslandet, snurriga idéer, sinnessjuk läggning, psykisk obalans, psykopatisk degenenering", menade han, var nödvändiga för kreativiteten, tillsammans med ett sinne för det andliga. Han framhöll att dryckenskap traditionellt hade varit den bästa vägen att "bli religiös", men tillfogade att kväveoxid, eter och andra droger också borde hjälpa.

I dessa föreläsningar talade James också mycket om Madame Blavatskys och Annie Besants okulta, av den brittiska oligarkin sponsrade teosofirörelse, och andra egendomliga religioner som hade lyfts upp i rampljuset efter det amerikanska inbördeskriget.

The Fugitives: Fabianerna går med i Ku Klux Klan

1917 blev Walter L. Fleming rektor för Vanderbilt University i Nashville, Tennessee. Detta college, som förut hade sponsrats av Southern Methodist Church, hade tagits över av ett finansmannakonsortium bestående av Rockefeller- och J.P. Morgan-intressen. Under Flemings ledning skulle Vanderbilt University bli språngbrädan för "The Fugitives", en författarmaffia, samlad kring en tidning med samma namn, som skulle verka för ett återupplivande av sydstatsideologin och bedriva ett kulturkrig mot det som var själva kvintessensen av det amerikanska systemet: vetenskapligt och teknologiskt framåtskridande, och republikansk statskonst.

Flemings mest berömda verk var en bok 1905 om det ursprungliga Ku Klux Klans historia, under tiden närmast efter inbördeskriget, som han skrev med hjälp av många av de frimurare ("Tennessee Templars") som ledde den organisationen, och som då ännu var i livet. Fleming hade, tillsammans med andra politiska, kulturella och andliga ledare, medverkat till Klansens nylansering 1915.

"The Fugitives" översteprästr var en rosenkreutzmystiker, Sidney M. Hirsch. De-

var sekulära ledare, John Crowe Ransom, hade just kommit tillbaka till Vanderbilt efter sina studier som Rhodesstipendiatar vid Oxforduniversitetet. Vanderbilts rektor, Walter L. Fleming, kände väl till Ransom, åtminstone hans släkt, eftersom Ransoms farfars bror, Tennessee-frimuraren och Ku Klux Klan-grundaren James R. Crowe, hade varit Flemings viktigaste källa för boken om Klansens historia.

Hela släkten Crowe var faktiskt KKK; ett av Ransoms barndomsminnen var att mama Crowe och de andra kvinnorna i familjen brukade sitta runt brasan på kvällarna och sy ihop lakan till Klan-mötena.

Den lilla Fugitive-kretsen bestod, förutom av Ransom, av William Yandell Elliott, Bill Frierson, Robert Penn Warren, Allan Tate och Cleath Brooks. Alla utom Tate skulle bli Rhodesstipendiatar. Och Warren, Brooks och Tate skulle komma att få en ledande roll i Kongressen för kulturell frihet.

Vid den tid då Ransoms Fugitive-krets bildades hette Fabiansällskapets viktigaste publikation *The New Age*. Pengarna kom från den fabianske författaren och Nietzsche-beundraren George Bernhard Shaw, och redaktör var teosofen Alfred Richard Orage. I *The New Age* blandades artiklar skrivna av fabianerna Shaw, H.G. Wells, G.K. Chesterton och Hilaire Belloc, med artiklar av 1900-talets mest kände satanist, Aleister Crowley, och diverse pornografer och mystiker som William Butler Yeats, den blivande fascistiske spionen Ezra Pound, T.S. Eliot och D.H. Lawrence.

Trots att Chesterton och Belloc i 1900-talets början var med i Fabiansällskapet, skulle de komma att få ledande positioner i en synarkistisk, pro-fascistisk katolsk gruppering som kallade sig The Distributists, och som var anhängare av både den spanska inkvisitionen och romarriket. *New Age*-kollegan (sedermera nobelpristagaren och ledande aktören i Kongressen för kulturell frihet) T.S. Eliot skulle förena sig med dem i detta arbete, liksom Ransom och hans Fugitives.

Alliansen mellan *New Age*-folket och The Fugitives smiddes från början av William Yandell Elliott (i dag mest känd som Henry Kissingers, Zbigniew Brzezinskis och Samuel Huntingtons lärare). Under sin tid som Rhodesstipendiatar 1922-24, på Oxforduniversitetets Balliol College, hade han kommit under inflytande av en ledande person i Round Table och Fabiansällskapet, A.D. Lindsay.

Under hela sin följande karriär på Harvarduniversitetet och på olika poster i kongressen och repgeringen i Washington skulle han propagera för att USA:s författning borde skrotas, och den amerikanska nationen bli en del av ett "nytt brittiskt imperium"; en idé han fick från Lindsays Round Table-program.

I Oxford hade Elliott umgåtts med de okultistiska *New Age*-skribenterna. Han var dryckesbroder med en gammal logebroder till Aleister Crowley, nobelpristagaren William Butler Yeats, och med Robert Graves, som länge hade umgåtts med The Fugitives. Graves är i dag känd för sin beundrade skildring av romarriket i "Jag, Claudius" och för sitt spridande av hedniska kulter genom boken "The White Goddess".

Nashville Agrarians

1928 inledde Fugitive-medlemmen (sedermera medarbetaren i Kongressen för kulturell frihet) Allen Tate sin två år långa Guggenheimdocentur, som förde honom till London och Paris, där han arbetade med en biografi över sydstatsgeneralen Stonewall Jackson.

När han inte besökte de blivande medarbetarna i Kongressen för kulturell frihet Gertrude Steins och Alice B. Toklas' hasch-inpyrda salong, och froterade sig med Er-

T.v. **George Bernhard Shaw**, författare och Nietzsche-beundrare, grundade det "socialistiska" Fabiansällskapet, den brittiska imperialismens främsta verktyg under 1900-talet.

Nedan: **Robert Penn Warren och John Crowe Ransom**, två förgrundsgestalter i The Fugitives, en grupp författare som stödde sydstaternas uppror, slaveriet och den agrara livsstilens närhet till naturen. 1930 grundade de den amerikanska fascistiska rörelsen, kallad Nashville Agrarians.

T.h. **Korsbränning med Ku Klux Klan**. Författarna i The Fugitives representerade ett slags fusion mellan KKK och de brittiska fabiansocialisterna, ett slags själarnas gemenskap.

nest Hemingway, F. Scott Fitzgerald, Nelson Rockefeller senare tidningsman John Peale Bishop och andra, förberedde Tate lanseringen av en ny politisk rörelse, The Nashville Agrarians, som skulle ledas av Ransom, honom själv och de andra Fugitives.

1930, åtta år efter Mussolinis marsch mot Rom, grundades denna amerikanska fascistiska rörelse, Nashville Agrarians, som drömde om en återgång till den gamla sydstatiskulturen och hyllade de fundamentalistiska religiösa rörelserna, vilka hade fört en undanskymd tillvaro i decennier, men slungats ut i rampljuset av Scopes Monkey-rättegången 1925 (som gällde frågan om Bibeln eller Darwin skulle läras ut i skolorna).

Nashville Agrarians lanserades med utgivningen av två böcker 1930, och en 1931.

- Den första bestod av en samling artiklar, som föregicks av ett gemensamt manifest, "I'll Take My Stand: The South and the Agrarian Tradition", undertecknat av "Tolv Sydstatere": de sex Fugitives-medlemmarna och några till. Manifestet rönte våldsam uppmärksamhet, både i USA och internationellt.

- Den andra boken var John Crowe Ransoms "God Without Thunder", som var rörelsens bestialiska religiösa manifest.

- Den tredje boken, med titeln "Bedford Forrest and His Critter Company", skriven av den Oxford-utbildade Andrew Nelson Lytle, var en oförblommerad hyllning till Ku Klux Klans grundarna, den f.d. sydstatsgeneralen Nathan Bedford Forrest, och ljög om att européerna åkte till Amerika inte för att komma bort från fattigdom och förtryck, utan för att de "längtade tillbaka till feodalismen", en längtan som han förklarade att Ku Klux Klan var det högsta uttrycket för.

- "I'll Take My Stand" var ett anti-amerikanskt, anti-industriellt manifest, som hyllade sydstaterna, slaveriet och naturen. En av de tolv undertecknarna, John Gould Fletcher, stod i förbindelse med teosofen Orage på Fabiansällskapets *New Age*, och hade sedan 1924 varit en entusiastisk beundrare av Mussolini som "den nye Caesar".

Manifestets undertecknare svor:

"Alla lutar åt att stödja livsstilen i sydstaterna mot det som kan kallas den amerikanska eller förhärskande livsstilen ... Det agrara mot det industriella."

Ransom tillade:

"I de flesta samhällen har människan anpassat sig till omgivningen så att hon med hjälp av sin intelligens lätt skall kunna anskaffa sina materiella förnödenheter från naturens närliggande gåvor. Och då sluter hon vanligtvis fred med naturen ... Men senare tidens samhällen har angräpts – inte fullt så våldsamt som vårt amerikanska – av den märkliga tanken att människan inte är menad att sluta en hedervärd fred med naturen, utan att föra ett hänsynslöst krig mot naturen.

Det betyder helt enkelt att Framåtskridandet aldrig ställer upp sitt slutliga mål, utan ögonblickligen slungar ut sina offer i en oändlig räcka. Vårt vittomfattande industriella maskineri ... är som en preussisk stat som är strikt organiserad för krig och aldrig kan gå med på fred ..."

Han fortsatte med att förklara:

"Slaveriet var en nog så ohygglig företeelse i teorin, men, i de flesta fall, human i praktiken ... Industrialismen är en försätlig ande, full av falska löften och i allmänhet ödesdigger för etablissemang. Den inställning som verkligen behövs konstgjord andning är motståndet från de infödda sida mot industrialismens kolportörer. Motståndet kommer att bli häftigast och mest effektivt om industrialismen för människorna i Södern framställs som – vilket den till största delen tvivelsutan är – en utländsk invasion av Söderns jord, kapabel att göra större skada än när [Lincolns general] Sherman togade till havet."

Den siste av de "tolv sydstatarna" som uttalade sig i manifestet var Stark Young, vid den tiden den mest kände av de tolv. Young var godsägare från Mississippi och hans far hade slagits i KKK-grundaren Bedford Forrests Critter-kompani. Hans livslånga vänskap med H.G. Wells' lärjunge och medarbetare, den brittiske kulturkritikaren och sedermera Unesco-chefen Julian Huxley, hade vid den tiden 18 år på nacken. Hans akademiska karriär hade avbrutits när det kom fram att han var homosexuell, och han hade då gått in i redaktionen för wellsianernas *New Republic*.

I Nashville Agrarian-manifestet hyllade Young öppet de confedererade sydstaternas uppror mot Lincoln:

"Det fanns en civilisation i Södern vars utveckling hejdades av dessa avtal 1867 som

stipulerade att rösträtt skulle införas för negrarna i sydstaterna – inte i nordstaterna – och utplundringen började. Vi måste från början göra klart att när vi talar om det som är kännetecknande för Södern, talar vi i hög grad om ett speciellt liv i Södern, ett liv grundat på jorden och ägandet av slavar.

Det aristokratiska förde med sig att vi hade ett visst långsiktigt ansvar för andra; en vana att härska; ett visst godtycke; vissa begrepp om personlig heder, med varierande grader av etik, *amour propre* [egenkärlek] och det fantastiska. Och det förde med sig ett inte obetydligt mått av ledighet. Om det var ett gott system eller ej kan debatteras. Själv finner jag det ... bättre än ett samhälle av bankchefer och banktjänstemän, varuhus, fabrikanter och deras tjänare och deras halvslavar, och tråkiga små medelklassfäder ... Ett gott system eller ej, ur detta Söderns aristokratbegrepp uppstod i alla fall vissa idéer."

"Bannstrålels Gud"

Nashville Agrarian-rörelsens religiösa manifest var John Crowe Ransoms "God Without Thunder", ett upprop till att skapa en tvärkonfessionell fundamentalistisk superkultur, i linje med det som kort därefter skulle lanseras som The Fellowship, och senare Promise Keepers. Ransom klagade:

"Vi ville ha en Gud som aldrig skulle skada oss; som skulle låta oss förstå honom; som skulle gå med på att skröta alla hemiska bannstrålar i sin rustning. Och det är precis en sådan Gud som allmänt har utvecklat ur Nya Testamentets Kristus: ett förkroppsligande framför allt av den samhälleliga godheten och den materiella välfärdens princip ... Detta är den religion som förordas av det vetenskapliga partiet."

Det var detta, sa han, som ledde till "arvsyndnen", vilket han beskrev som "striden mellan djurarterna, när människan började hävda sin överlägsenhet med militant aggression". Han angrep den israeliska "rasen" för dess förkärlek för "städer och industrialism" och dess "förakt för naturen och det pastorala och agrara livet". Hans vrede vändes dock snart bort från Israel, och mot "amerikanismen", med påståendet: "Vetenskapen som kult är något av en amerikanism." I det sammanhanget angrep han Benjamin Franklins anhängare, den engelske skalden Percy Bysshe Shelley, som "den nye Gudens profet" som talar om "sin vetenskaps triumfer".

Det fruktansvärda "kritiska ögonblicket" – då "Västerlandet uppstod ... för att förhålliga den rationella principen och förneka den irrationella principen", och gav oss ett "västerländskt imperium", en "västerländsk vetenskap" och "västerländsk affärsverksamhet" – var "det ögonblick då kyrkan i Rom gav sanktion åt läran om filioque". Ransom förnekade en helt central lära inom kristendomen, till förmån för en irrationell, nyckfull Gud, oåtkomlig för människans förnuft.

Efter att ha insett det omöjliga i att samla alla människor under en enda "Bannstrålekult" – antingen en ny religion, eller någon

redan existerande som skulle kapas för detta ändamål – slutar Ransom med följande upprop, som har funnit eko i många av vår tids fundamentalistiska religiösa samfund:

"Vilken religiös institution en modern människa än må vara ansluten till, skall hon försöka vrida den tillbaka till ortodoxi.

Hon skall fordra en viril och konkret Gud, och inte godta någon Princip som substitut.

Hon skall ge Gud bannstrålen åter. Hon skall motarbeta att den blida moderna bilden av Kristus får tillvälla sig gudomen, och försöka behålla Kristus som det han utgav sig för att vara: Halvguden som kom för att ära Gud."

Det som rekryterarna på Kongressen för kulturell frihet gillade med Ransom, var att han sa att meningen med poesi, och konst över huvud taget, var att styra om alla impulser i riktning mot det gudomliga hos människan, tillbaka till de begär som människan delar med djuren. I sin bok om litteraturkritik från 1938, "The World's Body", skrev han:

"Vi har valt att lära känna världen genom vetenskapen, men vetenskapen är bara den kognitiva avdelningen av vårt djuriska liv ... Det som vi inte kan känna till på naturligt sätt som vetenskapsmän är den värld som utgörs av hela och fasta föremål, och det är denna värld som poesin återskapar för oss.

Det estetiska ögonblicket framstår som ett egendomligt ögonblick av ovisshet: mellan platonismen inom oss, som är militant, alltid spörjande och förtärande ... *Vetenskapen tillfredsställer en rationell praktisk impuls och företer ett minimum av varseblivning. Konsten tillfredsställer en varseblivningsimpuls och företer ett minimum av rationalitet.*"

Han var ännu mer öppenjärt i ett brev 1926 till sin vän genom hela livet, Allen Tate: "Biologiskt sett är människan speciell i det att hon måste uppteckna och använda sina successiva upplevelser; djuren är inte underkastade denna nödvändighet; hos dem är upplevelsen ett mål i sig, och sköter sig själv."

Förening med synarkisterna

Ransoms Fugitive-kollega William Yandell Elliott, han som lärde upp Kissinger, Brzezinski och Huntington, och många andra, uttryckte sig lika oförblommerat några decennier senare. I samband med att han pensionerades från Harvard 1963 förklarade han varför han alltid hade velat att författarna i The Fugitives skulle skriva episka dikter och skapa nya myter.

"Somliga myter och symboler", sa han, "används för att betinga människor på samma sätt som man tränar djur, som man dresserar en hund."

Ransoms religionsuppfattning fångades av hans vän, den ovannämnda KKK-beundraren Andrew Nelson Lytle, i följande yttrande: "Profeter kommer inte från städer ...

De har alltid kommit från ödemarken, luktat som getter och varit fulla med löss."

I samband med lanseringen av sin rörelse inträdde Nashville Agrarians i en formell, pro-fascistisk allians med Chestertons och Bellocs *New Age*-Distributist-rörelse, och en indirekt allians, genom William Yandell Elliott, med det brittiska Round Table, vars idéer Elliott propagerade för från sitt jobb på Harvard, genom bl.a. böckerna "The New British Empire" och "The Need for Constitutional Reform". Den senare förespråkade att den amerikanska presidentmakten skulle avskaffas, och ersättas med ett parlamentariskt system, under kontroll av en permanent byråkrati.

Stark Young bjöds genast till Italien av Volpi di Misurata, den venetianske greven som var Mussolinis synarkistkontrollör. Young träffade Il Duce och skickade hem propaganda, "Notes on Fascism in Italy Today", till wellsianernas *New Republic*.

1932 fick rörelsen sin egen tidning, när Steward Collins, en anhängare av sexprofeten Havelock Ellis, köpte kvartalstidskriften *The Bookman* och gjorde om den till en fascistisk propagandaskrift, kallad *American Review*. Medredaktörer var Allen Tate och Chestertons främsta lärjunge i Amerika, Herbert Agar. Fram till 1937 erbjöd *American Review* vad Collins kallade ett forum för "konservativa revolutionärer", däribland Ransom, Tate, Brooks, Warren och andra i Nashville Agrarians, men även Agar, Belloc och andra Distributists, för att de skulle ge "en tilltalande framställning ... av den fascistiska ekonomin".

Agrarian-Distributist-alliansen kulminerade med utgivningen 1936 av "Who Owns America: A New Declaration of Independence", redigerad av Tate och Agar, och med bidrag från Belloc, Warren, Ransom, Brooks och andra, däribland Douglas Jerrold från Distributist-rörelsen, som Belloc beskrev som Francisco Francos ledande tidningsman.

Churchills omsvängning

När 1930-talet gick mot sitt slut och många brittiska synarkister, speciellt Winston Churchill, bestämde sig för att de måste stoppa Hitler, svängde även de anglofila Agrarians, och några företrädare för Distributist-rörelsen.

Deras stöd för kriget var dock villkorat. Villkoren lades fram i ett manifest 1940 med den ambitiösa titeln "The City of Man: A Declaration of World Democracy" (Människostaten: En deklaration om världsdemokrati).

Efter att Frankrike hade kapitulerat och Italien gått in i kriget, uppmanade man USA att ge sig in i striden tillsammans med Churchills Storbritannien, men bara om målet var att upprätta ett globalt imperium, styrt av en enda "Bannstrålekult", omdöpt till "Demokratis religion".

Samordnare för detta projekt var Bertrand Russells toppagent i USA, rektorn för University of Chicago Robert Maynard Hutchins. I verkställande utskottet satt William Yandell Elliott och Herbert Agar. Andra undertecknare av manifestet var:

- Thomas Mann och hans svärson G.A. Borgese. Den landsflyktige tyske författaren och den italienske flykten formade en tätt sluten krets, tillsammans med ovan nämnde Hutchins; Agnes, gift med *Washington Posts* ägare Eugene Meyer på Lazard Frères; deras dotter Katharine, som, gift Graham, skulle föra tidningen till den mäktiga position den har i dag; och Manns dotter Elisabeth, som skulle få en hög befattning i

FN och bli medlem i Romklubben.

- Alvin Johnson, gammal vän till Stark Young från Texas och en ledande person i *New Republic* och den därmed förbundna New School for Social Research. Med pengar från Rockefellerstiftelsen inrättade han New Schools "University in Exile" och "Ecole Libre des Hautes Etudes", som gjorde att hela Frankfurtskolan i exil, och fascistideologen Leo Strauss, som öppet hyllade nazistpartiets "officiella" teoretiker Martin Heidegger och Carl Schmidt, fick en bas att operera från. På "Ecole Libre" fanns Raymond Aron, Denis de Rougemont och andra som skulle dras in i Kongressen för kulturell frihet.

Manifestet appellerade till det nya kultiska tusenårsperspektivet, och deklarerade: "I en apokalyptisk epok efterlyser vi ett millennium. Fred i världen kan bara grundas på mänsklig ändring under en lag och en regering." För att det ska lyckas måste "nationalismens kätter" besegras och "den nuvarande världens absurda arkitektur" monteras ned. I stället skulle man införa "ett världsparlament"; "en grundlag som äger giltighet på hela planeten"; och "en federal styrka beredd att slå ned på anarki och brottslighet".

Detta imperium kunde kallas "amerikanismens Nya Testamente". Det skulle styras enligt engelska lagar, tyckte man, och förklarade: "Här ligger den engelska kulturens skatter bevarade, mer värdefulla än allt guld i Kentucky."

Denna nya ordning kräver en omstötning av "familj, skola, bostadsområde och kyrka" under ledning av "en ny religion ... demokratis världsreligion". Alla de befintliga kyrkorna har "blandat sig i nationernas anarki och kapitulera för maktavarna" och "därför är timmen slagen då vi måste veta att frihetens religion, som heter demokrati, sätter gränser för religionsfriheten." Dessatankegångar är direkt hämtade från H.G. Wells' "The Open Conspiracy" och Bertrand Russells "The Future of Science".

"Beskrivningen av detta frihetens träd kommer inte att göra det mindre fruktbringande", fortsatte manifestet. "Organiseringen av studierna" för att lära upp "demokratiska aristokratier" kräver "en fast förankring i oböjliga principer och orubbliga värderingar". För allt detta, säger man, krävs inte bara domare, utan "sheriffer". Receptet för hur denna globala terrorregim ska kunna införas, är att man börjar med de villiga koalitionen, förlitande sig på "den goda viljan hos de grupper och samhällen som blir alltmot benägna att införa den", som man uttrycker det, "sedan påtvingad de upproriska, för att slutligen utnytna i allmän fred och frihet för alla folk på jorden."

"City of Man"-manifestet ledde direkt till bildandet av Fight for Freedom Committee, med bland andra Agar och James Warburg från den synarkistiska bankfamiljen. Debatter arrangerades mellan Warburg från den Hutchins-inspirerade Fight for Freedom Committee och Charles Lindbergh från Hutchins America First Committee. Agar tjänstgjorde under kriget i det amerikanska Office of Strategic Services och hjälpte till att grunda Freedom House, en organisation som fortfarande hångivet arbetar på att "införa demokrati med våld".

Nashville Agrarian-medlemmen William Yandell Elliott förblev ända till sin död en förespråkare för detta churchillska "engelsktalande" världsimperium. Direkt efter kriget, i *Virginia Quarterly Review* och i läroboken "Western Political Heritage" som han redigerade för Harvard tillsammans med Henry Kissinger, förordade han ett engelskspråkigt monopol på kärnvapen, så att man skulle kunna driva igenom en världsordning av den typ som tecknades i "The City of Man".

”Fängsla honom eller döda honom!”

Natten de kom för att döda mig

av Lyndon H. LaRouche, 2 mars 2004

Den 6 oktober 1986 stormade en formidlig armé bestående av mer än 400 beväpnade poliser in i den lilla staden Leesburg i Virginia, för att göra razzia mot *EIR*:s och dess medarbetares kontor, och för att också utföra ett annat, skummare uppdrag. Huset där jag bodde vid den tiden omringades av en beväpnad styrka, medan flygplan, pansarfordon och annat manskap väntade på order om att gå in under eldgivning. Som tur var döddes ingen, därför att någon högre upp än chefen för justitiedepartementets brottmålsavdelning William Weld gav order om att attacken mot mig skulle blåsas av. Enheterna som låg beredda att ingripa mot mig, min hustru och flera av mina medarbetare drogs tillbaka under morgontimmarna.

Detta var det andra grundligt dokumenterade fallet där det amerikanska justitiedepartementet varit inblandat i operationer som syftat till att fysiskt eliminera mig från politiken. Det första fallet är belagt i en intern FBI-handling daterad i slutet av 1973. Det första fallet var en inrikespolitisk operation; det andra fallet, den 6 oktober 1986, var internationellt, med inblandning från partiets chefen Michail Gorbatsjovs sovjetiska regering. För att man ska kunna förstå den högre befälsordningen bakom det sätt på vilket personer i det amerikanska demokratiska

partiets ledning har använt partiets upphävande av Voting Rights Act för att försöka utestänga mig från det här presidentvalet, måste vi ta en närmare titt på försöken som gjordes 1973 och 1986 att fysiskt röja mig ur vägen.

Detta drabbar inte bara mig. Den stora majoriteten amerikaner är tänkta att drabbas i lika hög grad som jag. De har rätt att få veta vad de blir utsatta för i detta sammanhang. Jag förklarar.

Det som inträffade den 6-7 oktober 1986 började i Sverige, när någon dödade det landets statsminister, Olof Palme, och genast, falskeligen, kastade skulden för det mordet på mig.

Mina gamla, vanligtvis lögnaktiga fiender på *Washington Post* var snara att ta upp den smutskastningen, som sedan kopierades av andra välkända dyngspridare i nyhetsmedierna. Mordet skedde mot bakgrund av en massiv ström av förberedande hatpropaganda mot mig, i hela världen, från den med Armand Hammer lierade Gorbatsjovs regering. Anledningen till att det fanns en sovjetisk medverkan i attacken, var att man visste vilken roll jag hade spelat i införandet av det som president Ronald Reagan offentligt hade döpt till det Strategiska försvarsinitiativet, SDI. Gorbatsjov, liksom

hans f.d. mentor, Jurij Andropov, hatade mig på grund av min roll, såväl internationellt som inom USA, i SDI-förslaget utveckling.

Under loppet av det året blev det tydligt att mordet på Palme, en måltavla som tydligen kunde offras, användes, och därför antagligen var tänkt att användas, för att skapa de omständigheter under vilka ett mord på mig sedan skulle kunna bortförklaras som "vedergällning"; inget annat rimligt motiv till Palmemordet har lagts fram för allmänheten, till dags dato. Om man tittar på alla de

relevanta händelserna under det tidsintervallet, från döds-skotten i Stockholm till händelserna i Leesburg den 6-7 oktober samma år, inklusive de mått och steg som togs av William Weld i Boston, så fanns det ett systematiskt funktionellt samband mellan Palmemordet och de nämnda händelserna den 6-7 oktober.

När man tänker på dessa två operationer från justitiedepartementets sida för att "eliminera" mig, så är frågan given: "Hänger de två aktionerna, den 1973 och den 1986, ihop på något sätt?" De hänger faktiskt nära ihop,

LaRouche mötte Reagan under primärvalskampanjen i New Hampshire 1980. Diskussionen mellan dem blev avgörande för det kommande SDI-förslaget.

I det följande skildras i detalj en klassisk "svart operation", som utförts med hjälp av det nuvarande nätverket runt Congress for Cultural Freedom, och dess avlägga American Family Foundation, och som styrts, från toppen och nedåt, från de kretsar i London runt Fabiansällskapet som ytterst ligger bakom den imperiedogm om en enda supermakt som mest offentligt förs ut av USA:s vicepresident Dick Cheney och de neokonservativa i Washington.

De politiskt motiverade operationerna för att "sätta dit LaRouche" har från första början styrts av Congress for Cultural Freedom-apparaten, från och med CCF-grundaren Sidney Hooks roll i att förklara LaRouche för persona non grata, efter LaRouches debatt med professor Abba Lerner, den mest kände s.k. amerikanske keynesiske ekonomen, i december 1971 i New York. LaRouche tvingade Lerner att öppet försvara den brutala åtstramningspolitik som fördes av Hitlers egen ekonomiminister, Hjalmar Schacht, vilket fick Hook att utslunga sin tydliga hotelse mot LaRouche: Ni är ett potentiellt hot nu; Ni kommer aldrig att tillåtas bli ett reellt hot."

Wall Street-bankiren John Train, grundare tillsammans med Stephen Spender och Edward Goldsmith av CCF-publikationen Paris Review, var samordnare för de privata grupper som medverkade i det amerikanska justitiedepartementets häjakt mot LaRouche och hans medarbetare. American Family Foundation, skapad av The Cybernetics Group, MK-Ultra och CCF, spelade en central roll i Trains och justitiedepartementets kampanj på 1980-talet, och gör det nu igen, vilket framgår nedan, i försöken att tysta LaRouche och hans politiska rörelse.

Läs detta som en fallstudie i hur dessa "odjursmänniskor" bakom The Sexual Congress for Cultural Fascism opererar i dag.

Fallstudie i odjursmentalitet:

Den bisarra baronessan

av Jeffrey Steinberg

Lyndon LaRouches kampanjorganisation inför höstens amerikanska presidentval har samlat på sig mängder med bevis för att den inre "New Labour"/"Fabiansällskapets kring den brittiske premiärministern Tony Blair och den apparat för smutsiga operationer som de förfogar över, är involverade i ett transatlantiskt kriminellt försök att störa det demokratiska partiets nomineringskonvent, som ska gå av stapeln i Boston, Massachusetts, i slutet av juli 2004.

Det handlar om ett försök att sabotera det demokratiska partiets möjlighet att utmana den sittande Bush-Cheney-administrationen genom att förhindra att presidentkandidaten Lyndon LaRouche kan vara delaktigt fullt ut i händelseutvecklingen, antingen som partiets korade presidentkandidat eller som en tungt vägande kraft i ansträngningarna att återföra det demokratiska partiet till den historiskt framgångsrika kurs det hade under Franklin Delano Roosevelt.

Den transatlantiska rädslan för LaRouche bottnar i en omtalad debatt i New York 1971, i vilken LaRouche avgjick med segern över den då tongivande keynesianske ekonomen, professor Abba Lerner. Lerner tvingades medge att den politik han rekommenderade för 1970-talet var samma politik

som nazistregimens ekonom Hjalmar Schacht hade fört. Sedan dess har den anglo-amerikanska linjen varit: Inga fler offentliga debatter med LaRouche. De anglo-amerikanska finanskretsarna har stått fast vid sin aggressiva svartlistning av LaRouche, på grund av LaRouches fortsatta angrepp på det återupplivande av denna schachtianska "budgetåtstramningspolitik" som skedde efter augusti 1971.

LaRouche och många andra tunga namn i det demokratiska partiet den bedömningen, att bara om demokraterna gör en "FDR-sväng", och mobiliserar det som FDR kallade de "glömda amerikanerna", vilka utgör ca 80 procent av befolkningen, kommer man att kunna besegra Bushs & Cheneys team i november. LaRouches motstånd mot den schachtianska ekonomiska politik som inflytelserika transatlantiska finansintressen står för, är den fråga som striden inom det demokratiska partiet handlar om.

Bland de högt uppsatta personer som identifierats som aktörer i det senaste försöket att "sätta dit LaRouche" finns medlemmarna i det brittiska Fabiansällskapet – och operatörerna i den inre kretsen kring Blair –

baronessan Elizabeth Conway Symons of Vernham Dean och hennes man Phil Bassett. Baronessan Symons kan beskrivas som Londons motsvarighet till Lynne Cheney – gift med vicepresident Dick Cheney och en framstående person i transatlantiska neokonservativa kretsar.

Det finns faktiskt mycket som tyder på att det finns direkta kontakter mellan baronessan Symons och paret Cheney.

Cheney & Symons

Som ställföreträdande departementschef i försvarsdepartementet (1999-2001) godkände baronessan Symons ett avtal på närmare 500 miljoner dollar med Dick Cheneys företag Halliburton om att forsla brittiska stridsvagnar och annan tung materiel till olika frontlinjer. När avtalet tecknades var Cheney redan vicepresident; men hans band till sitt forna företag är fortfarande starka, och har vållat strid och skandal de senaste månaderna, särskilt sedan det visat sig att Cheney ljög för den amerikanska kongressen och allmänheten när han förnekade att han hade någon del i att Halliburton fått lukrativa kontrakt från administrationen. Inom den e-postmeddelanden som har läckt ut från Pentagon, visar att ett kontrakt på flera miljarder dollar om att återuppbygga Iraks oljeindustri, som Halliburton fick före kriget, hade "koordinerats med vicepresidentens kontor".

Ett år innan Halliburton tecknade sitt kontrakt med den brittiska regeringen hade Cheney, som då fortfarande var företagets vd, talat på en konferens i Oxfordshire i England om outsourcing av militär logistik och andra funktioner. Med på konferensen var flera av baronessan Symons' underlydande på försvarsministeriet. I oktober 2001 var baronessan Symons med om att förhandla fram och tillstyrka ett kontrakt på 200 miljarder dollar gällande Joint Strike Fighter-

Mordet på Olof Palme den 28 februari 1986 "användes, och var därför antagligen tänkt att användas, för att skapa de omständigheter under vilka ett mord på mig sedan skulle kunna bortförklaras som 'vedergällning'; inget annat rimligt motiv till Palmemordet har lagts fram för allmänheten, till dags dato."

och de är nyckeln till att förstärka varför de mäktiga finanskräftorna bakom det demokratiska partiets ordförande Terry McAuliffes agerande mot mig har varit så hysteriskt beslutna att utestänga den demokratiska presidentkandidat som för närvarande, officiellt, har det bredaste folkliga stödet, räknat i antal ekonomiska bidragsgivare, av alla de demokratiska presidentkandidaterna. Varför är de som ligger bakom detta agerande så rädda för mig, att de är beredda att ta så utomordentligt stora politiska risker genom att lägga ned denna möda på att försöka undanröja mig, fysiskt och politiskt?

I det andra fallet, den 6-7 oktober 1986, var det uppenbara motivet för att döda mig, min fru och andra vid det tillfället, min roll i utvecklingen av SDI. Lustigt nog, men inte

av en slump, drogs den operationen i gång samtidigt som president Reagan träffade Gorbatsjov i Reykjavik, där presidenten återigen bekräftade sin beslutsamhet att genomföra SDI.

Men det finns ett direkt samband med den tidigare FBI-operationen 1973. Kampanjen 1973 för att "eliminera" mig, det som var nära att sluta med ett blodbad den 6-7 oktober 1986 och de envisa försöken att utestänga mig från debatterna nu, är alltihop ett resultat av min kamp för att hindra vissa liberala ekonomer och andra från att tvinga på hela världen den politik som nazisternas ekonomiminister Hjalmar Schacht förde.

Dessa och därmed sammanhängande aktioner har inte sitt yttersta ursprung i det amerikanska justitiedepartementet, utan i

någonting mycket mäktigare än USA:s regering, nämligen samma samling venetianska internationella oligarkiska finansintressen, och med dem lierade advokatfirmor, som släppte lös vågen av fascistdiktaturer på den europeiska kontinenten under åren 1922-45. Det som utmärker dessa internationella finansintressen, då, 1922-45, och nu, är deras strävan att tvinga på både USA och resten av världen en schachtiansk ekonomisk politik. Den nu pågående plundringen av Argentina är ett typiskt exempel på hur en sådan fascistisk politik kan se ut.

Dessa finanskrifter som ligger bakom kravet på att jag ska utestängas från det demokratiska partiets gårdanden och låtanden, vill försäkra sig om att USA:s nästa president inte är något annat än bankirernas fascistiska springpojke i frågor som rör landets ekonomiska och sociala politik.

Ett ansenligt antal av dessa Schachtvänliga finansintressen återfinns bland de omtalade "stora bidragsgivarna" till det demokratiska partiet.

Tre länkade frågor

Samtliga operationer mot mig, från 1973 fram till i dag, avspeglar det som är gemensamt utmärkande för tre nära sammanlänkade frågor. För det första mitt motstånd, i Franklin D. Roosevelts anda, mot en schachtiansk ekonomisk politik. För det andra mitt motstånd mot de s.k. "utopiska" militära doktrinerna, som just nu företräds av vicepresidenten, "odjuret" Dick Cheney. För det tredje min avsikt att sätta stopp för de senaste fyrtio årens dårskap, som har för-

vandlat USA från världens ledande producentnation, till den rovgiriga oreda som det nu är, med "post-industriella" bröd och skådespel å la romarriket.

Gå tillbaka till sensommaren och hösten 1971. När president Nixon den 15-16 augusti 1971 gav order om Bretton Woods-systemets sammanbrott, svarade jag med att fördöma inkompetensen hos de tongivande ekonomer som hade påstått att något sådant aldrig skulle kunna hända på grund av de "inbyggda stabilisatorerna". Från och med 1960-talets mitt hade jag varnat offentligt flera gånger för den stora sannolikheten av en sådan trend, d.v.s. att en serie internationella valutakriser skulle leda till ett sammanbrott av det dåvarande världsvälutasystemet. Nu hade det hänt. Jag hade återigen fått rätt i min ekonomiska långtidsprognos; så gott som samtliga universitetsläroböcker i ekonomi, så gott som samtliga professorer och andra av samma kaliber hade haft fullständigt fel.

Minamarbetare och jag lanserade därför en kampanj mot "kvackademikerna" bland ekonomiprofessorerna. Uppståndelsen som den kampanjen ställde till med bland studenterna, och på andra håll, fick de plågade ekonomerna och deras kontrollörer att välja ut en förkämpe för deras sak, som skulle besegra mig i en debatt. Den, som det snart skulle visa sig, olycksalige professor Abba Lerner, med namn om sig som den främste keynesianske ekonomen i USA, valdes ut för drabbningen.

Vi möttes i en sal på New Yorks Queen's College. På de främre raderna satt mest professorer och andra högdjur; bakom dem mest studenter och andra. Min utmaning till Lerner var att de rådande förslagen angående Brasilien var en återklang av den nazistis-

planet som gick till Lockheed Martin, ett företaget vars styrelse Lynne Cheney vid den tiden satt med i. I april 2001 hade Lynne Cheney gjort flera resor till England, som Bush-Cheney-administrationens informella "kulturella sändebud", där hon träffade brittiska intellektuella och slog ett slag för det "engelskspråkiga partnerskapet".

Fru Cheney fick sin doktorsgrad vid University of Wisconsin med en avhandling om den brittiske nykantianske 1800-talsförfattaren Matthew Arnold, vars verk inspirerade till det senare grundandet av Fabiansällskapet, den brittiska imperialismens främsta verktyg under 1900-talet. Tvärtom vad de flesta inbillar sig, är det kretsars kring det brittiska Fabiansällskapet, just nu grupperade runt den s.k. "kristne socialisten" Tony Blair, som utövar den intellektuella kontrollen över partiet Cheney, och därigenom över Bush-administrationen – och inte tvärtom. De neokonservativa inom både det republikanska partiet och i den demokratiska partiledningen går alla, medvetet eller omedvetet, i fabianernas ledband.

I oktober 2003 satt baronessan Symons på samma podium som Elizabeth Cheney, dotter till Lynne och Dick Cheney, som vid den tiden jobbade med Mellanösternfrågor på det amerikanska utrikesdepartementet. Det var på en konferens i London med Arab International Women's Forum. I juni 2003 hade baronessan Symons utnämnts till ställföreträdande departementschef i det brittiska Foreign Office med ansvar för Mellanöstern, internationell säkerhet samt konsuler och privata frågor. Det är i det sammanhanget som hon har trätt fram som en central aktör i kampanjen för att komma åt den amerikanske presidentkandidaten LaRouche med förtal eller värre.

Fram till helt nyligen var hennes man, Phil Bassett, chef för underrättelseenheten på 10 Downing Street, och en central aktör i skandalen kring den s.k. "Blairdossern",

Baronessan Liz Symons vid ett besök i Pentagon den 17 januari 2001.

som stod i centrum för den anglo-amerikanska desinformationskampanjen som ledde fram till invasionen i Irak den 19 mars 2003. Bassetts namn dök upp på flera ställen i Huttonutredningen, som tillsattes efter den brittiske vapeninspektören David Kellys död. Denna Kellyaffär rör vid kärnan i varför Tony Blair och Dick Cheneys uppbackare i det brittiska etablissemanget är så måna om att hålla LaRouche borta från det demokratiska nomineringskonventet till varje pris.

Två parallella händelseutvecklingar

I början av april 2003 gav LaRouches kampanjorganisation ut pamfletten "Children of Satan: The 'Ignoble Liars' Behind Bush's No-Exit War". Den spreds i mer än en miljon exemplar enbart i USA; från kampanjens hemsida laddades den ner ytterligare en miljon gånger; och hundratusentals exemplar

circulerade internationellt, på spanska, tyska, italienska, franska, arabiska, ryska, japanska, danska, svenska och andra språk.

Pamfletten kom ut mitt i en allt skarpare internationell strid om det anglo-amerikanska Irakkriget, och om den mer övergripande frågan: Cheneydoktrinen om kärnvapenkrig i förebyggande syfte. Att både Bush och Blair hade gjort denna Cheneydoktrin till grundbulten i sin säkerhets- och utrikespolitiska agenda väckte djup avsky i de styrande skikten i såväl USA och Storbritannien som i Europa, Ryssland, Kina och hela den övriga världen, särskilt i arabiska och islamiska länder.

En antydning om i hur hög grad LaRouche betraktades som den främste amerikanske talesmannen för det anti-neokonservativa motståndet mot Cheneydoktrinen och Irakkriget, var att han intervjuades flera gånger på BBC under den avgörande perioden våren 2003, då en kort men intensiv strid utkämpades inom etablissemanget i London, och Tony Blairs ställning som premiärminister var hotad. Samma strid fortsätter på den amerikanska sidan av Atlanten, och har skärpts, och sätter frågetecken för hur länge både Bush-Cheney och Blair kommer att kunna sitta kvar.

Även om det fortfarande finns ett motstånd inom de brittiska institutionerna mot Blairs egen version av Cheneydoktrinen om preventiva krig, som den brittiske premiärministern gick ut med i ett tal på University of Chicago 1999, så har det, efter den viktiga perioden juli-augusti 2003, huvudsakligen rört sig om reträttstrider. Blairs framtid kommer till stor del att bestämmas av den hårdnande politiska striden i USA. Om hela den neokonservativa "Leo Strauss Kindergarten" körs bort från Washington, skulle Tony Blair och hans "New Labour"-fraktion nästan säkert fallas i Storbritannien.

Det förklarar varför LaRouches intervjuer på BBC under våren 2003 var så viktiga.

• Den 3 april 2003 intervjuades LaRouche i BBC-programmet "Live Five". Frågorna handlade om LaRouches roll i USA som en ledande kritiker av Bush-administrationens Irakkrigs politik. LaRouche beskrevs som en kandidat till det demokratiska partiets nominering av presidentkandidat.

• Den 9 juni 2003 intervjuades LaRouche igen på samma nyhetsprogram, nu i tolv minuter. LaRouche hade just krävt att Cheney skulle ställas inför riksrett och tvingas avgå, för sin roll i lögnerna som ledde fram till Irakkriget. Intervjuaren, Rhod Sharp, ville att LaRouche skulle förklara varför han riktade attacken mot Cheney. LaRouche förklarade att det hade varit Cheneys politik att upprätta ett engelskspråkigt världsimperium, och att störta Saddam Husseins regim i Bagdad, i mer än tio år, ända sedan han var försvarsminister i George Bush den äldre administration. Han gick igenom hur Cheney lägs bakom de lögnaktiga uppgifterna om Iraks försök att köpa uran för atombombtillverkning från Niger, och kopplade ihop Cheneys aktiviteter med dossiern om Iraks försök att skaffa sig massförstörelsevapen som kretsens kring Tony Blair gick ut med den 24 september 2002, och som innehöll exakt samma, avsiktligt lögnaktiga påståenden.

LaRouche sa till BBC:s lyssnare:

—Det här är en väldigt allvarlig sak. Det är något som USA:s vicepresident kan ställas inför riksrett för, och jag tror att det just nu finns personer i USA som lutar åt att, om inte ställa Cheney inför riksrett, så i alla fall att tala om för honom att det är dags för honom att lämna hem och ta hand om sitt potatisland, och lämna regeringen i fred.

Den 29 maj 2003, bara några dagar före LaRouches andra BBC-intervju, hade BBC sänt ett nyhetsinslag där korrespondenten Andrew Gilligan gick ut med samma anklagelser som LaRouche. Gilligan sa att en icke namngiven tjänsteman på det brittiska för-

ke ekonomiministern Hjalmar Schachts politik. Jag framhöll att den politiken gentemot Brasilien var typisk för den fascistliknande åstrammingspolitik som man skulle försöka driva igenom under de nya omständigheter som uppstått genom Nixons agerande.

Under den avsatta tiden, och mer, vred sig Lerner som en mask, och försökte slingra sig undan den konkreta fråga som jag hade presenterat som den aktuella testfrågan: politiken gentemot Brasilien. Till sist tog debatten slut när Lerner pep: "Men om Tyskland hade gått med på Schachts politik så hade Hitler inte behövts."

Det sura påståendet drabbade de församlade åhörarna som ett klubbslag. Lerner var försatt ur stridbark skick; han bars bildligt talat ut från den dagens slagfält.

Sedan den händelsen har ingen framstående ekonom i någon del av världen vågat möta mig i en debatt om denna avgörande fråga: den schachtianska ekonomiska politiken som USA har fört alltsedan dess. Som Lerners vän professor Sidney Hook formulerade det: "LaRouche vann debatten, men" – han kommer att förlora mycket mer på grund av det. Det var hans sätt att säga att

"etablissemangen" skulle sluta sig samman mot mig. Det gjorde det.

Ingenting av detta var någon tillfällighet. Trenden i den amerikanska och den brittiska ekonomin bort från USA:s ledande roll som världens största producentnation, i riktning mot en pro-schachtiansk "post-industriell" utopism, präglade Nixons presidentvalskampanj 1966-68. Den däraktiga "post-industriella" övergången till en fanatisk monetarism ställde till slut den amerikanska regeringen inför valet att antingen överge den dumma ekonomiska och kulturella politiken som man hade fört efter Kennedys död, eller fatta precis det beslut som jag befarade att den skulle fatta. Nixons beslut den 15 augusti 1971 gjorde marschen mot ruins brant och en fascistliknande diktatur oundviklig.

Nixons beslut i mitten av augusti gjorde således det som LaRouche-Lerner-debatten det året handlade om till den oundvikliga, fortlöpande centrala frågan i amerikansk ekonomisk politik, från den dagen fram till den med Lazard Feres lierade Felix Rohatyns nuvarande ny-schachtianska dagar.

Med Nixons beslut stoppades de amerikanska institutionerna och väljarna ned i en formlig ekonomisk-ideologisk guldfisk-skål. Det vill säga: Den stackars fisken tror kanske att han kan styra universum genom att välja ut något ställe långt in i skålen som han har lust att simma till, men hela skålen håller på att flyttas, utan att han själv har en aning om vart.

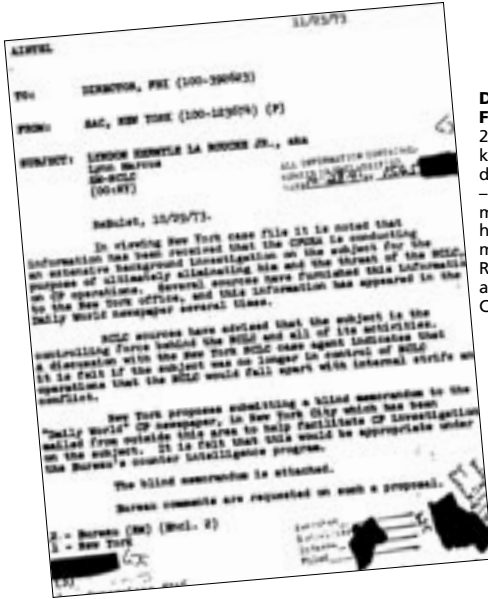
Så ser de ibland tragiska, utopiska vanföreställningarna ut hos cartesianer och andra som tror på vad de anser vara "självskrivna" definitioner, axiom och postulat. Det universum som de tror på är bara en guldfisk-skål full med därar som tror att deras framtid

stys av deras eget fria val, enligt sådana trossatser.

De flesta vanliga människor i dag är inte medvetna om hur häftigt de pro-schachtianska liberala finansmännen hatar minnet av president Franklin D. Roosevelt. De flesta 40-talister inom företags- och politikervärlden, som till exempel mina medtävlare om presidentämbetet, vet inte ens vad en schachtiansk taktik är. Icke desto mindre har det faktum, att dessa pro-synarkistiska, pro-schachtianska finansmän misslyckades, främst tack vare Roosevelts USA, med att skapa en fascistisk internationalism under årtiondena efter Versaillesfördraget, nu lett till att vår tids finansmän på alla upptänkliga sätt försöker utrota och krossa den typ av agro-industriell konstitutionell republik som Roosevelts seger över Hitler m.fl. representerade. I augusti 1944, när det USA-ledda genombrottet i Normandie hade beseglat Hitlers snara undergång, inledde dessa finanskrösar som tillfälligt hade stött Roosevelts krigsansträngning, den högersväng som kännetecknades av Bertrand Russells ledande roll i att lägga fram en utopisk strategisk doktrin för en imperial världsstyrelse med hjälp av ett permanent kärnvapenkrig.

Under sina två presidentperioder försvarade den militära traditionalisten president Dwight Eisenhower vår konstitutionella republik mot de bindgalna utopister som han kallade "det militär-industriella komplexet". Mordet på president John F. Kennedy knäckte motståndet mot dessa utopister; USA:s officiella djupdykning ned i den asymmetriska krigföringens kvicksand i Indokina, och den samtidiga "post-industriella" trenden kring 1960-talets mitt, var en följd av denna utopisternas seger. Morden på Martin Luther King och Bobby Kennedy var avgörande steg på vägen mot vår ekonomiska kulturs fördärv, och värre därefter.

Det kulturella paradigmskiftet i mitten

Denna interna FBI-skrivelse – avsänd 23 nov. 1973 från FBI-kontoret i New York till den högste FBI-chefen – säger att USA:s kommunistparti (CPUSA) har för avsikt att "eliminera" Lyndon LaRouche, och föreslår att FBI ska hjälpa CPUSA med detta.

svarsdepartementet ansåg att Blair och hans topprådgivare, däribland pressekreteraren Alastair Campbell, hade gjort dossiern den 24 september 2002 "sexigare" med hjälp av våldsamt överdrivna påståenden om att Saddam kunde skicka iväg sina massförstörelsevapen inom loppet av 45 minuter, och att Irak hade köpt stora mängder "yellow cake" (råuran) från Niger. Gilligan hade tidigare, också genom läckor från försvarsdepartementet, fått veta att Saddams påstådda koppling till al-Qaida och terrorattackerna den 11 september 2001 hade grovt överdrivits av premiärministerns närmaste krets.

LaRouches anklagelser mot Cheney och Gilligans anklagelser mot Blairs team pekade i exakt samma riktning. Under veckorna efter attackererna den 11 september 2001 drog Vita huset och 10 Downing Street i gång en gemensam propagandasatsning som i början av 2002 ledde till att man satte upp ett Coalition Information Center, med kontor i både London och New York, som skulle vinna allmänhetens stöd för det anglo-amerikanska "kriget mot terrorismen", inklusive det krig mot Irak som planerades. I oktober 2001 reste Phil Bassett och Alastair Campbell till Washington för att samordna den gemensamma underrättelse- och propagandasatsningen med folk i Vita huset. Den 15 oktober utsågs Bassett till officiell rådgivare till Blair, som ett tecken på hans uppgraderade roll i krigspropagandaarbetet. Samtidigt sände Vita huset Tucker Eskew till London, för att jobba ihop med Campbells och Bassetts team.

Dossiern den 24 september 2002, med "yellow cake"- och "45 minuters varsel"-lögnerna, var en produkt av samarbetet i Coalition Information Center, och anslöt nära till tonen i det tal som vicepresident Cheney hade hållit i augusti 2002 på de amerikanska krigsveteranernas kongress, där han upppejade det redan misskrediterade påståendet att Irak jobbade hårt på att tillver-

ka en atombomb. Efter detta tal av Cheney tillsammans med Blairs dossier var den allmänna uppfattningen att nedräkningen till det anglo-amerikanska kriget hade börjat.

Gilligans svidande kritik mot Blairs dossier utlöste en febril aktivitet på 10 Downing Street för att försöka begränsa skadeverkningarna. Under hela juni månad 2003 pågick ett hektiskt sökande efter källan till Gilligans påstående, och till slut kom man fram till att tjänstemannen på försvarsdepartementet som hade talat med Gilligan var dr David Kelly, en expert på biologiska och kemiska vapen som hade varit vapeninspektör för FN i Irak under 1990-talet. Kelly skrev själv den 30 juni till sina överordnade på försvarsdepartementet och medgav att han på eget initiativ hade talat med Gilligan. Kelly tvingades vittna inför en rad utskott i underhuset; hans namn läcktes till medierna av försvarsminister Geoff Hoon, på order från Blair, som ledde överläggningar på 10 Downing Street om hur man skulle hantera den begynnande revolten.

Var Kellys död självmord?

Den 15 juli 2003 framträdde dr Kelly inför underhusets utrikesutskott. Det offentliga förhöret sändes i tv. Två dagar senare hittades dr Kelly död i ett skogsområde nära sitt hem i Abington i Oxfordshire. Polisen förklarade att det var självmord. Trots det tillstade den brittiska regeringen en utredning om omständigheterna kring dr Kellys död, läckan till BBC o.s.v., som skulle ledas av Lord Hutton.

Även om dr Kelly var direkt utsatt för 10 Downing Streets vrede, så pågick det samtidigt en större strid, nämligen en strid som utkämpades inom det brittiska etablissemangen, bakom kulisserna, symboliserad av att BBC hade lyft fram LaRouche som en förnufts röst mot den neokonservativa Cheney-Blair-alliansens imperiefantasier,

och av revolten från folk inom det brittiska försvaret, Foreign Office och underrättelseväsendet mot att man förfalskade underrättelseuppgifter för att vinna stöd för kriget mot Irak.

Striden inom det brittiska etablissemangen var lika kortlivad som den var intensiv. I början av juli gick Blairs team till häftig motattack mot BBC, det främsta språkröret för "etablissemangen" i revolten. Den 10 juli sammanfattade Blairs kanslichef Jonathan Powell läget i ett e-postmeddelande från 10 Downing Street: "Nu är det en tävling med BBC om vem som ska feja ur först", skrev han. "Dom kommer bara att svänga om dom ser att tumskruvarna dras åt."

Det var inte förrän Huttonutredningen kom ut med sin rapport den 28 januari 2004 som huvudena skulle börja rulla i ledningen för BBC, men tecknen på att det brittiska etablissemangen hade bestämt sig för att sluta leden runt Blair – tills vidare – var tydliga redan i mitten av juli 2003. Några huvuden måste rulla på 10 Downing Street. Den 29 augusti 2003 avgick Alastair Campbell som PR-chef, under försäkringar – inte särskilt trovärdiga – om att hans avgång inte hade någonting med Huttonutredningen och förhören i utrikesutskottet att göra. I september 2003 omplacerades Phil Bassett till en mindre iögonfallande tjänst, som medarbetare till labourpartiets Lord Falconer; detta mot bakgrund av generande avslöjanden om hans medverkan i den misskrediterade Blairdossiern.

Men det tydligaste tecknet på att etablissemangen slöt leden var att det plötsligt drogs i gång en kampanj för att sätta käppar i hjulet för LaRouches presidentvalskampanj, med hjälp av en transatlantiskt iscensatt nedsvärningskampanj, tänkt att bryta ut med full styrka i samband med det demokratiska partiets nomineringskonvent i juli 2004, och att BBC nu bytt fot och gått med i kampanjen för att "sätta dit LaRouche".

Duggans självmord

Den 27 mars 2003 gick polisen i västra Hessen, Tyskland, ut med följande korta pressmeddelande:

"Vid platsen där Berliner Strasse övergår i Bundesstrasse 455 rusade en ännu oidentifierad fotgängare, tydligen i uppsåt att begå självmord, ut i körfilen som böjer av åt vänster. När 56-åringen fick syn på fotgängaren som stod vid kanten av körbanan svängde han över till den vänstra filen. Fotgängaren hoppade ut i körbanan och mot 02-bilen [den andra bilen] och träffade den på vindrutan, ungefär vid höger framsäte. Kraften i kollisionen gjorde att fotgängaren slungades bakom bilen, landade i vänsterfilen och blev överkörd av 48-åringens bakomliggande bil. På grund av de svåra skallskador som olyckan försäkrade av led fotgängaren på platsen.

Under utredningen av olyckan framkom det att några minuter innan, bara några meter från olycksplatsen, hade en mansperson också försökt springa ut framför en förbi-passande bil. Föraren lyckades gira undan från fotgängaren men touchade backspeglar på höger sida. Föraren såg i backspeglar att fotgängaren, som hade ramlat på grund av stöten, reste sig upp och avlägsnade sig från olycksplatsen. Att döma av de identiska inslagen i båda incidenterna finns starka misstankar om att fotgängaren rusade mot 02-bilen och avsiktligt vållade olyckan i akt och mening att begå självmord."

Den icke namngivna fotgängaren var den 22-åriga brittiska studenten Jeremiah Duggan. Duggan studerade vid British Institute i Paris och befann sig i Tyskland för att delta på en internationell konferens med Schillerinstitutet, en organisation som verkar för att återuppliva det transatlantiska republikanska samarbetet, och som har haft en ledande

av 1960-talet, kännetecknat av den dionysiska rock-, sex- och drogkulturen, sög musen ut det som hade varit världens största ekonomi, den amerikanska ekonomin. Syftet med detta avsiktligt framkallade kulturella paradigmskifte var att utrota allting i USA som låg till grund för det som FDR lyckades åstadkomma som president.

Det som fick mig att föreslå det som president Reagan senare skulle döpa till sitt "Strategiska försvarsinitiativ", var insikten om en tilltagande faktisk risk för ett kärnvapenkrig, i de doktriner som kom från James R. Schlesingers kanal, på temat "påtagligt hot". Jag reagerade utifrån min övertygelse att kärnvapenlagens kopens hos den trilateraler Brzezinskis kumpaner, Schlesinger m.fl., visade att USA måste hitta ett sätt att dra in Sovjetunionen i ett långsiktigt alternativ till

det kärnvapenkrig som låg implicit i en fortsättning av 1970-talets Russell-liknande s.k. "avspänningspolitik". När således Reagens nationella säkerhetsråd visade intresse för mina informella samtal med den sovjetiska regeringen, och ville underrätta sig om det alternativ jag föreslog på det här området, blev jag ett stort hot mot den politik som fördes av utopisterna i och utanför vårt försvarsetablissemang.

Efter presidentens TV-sända tal den 23 mars 1983 drog de slutsatsen att jag var kapabel att sätta upp ett för stort politiskt motstånd mot deras planer för att jag skulle få leva. Det är samma sak som jag representerar mot Cheney och hans gäng neokonservativa där är dag. Det var huvudmotivet bakom de omtalade händelserna 1986.

På det sättet är mitt motstånd mot en

schachtiansk ekonomisk politik, mot utopiska militära galenskap och mot det kulturella paradigmskiftets ekonomiska utförbacke de senaste trettio åren, tre sidor av samma sak. Därför ville de ha mig "eliminerad" 1973, därför försökte de röja mig ur vägen med ett skamlöst öppet agerande 1986, och därför vill de utplåna alla spår av mitt internationella inflytande i dag.

"Fängelse, någon?"

När eldgivningsattacken som var planerad för den 6-7 oktober 1986 inte blev av, bröt det ut en intensiv debatt i de berörda, högt uppsatta kretsarna. "Ska vi döda honom, eller fängsla honom?" var vad debatten kretsade kring. Hotet från den utopiska grupperingen var: "Om ni låter honom slå tillbaka de falska brottsanklagelser vi riktar mot honom, kommer ni inte att kunna hindra oss från att döda honom den här gången!"

Det beslutet hade varit föremål för debatt åtminstone sedan kvällen då president Reagan höll sitt TV-sända tal, den 23 mars 1983. Efter några dagar hade utopisterna omgrupperat sina styrkor runt kretsar som inkluderade högerutopisten Daniel P. Graham, en brinnande motståndare till SDI (och till LaRouche och Edward Teller), och utopisterna på Heritage Foundation. Följden var att man behöll namnet SDI, men under inflytande från kretsarna som backade upp Graham ändrades innehållet radikalt, så att tonvikten i stället lades på redan utvecklad, mestadels "gammal" teknik som var värdelös för den uppgift den skulle användas till.

Den 12 oktober 1988 höll jag ett minnesvärt tal i Berlin, som filmades för att sändas på en av de amerikanska nationella TV-kanalerna senare samma månad, som ett led i min valkampanj. Jag förutsåg sovjetpaktens nära förestående sammanbrott, som skulle börja snart i Polen, och sprida sig till andra delar av Östeuropa och till själva den sovje-

tiska ekonomin. Jag föreslog en väg för USA att, genom ett beslutsamt ekonomiskt agerande, handskas med möjligheten att utrota de inrodade institutionerna för allvarliga militära konflikter i världen.

Jag förpassades snart till finkan av USA:s snabbaste, och kanske mest skurkaktiga domstol, Alexandrias federala domstol i östra Virginia. I praktiken burade den nytillträdde president George Bush in mig, och lite drygt fem år senare släppte Bill Clinton ut mig. Nu vrider sig världen ett varv till i krisen.

Bankirerna som vill slå en demokrat i Vita huset som skulle vara en springpojke åt deras schachtianska politik, är i farten igen. De är skräckslagna inför tanken att jag, ingen springpojke i dessa frågor, ens skulle komma i närheten av Vita huset.

En del ledare för nationer blir valda, andra antingen dödas eller skickas i fängelse för att smutskastas. På så sätt har mäktiga finansbubblor ofta styrt nationer och folks öden, om folket har låtit det ske. Det ojämförbart viktigaste i dagens värld för en republik, är således att se till att kompetenta ledare blir valda, och försäkra sig om att de inte blir dödade på ett tecken med handen från en pro-synarkistisk finansmafioso.

FBI gör razzia mot LaRouches rörelsens huvudkontor i Leesburg, Virginia, den 6 oktober 1986. Mer än 400 beväpnade poliser deltog i operationen, som också syftade till att döda Lyndon LaRouche – ett uppdrag som avblåstes genom ett ingripande i sista minuten från högsta ort i Vita huset.

funktion i motståndet mot Cheneys och Blairs Irakkrig. Efter den tre dagar långa konferensen i Bad Schwalbach, nära Wiesbaden, hade Duggan stannat kvar, tillsammans med en stor grupp ungdomar från flera europeiska länder, och även USA, för att delta i en utbildningskonferens organiserad av LaRouches ungdomsrörelse. (Schillerinstitutet grundades 1984 av Helga Zepp-LaRouche, tysk politiker och gift med Lyndon LaRouche.)

Enligt både personer som talade med Jeremiah Duggan de sista dagarna och timmarna före hans självmord, och vad hans mamma, Erica Duggan, uppgav för pressen, hade den unge mannen haft psykiska problem. När han var sju år hade han och hans föräldrar, efter föräldrarnas skilsmässa, gått på familjerådgivning på Tavistockkliniken i London, en institution som länge varit förknippad med ett radikalt experimenterande med individual- och masspsykologiska manipulationer. (Under andra världskriget lyfdes i princip all personal på Tavistock över till den brittiska arméns psykiatriavdelning, något som klinikchefen dr John Rawlings Rees berättade om i en serie föreläsningar som gavs ut 1950 med titeln "Hur psykiatri har formats av krig".)

För flera ungdomar som deltog på utbildningskonferensen hade Duggan berättat att han hade fått diagnosen tvångsfixering (Obsessive Compulsive Disorder, OCD). Söndagen den 23 mars hade Duggan försökt få tag på ett apotek där han kunde få ut receptbelagda läkemedel. Men dagen därpå, den 24 mars, hade han ringt till sin flickvän i Paris och sagt att föreläsningarna "hade varit intressanta". Nästa dag, den 25 mars, ringde han sin far för att gratulera honom på hans födelsedag. Utåt fanns alltså inga klart alarmerande tecken.

För Jeremiah Duggans anhöriga och vänner var hans tragiska död en privat angelägenhet, med undantag av polisens korta

pressmeddelande, och att en ortstidning i England berättade om dödsfallet i samband med begravningen. Jeremiahs föräldrar kom till Tyskland dagen efter dödsfallet och samtalade i flera timmar med företrädare för Schillerinstitutet som deltog i deras sorg.

I juli 2003 tog saken plötsligt en helt annan, offentlig vändning.

De exakta detaljerna är inte helt kända, men Jeremiah Duggans mor, Erica Duggan, en pensionerad lärare, hade uppenbarligen utsatts för enormt kraftiga påtryckningar från det transatlantiska nätverk som hade bestämt sig för att LaRouches pådrivande roll i upproret mot Cheney och Blair måste stoppas. Från och med maj 2003 kan man utläsa, av innehållet i tidningsartiklar, att Erica Duggan sattes under tryck från brittiska och amerikanska kretsar i American Family Foundation, en organisation som påstår sig bekämpa kultur men i själva verket är en produkt av anglo-amerikanska underrättelseoperationer med rötter i det kalla kriget, t.ex. Congress for Cultural Freedom, Cybernetics Group och MK-Ultra.

Den 12 juli 2003 gick brittiska *The Guardian* ut med den första i en serie typiska förtalsartiklar, som försökte koppla ihop LaRouche och Schillerinstitutet, på något lömskt sätt, med Jeremiahs Duggans död. Artikeln var skriven av Hugh Muir, en reporter som har skrivit artiklar förut baserade på material från AFF. Åklagarämbetet i Wiesbaden svarade på artiklarna med att klargöra, i ett uttalande som återgavs i Hessens radio den 16 juli 2003: "På grundval av den utredning vi gjorde, måste vi sluta oss till att det var självmord."

Den 21 juli 2003, mitt under uppståndelsen kring dr David Kelly, sände BBC ett nyhetsinslag av Tim Samuels, som försökte smutskasta LaRouche och Schillerinstitutet i samband med Dugganfallet.

Ett antal labourpolitiker var snabba att

ställa sig bakom försöket att "sätta dit LaRouche". Rudy Jan Vis, ledamot i underhuset från Erica Duggans valdistrikt, var den förste som hoppade på taget. En annan labourledamot, som av Blair utsattes till ledamot på livstid av överhuset, Lord Grenville Janner of Braunstone, hoppade också på. Lord Janner, viceordförande i World Jewish Congress, är annars mest känd som en ockultist, och medlem i gruppen Magic Circle, som grundades i början på 1900-talet av personer runt Englands mest välkända satanist, Aleister Crowley.

Att döma av uppgifter i pressen ordnade parlamentsledamoten Rudy Vis någon gång i början av november så att Erica Duggan fick komma till det brittiska Foreign Office och tala med baronessan Symons, även hon utnämnd av Blair till ledamot på livstid av överhuset, som tack för sitt arbete för det neokonservativa "New Labour". Eftertvå omgångar mediepropaganda om Dugganaffären hade baronessan Symons ett nytt möte med Erica Duggan, Rudy Vis och Lord Janner. Efter detta möte den 1 april 2004 utsåg baronessan Symons en advokat som på den brittiska statens bekostnad skulle pressa tyska myndigheter att göra en ny utredning av Duggans självmord.

Källor inom det amerikanska underrättelseväsendet har pekat på att en fraktion i det brittiska etablissemang och finansoligarkerna i Londons City, i brist på någon legitim grund för att angripa LaRouche, har tagit tag i "Dugganaffären" som ett sätt att komma åt LaRouche i samband med det demokratiska partiets nomineringskonvent. De är rädda för att LaRouche är nära att bryta igenom politiskt, och de är fast beslutna att förhindra det. Tanken med nedsvärningskampanjen är att man ska bygga upp ett tryck i flera kontinental-europeiska länder, och till slut splittra upp LaRouches kampanjorganisation, för att slå in en kilt mellan LaRouche och andra fraktioner inom det demokratiska

partiet, vilka tillsammans skulle kunna besegra Bush/Cheny i november. Gänget i London och deras lierade på Wall Street vill förvissa sig om, att om John Kerry blir USA:s president, så ska LaRouche inte få komma i närheten av honom.

Trots att historien har plockats upp i tyska och italienska medier, och BBC har kört ett längre förtalsprogram, har de tyska myndigheterna stått fast vid sin professionella bedömning av Duggans död, och uttryckt bestörtning över hur brittiska medier har gjort en stor sak av det faktum att brittiska myndigheter också har utrett Jeremiah Duggans död. En sådan utredning görs alltid när en brittisk medborgare avlider utomlands, oavsett omständigheterna.

Den 11 november 2003 skrev *Wiesbadener Kurier* om Dugganaffären, under rubriken "Varför brittiska medier förmodligen felaktigt misstror Wiesbadenpolisens utredning". Men berättade att brittiska medier riktat häftiga angrepp mot den tyska polisen, för att den inte vill dra politiska växlar på Duggans död. Men chefsåklagare Dieter Arlet var förbluffad över intresset som brittiska medier visade för detta ärende. Han förklarade att han inte såg någon anledning att göra någon ny utredning, och att det (tvärtom) var den brittiska pressen som begått allvarliga misstag. Han hade nämligen blivit informerad om att även de brittiska myndigheterna hade lagt ner sin utredning, efter att ha kommit fram till samma slutsats. Att ordet "självmord" inte förekom i deras slutrapport måste bero på den finkänslighet man brukar visa i Storbritannien, av hänsyn till de anhöriga, förklarade han.

Artikeln avslutades med frågan: "Men hur kommer det sig att den tyska polisens arbete förtalats? För Arlet är det 'fullständigt obegripligt hur medierna kan gå ut med en sådan karakterisering'. Källan till detta kunde han inte hitta i någon av artiklarna."

Det är människor som skapar samhällen och det är människor som förstör dem. Människors handlande. Inga osynliga, mystiska krafter styr våra öden i den meningen. Sannerligen finns i vår omgivning företeelser utom mänskligt ursprung att ta i beaktande samt krafter vi (ännu?) ej råder över, men hur vi utifrån dessa former vår tillvaro, ligger bokstavligen i våra händer. Detta är epistemologiskt den enda vettiga, verklighetsförankrade grunden för politik och ekonomi.

Universum är regelbundet. Allting har, och är, en orsak och en konsekvens i en kedja vi kan spåra så långt vår situationen rådande förmåga tillåter. Så nära alltings per definition ouppnåeliga ursprung (Gud) som möjligt. Inget sker godtyckligt eller av en slump. Varje människa har en fri vilja och det enda hon måste är, att ta konsekvenserna av sina egna fria val. Således är hon aldrig passiv. Hon är en diskret och konstant kraft i universum. Vad får henne då att välja det hon väljer? Vad är upphovet till valet?

"Erfarenhet", menar greken Aristoteles, och därefter britten John Locke och hans efterföljare, empirikerna. På deras läror är de system och filosofiska skolor, som kommit

renhet skulle ha något som helst med den verklighet, vars skugga den en gång erför, att göra?

Han är måhända sinnesfrisk. Felet ligger inte i hans förmåga. Kapaciteten finns i honom som i alla andra människor. Felet är att han är bortkommen och vilsen. Han handlar pragmatiskt och går så i cirklar, utan att finna vägen. Det mest fruktsvärda med hela hans vilna tillvaro är dock att han inte vet att vägen ens finns! Han går i okunskap om hela sin gudaborna, strålände potential! Den kraft som försar i hans inre, med styrka att förflytta berg, har trängts och stängslats, av en kultur som vägrar förvalta den, till den grad att han förlorat vetskapen om vad han faktiskt besittit och fortfarande besitter. Gåvan han bär är honom främmande och skrämmer honom. Han känner sig konstig och annorlunda när den smyer sig på, då kulturen, i meningen hans medmänniskor, att döma av deras beteende, verkar sakna gåvan. Den mänskliga öddliga kärleken till mänskligheten och viljan att göra gott blir, på grund av vår kulturs satanska perversion av begreppet, i uteffekt ett impotent, patetiskt och passivt medlidande. Stråvan efter och kärleken till den sanna, eviga skönheten och lyckan blir till en förtvivlad flykt

De följande århundradenas explosiva utveckling inom alla områden rörde sig i riktningen av Platons begrepp "fullkomlig republik" och 1776 skedde det unika som tidsäldramas folk, bortglömda eller ej, givit sina liv i arbetet för: En nation utropades grundad på Sokrates', kristendomens med fleras idé att alla människor är skapade fria och jämlika: Amerikas tretton förenta stater! Dessa människor vann med sitt blod sin frihet och självständighet från världens största och mäktigaste imperium och 1789 kunde det djupt filosofiska statskonstdokumentet, känt som portalparagrafen till Amerikas federala konstitution, sättas i verket. Principerna i detta dokument beskriver såväl den filosofiska som den konkret politiska grunden till välfärdsstaten. Vad en regering har till uppgift att upprätthålla. Regeringens enda existensberättigande. Ni känner dem förhoppningsvis väl:

1. Fullkomlig suveränitet.
2. Allmän välfärd för den nuvarande samt framtida befolkningen.

På dessa principer har det moderna industriella samhället byggts, med brottet mot dem har det sargats och sannerligen kan det endast genom deras återupprättande återuppbyggas! Principerna är universella och med det mennas allmängiltiga. De är som gravitationen lika giltiga idag som under amerikanska revolutionen som i mänsklighetens barndom. "Fullkomlig suveränitet" är något som världens nationer för närvarande, sannerligen inte har. De står under överstatliga myndigheters villkor, vilka dömt u-ländernas befolkningar till plågsam död och nu tar sig an i-länderna. Enda sättet att återfå

LaRouches ungdomsrörelse i aktion i Philadelphia.

Att rädda en civilisation i kris

av Elias Dottemar, LaRouches ungdomsrörelse

att underbygga civilisationens rådande kontrakultur, grundade. Det vi en gång upplevt minns vi och kan referera till efteråt. Det verkar ju logiskt. Det föreligger dock några aber här; vad den missledde aristoteliske/empiriske ny-sofisten missar, är att det är upplevelser vi talar om och inte hur det faktiskt förhåller sig.

Den mänskliga individens relativt ytterst begränsade sinnesorgan förmimmer den minimala del av verkligheten de har tillträde till. Cirka en tusendel av dessa förmimmelser tolkas och när, i modifierad form genom associationer med tidigare minnen, hans medvetande i egenskap av upplevelser. En liten del av dessa lagras i ytterligare modifierad form (beroende på sinnesstämmning, omständigheter med mera) i hans minne för framtida artificiell återupplevelse – vad han kallar: erfarenhet.

Hur kan då någon sinnesfrisk person hävda, något så pinsamt skrattretande som, att denna hans så kallade erfa-

ren verklighet och destruktiv jakt på köttslig tillfredsställelse. Traktan efter sanningen, kunskapen och vetenskapens bemästrande av universum och dess universella fysikaliska principer blir till ett hobbeskt krig om makten och de, falskeligen påstått, begränsade resurserna.

Där är vi idag. Sälunda förstörs skapelsens ädlaste, vackraste varelse. Sälunda formas människans handlande efter vanställda värderingar. Ett odjur modelleras efter girig, kallt beräknande egoism, missunnsam självskhet och brutal råhet. Hennes sanna natur hålls till varje pris henne främmande. Hennes samvetes hjärtskärande, öronbedövande skrik på hjälp dövas med indoktrinering av pseudo-politiska ideologier, exempelvis det brittiska systemet för nationalekonomi, marxism inkluderat, och annan massiv verklighetsförnekande hjärtvänt. Här drivs fria män och kvinnor till slavar under sin egen desperata jakt på tidsfördriv och konsumtion av njutning. Det här är modellen för nedgång och fall, vare sig vi talar om Athen på 400-talet före Kristus, 500-talets romarrike, eller 2004 års nästan tvåhundrafemtioåriga anglo-amerikanska imperium.

Människans värderingar styr hennes handlande. Vill vi förändra samhällets riktning får vi således förändra dessa.

Vi har ofantligt mycket att förändra för att få bukt med problemet. Fördelen är att då problemen är så direkt sammankopplade löser de sig själva om man löser källproblemet. Hur kan vi då ta reda på var vi skall börja då erfarenheten inte kan hjälpa oss? Vi måste först ha klart för oss vad det är vi vill uppnå. Vad vårt mål är. Siktar man inte på evig och universell förändring är ens försök inte seriösa och därför garanterat förgäves. Vi måste veta att vi kan vinna och vilja vinna men framför allt veta vad vi menar med "vinst".

Den så kallade europeiska kulturen kan vi spåra till Egyptens högststående civilisation och dess vetenskap centerad kring astronomi. Arvet efter detta hamnade i Grekland vars utveckling nådde sin storhet som samhälle i Solons Athen runt 600 före Kristus. Dess viktigaste arv till världen var dock vad det fallande Athens sublimala geni, Sokrates (politiskt dömd till döden och avrättad 399 f.Kr.) lämnade efter sig genom sin elev Platons nedtecknade dialoger i universalvetenskap och densammes senare grundanden av världens första akademi. Det var Athens storheters idéer och metoder i statskonst, politik, vetenskap och kultur som, direkt eller i effekt, byggde Europa, och även andra delar av världen, i påföljande dryga två milenier. I det senare även under inflytande av efterträdarna till den politiske aktivisten Jesus från Nasaret. Ingalunda ett undantag var 1400-talets italienska renässans bärande kristendomens sanna budskap, vilken möjliggjordes av Francesco Petrarca som med fleras återupptäckt av det grekiska språket och kulturen.

den nationella suveräniteten är att ta tillbaka den ekonomiska makten, från centralbanker och internationella organ, till folkvalda regeringar och företrädesvis exekutiv utvalda demokratiska statsöverhuvuden. Med detta kan princip nr 2 åtminstone möjliggöras för regeringar överhuvud och dessa därmed legitimeras som maktthavare i nationalstater. Utan direkt kontroll över kreditflöden, räntor, skattepolitik och pengatillverkning är en regering hopplöst oförmögen att tillse någon allmän välfärd.

Utmana banker är ingen barnlek. Det kräver djup insikt i nationalekonomi, internationell trovärdighet och bundsförsvanskap samt stort mod. Det mod USA:s president Franklin D. Roosevelt visade under 1930-talet. Det kommer dock att bli tuffare denna gång än under mellankrigstiden. Det handlar inte bara om privata banker. Vi talar om att sätta de stora och mäktiga internationella bankerna och finansorganen under konkursförvaltning och skriva av det vanvetliga skuldberget som bankerna kontrollerar världen med. Något sådant kräver initiativ från världens inflytelserika statsöverhuvuden och framför allt från USA:s president.

Idag är såväl det republikanska som det demokratiska partiet, mer eller mindre öppet, genomkorrumperade, kandidaten John Kerry inkluderat. President George W. Bush ligger sedan 11 september 2001 modlöst, hänsynslöst och psykotiskt under en grupp nykonservativa krigsdårar. Om inte president Bush, med stöd av oss (och större delen av världen), byter ut Richard "Dick" Cheney, snarast möjligt, är frågan om det överhuvudtaget blir någon demokratisk process i november. Justitieminister John Ashcroft skulle, att döma av hans filosofi, sannerligen inte tveka att juridiskt etablera Bush och Cheney som diktatorer. Sitter Cheney kvar som inofficiellt statsöverhuvud, är kärnvapenkrig inkommet tidsfråga.

Vad som måste till i USA:s demokratiska parti och i regeringens- och oppositionspartier världen över är, till att börja med, frimodigheten att ta steget till en diskussion om det finanssammanbrott var värld oundvikligen, mycket snart kommer att erfaras med full kraft. Utan en konstruktiv debatt kring detta samt kring Bush-administrationen som den, för närvarande utom all tävlan, största internationella säkerhetsrisken och hotet mot mänskligheten, är vi säkerligen dömda att gå under.

Mot bakgrund av detta finner vi framt att, endast med Lyndon LaRouche installerad i Vita huset i januari 2005, ett konkursförärande för världens finanssystem och en omorganisering av detsamma med riktpunkten att inom omedelbar framtid, i global skala och på högsta teknologiska nivå, börja återindustrialisera världen – en värld av suveräna nationalstater – kommer vi att ha någon värld värd att kalla "civiliserad" kvar.

Vad DU kan göra

- Bli aktiv i den internationella LaRouche-rörelsen för att rädda mänskligheten från Synarkistinternationalens ondskefulla planer och skapa en ny kulturell och ekonomisk renässans (ett nytt Bretton Woods).
- Hjälptill till att sprida Ny Solidaritet, flygblad m.m. Stöd oss ekonomiskt – pg. 34 15 59–3, EAP.
- Prenumerera på Ny Solidaritet. Utbilda dig med litteraturen nedan.

Jag beställer (priser inkl. porto)

- pamfletten "Europas sömn föder monster", om Cheney och Synarkistinternationalen, med översatta artiklar från "Children of Satan" 1&2, à 50 kr
- LaRouches bok Historia som vetenskap, à 200 kr
- boken "Friedrich Schiller – frihetens skald: Ett urval filosofiska skrifter", 50 kr
- prenumeration på Ny Solidaritet ett år à 250 kr
- Sänd ett gratis provex av Ny Solidaritet till:

Namn _____

Adress _____

Postadress _____

Tel. _____ e-post _____

Sänd talongen till: EAP, Box 11918, 161 11 Bromma, eller faxa: 08-98 30 90 eller använd e-post: larouche@nysol.se